

Ψαλμοί του προφήτου και Βασιλέως Δαβίδ

Ψαλμός Α΄. 1

Μακάριος ανήρ, ός ουκ επορεύθη εν βουλή ασεβών και εν οδώ αμαρτωλών ουκ έστη και επί καθέδρα λοιμών ουκ εκάθισεν. Αλλ΄ ή εν τω νόμω Κυρίου το θέλημα αυτού και εν τω νόμω αυτού μελετήσει ημέρας και νυκτός. Και έσται ως το ξύλον το πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους των υδάτων, ό τον καρπόν αυτού δώσει εν καιρώ αυτού και το φύλλον αυτού ουκ απορρηθήσεται και πάντα, όσα αν ποιεί, κατευοδωθήσεται. Ούχ ούτως οι ασεβείς, ούχ ούτως· αλλ΄ ή ωσει χνούς, όν εκρίπτει ο άνεμος από προσώπου της γης. Δια τούτο ουκ αναστήσονται ασεβείς εν κρίσει, ουδέ αμαρτωλοί εν βουλή δικαίων. Ότι γινώσκει Κύριος οδόν δικαίων και οδός ασεβών απολείται.

Ψαλμός Β΄. 2

Ινατί εφρύαξαν έθνη και λαοί εμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οι βασιλείς της γης και οι άρχοντες συνήχθησαν επι το αυτό κατά του Κυρίου και κατά του χριστού αυτού. Διαρρήξωμεν τους δεσμούς αυτών και απορρίψωμεν αφ΄ ημών τον ζυγόν αυτών. Ο κατοικών εν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς και ο Κύριος εκμυκτηριεί αυτούς. Τότε λαλήσει προς αυτούς εν οργή αυτού και εν τω θυμώ αυτού τaráξει αυτούς. Εγώ δε κατεστάθην βασιλεύς υπ΄ αυτού επί Σιών όρος το άγιον αυτού, διαγγέλλων το πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος είπε προς με· υιός μου εί συ. Εγώ σήμεραν γεγέννηκα σε. Αίτησαι παρ΄ εμού και δώσω σοι έθνη την κληρονομίαν σου και την κατάσχεσιν σου τα πέρατα της γης. Ποιμανείς αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως σκευή κεραμέως συντρίνεις αυτούς. Και νυν, βασιλείς, σύνετε· παιδεύθητε, πάντες οι κρίνοντες την γην. Δουλεύσατε τω Κυρίω εν φόβω και αγαλλιιάσθε αυτώ εν τρόμω. Δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθή Κύριος και απολείσθε εξ οδού δικαίας, όταν εκκαυθή εν τάχει ο θυμός αυτού, μακάριοι πάντες οι πεποιθότες επ΄ αυτώ.

Ψαλμός Γ΄. 3

Κύριε, τί επληθύνθησαν οι θλίβοντες με; πολλοί επανίστανται επ΄ εμέ. Πολλοί λέγουσι τη ψυχή μου· ουκ έστι σωτηρία αυτώ εν τω Θεώ αυτού. Συ δε, Κύριε, αντιλήπτωρ μου εί, δόξα μου και υψών την κεφαλήν μου. Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα και επήκουσε μου εξ όρους αγίου αυτού. Εγώ εκοιμήθην και ύπνωσα· εξηγέρθη, ότι Κύριος αντιλήψεται μου. Ού φοβηθήσομαι από μυριάδων λαού των κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι. Ανάστα, Κύριε, σώσον με ο Θεός μου· ότι συ επάταξας πάντας τους εχθραίνοντας μοι ματαιώς, οδόντας αμαρτωλών συνέτριψας. Του Κυρίου η σωτηρία και επί τον λαόν σου η ευλογία σου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός Δ΄. 4

Εν τω επικαλείσθαι με εισήκουσας μου, ο Θεός της δικαιοσύνης μου, εν θλίψει επλάτυνας με· οικτείρησον με και εισάκουσον της προσευχής μου. Υιοί ανθρώπων, έως πότε βαρυκάρδιοι; ινατί αγαπάτε ματαιότητα και ζητείτε ψεύδος; Και γνώτε ότι εθαυμάστωσε Κύριος τον όσιον αυτού. Κύριος εισακούσεται μου εν τω κεκραγένοι με προς αυτόν. Οργίξεσθε και μη αμαρτάνετε· ά λέγετε εν ταις καρδίαις υμών, επί ταις κοίταις υμών κατανύγητε. Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης και ελπίσατε επί Κύριον·

πολλοί λέγουσι· τις δείξει ημίν τα αγαθά; Εσημειώθη εφ' ημάς το φως του προσώπου σου, Κύριε. Έδωκας ευφροσύνη εις την καρδίαν μου, από καρπού σίτου, οίνου και ελαίου αυτών πληθύνθησαν. Εν ειρήνη επί το αυτό κοιμηθήσομαι και υπνώσω· ότι σύ, Κύριε, κατά μόνας επ' ελπίδι κατώκισας με.

Ψαλμός Ε΄. 5

Τα ρήματα μου ενώτισαι, Κύριε, σύνες της κραυγής μου. Πρόσχευς τη φωνή της δεήσεως μου, ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου· ότι προς σε προσεύξομαι, Κύριε. Το πρωί εισακούση της φωνής μου· το πρωί παραστήσομαι σοι και επόψει με· ότι ουχί Θεός θέλων ανομίαν συ ει. Ου παροικήσει σοι πονηρευόμενος, ουδέ διαμενούσι παράνομοι κατέναντι των οφθαλμών σου. Εμίσησας πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν· απολείς πάντας τους λαλούντας το ψεύδος. Άνδρα αιμάτων και δόλιον βδελύσσεται Κύριος. Εγώ δε εν τω πλήθει του ελέους σου εισελεύσομαι εις τον οίκον σου, προσκυνήσω προς ναόν άγιον σου εν φόβω σου. Κύριε, οδήγησον με εν τη δικαιοσύνη σου ένεκα των εχθρών μου, κατεύθυνον ενώπιον σου την οδόν μου. Οτι ουκ έστιν εν τω στόματι αυτών αλήθεια· η καρδία αυτών ματαία. Τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταις γλώσσαις αυτών εδολιούσαν· κρίνον αυτούς, ο Θεός. Αποπεσάτωσαν από των διαβουλιών αυτών· κατά το πλήθος των ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς, ότι παρεπίκραναν σε, Κύριε. Και ευφρανθείησαν πάντες οι ελπίζοντες επί σε· εις αιώνα αγαλλιάζονται και κατασκηνώσεις εν αυτοίς και καυχήσονται εν σοι πάντες οι αγαπώντες το όνομα σου. Οτι συ ευλογήσεις δίκαιον· Κύριε ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς.

Ψαλμός ΣΤ΄. 6

Κύριε, μη τω θυμό σου ελέγξης με, μηδέ τη οργή σου παιδεύσης με. Ελέησον με, Κύριε, ότι ασθενής ειμί· ίασαι με, Κύριε, ότι εταράχθη τα οστά μου και η ψυχή μου εταράχθη σφόδρα· και συ, Κύριε, έως πότε; Επίστρεψον, Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου· σώσον με· ένεκεν του ελέους σου. Οτι ουκ έστιν εν τω θανάτω ο μνημονεύων σου· εν δε τω Άδη τίς εξομολογήσεται σοι; Εκοπίασα εν τω στεναγμό μου, λούσω καθ' εκάστην νύκτα την κλίνην μου, εν δάκρυσι μου την στρωμνήν μου βρέξω. Εταράχθη από θυμού ο οφθαλμός μου, επαλαιώθην εν πάσι τοις εχθροίς μου. Απόστητε απ' εμού πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, ότι εισήκουσε Κύριος της φωνής του κλαυθμού μου. Έκουσε Κύριος της δεήσεως μου, Κύριος την προσευχήν μου προσεδέξατο. Αισχυνθείησαν και ταραχθείησαν σφόδρα πάντες οι εχθροί μου, αποστραφείησαν και καταισχυνθείησαν σφόδρα δια τάχους.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός Ζ΄. 7

Κύριε ο Θεός μου, επί σοι ήλπισα· σώσον με εκ πάντων των διωκόντων με και ρύσαι με. Μήποτε αρπάση ως λέων την ψυχήν μου, μη όντος λυτρουμένου, μηδέ σώζοντος. Κύριε ο Θεός μου, ει εποίησα τούτο, εί έστιν αδικία εν χερσί μου. Εί ανταπέδωκα τοις ανταποδιδούσι μοι κακά, αποπέσοιμι άρα από των εχθρών μου κενός. Καταδιώξαι άρα ο εχθρός την ψυχήν μου και καταλάβοι και καταπατήσαι εις γην την ζωήν μου και την δόξαν μου εις χουν κατασκηνώσαι. Ανάστηθι, Κύριε, εν οργή σου, υψώθητι εν τοις πέρασι των εχθρών σου. Και εξεγέρθητι, Κύριε ο Θεός μου, εν προστάγματι, ω ενετείλω και συναγωγή λαών κυκλώσει σε· και υπέρ ταύτης εις ύψος επίστρεψον. Κύριος κρινεί λαούς. Κρίνον με, Κύριε, κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την ακακίαν μου επ' εμοί. Συντελεσθήτω δη πονηρία αμαρτωλών και κατευθυνείς δίκαιον, ετάζων καρδίας και νεφρούς ο Θεός. Δικαία η βοήθεια μου παρά του Θεού,

του σώζοντος τους ευθείς τη καρδιά. Ο Θεός κριτής δίκαιος και ισχυρός και μακρόθυμος και μη οργήν επάγων καθ' εκάστην ημέραν. Εάν μη επιστραφήτε, την ρομφαίαν αυτού σπιλώσει, το τόξον αυτού ενέτεινε και ητοίμασεν αυτό. Και εν αυτώ ητοίμασε σκεύη θανάτου, τα βέλη αυτού τοις καιομένοις εξειργάσατο. Ίδου ωδίνησεν αδικίαν, συνέλαβε πόνον και έτεκεν ανομίαν. Λάκκον ώρυξε και ανέσκαψεν αυτόν και εμπεςείται εις βόθρον, όν ειργάσατο. Επιστρέψει ο πόνος αυτού εις κεφαλήν αυτού και επί κορυφήν αυτού η αδικία αυτού καταβήσεται. Εξομολογήσομαι τω Κυρίω κατά την δικαιοσύνην αυτού και ψαλώ το ονόματι Κυρίου του Υψίστου.

Ψαλμός Η΄. 8

Κύριε, ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη! Ότι επήρθη η μεγαλοπρέπεια σου υπεράνω των ουρανών. Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον, ένεκα των εχθρών σου, του καταλύσαι εχθρόν και εκδικητήν. Ότι όψομαι τους ουρανούς έργα των δακτύλων σου, σελήνην και αστέρας, ά συ εθεμελίωσας. Τί έστιν άνθρωπος, ότι μιμήσκη αυτού; ή υιός ανθρώπου, ότι επισκέπη αυτόν; Ηλάττωσας αυτόν βραχύ τι παρ' αγγέλους· δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν και κατέστησας αυτόν επί τα έργα των χειρών σου. Πάντα υπέταξας υποκάτω των ποδών αυτού, πρόβατα και βόας άπάσας, έτι δε και τα κτήνη του πεδίου. Τα πετεινά του ουρανού και τους ιχθύας της θαλάσσης, τα διαπορευόμενα τρίβους θαλασσών. Κύριε, ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη!

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός Θ΄. 9

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσια σου. Ευφρανθήσομαι και αγαλλιάσομαι εν σοι, ψαλώ το ονόματι σου, Ύψιστε. Εν τω αποστραφήναι τον εχθρόν μου εις τα οπίσω, ασθενήσουσι και απολούνται από προσώπου σου. Ότι εποίησας την κρίσιν μου και την δίκην μου· εκάθισας επί θρόνου ο κρίνων δικαιοσύνην. Επετίμησας έθνεσι και άπώλετο ο ασεβής· το όνομα αυτού εξήλειψας εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Του εχθρού εξέλιπον αι ρομφαίαι εις τέλος και πόλεις καθείλες. Απώλετο το μνημόσυνον αυτού μετ' ήχου και ο Κύριος εις τον αιώνα μένει. Ητοίμασεν εν κρίσει τον θρόνον αυτού και αυτός κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη, κρινεί λαούς εν ευθύτητι. Και εγένετο Κύριος καταφυγή τω πένητι, βοηθός εν ευκαιρία, εν θλίψεσι. Και ελπισάτωσαν επί σοι οι γινώσκοντες το όνομα σου, ότι ουκ εγκατέλιπες τους εκζητούντας σε, Κύριε. Ψάλατε τω Κυρίω, τω κατοικούντι εν Σιών, αναγγείλατε εν τοις έθνεσι τα επιτηδεύματα αυτού. Ότι ο εκζητών τα αίματα αυτών εμνήσθη, ουκ επελάθετο της κραυγής των πενήτων. Ελέησον με, Κύριε, ίδε την ταπεινώσιν μου εκ των εχθρών μου, ο υψών με εκ των πυλών του θανάτου. Όπως αν εξαγγείλω πάσας τας ανέσεις σου εν ταις πύλαις της θυγατρός Σιών· αγαλλιασόμεθα επί τω σωτηρίω σου. Ενεπάγησαν έθνη εν διαφθορά, ή εποίησαν· εν παγίδι ταύτη, ή έκρυσαν, συνελήφθη ο πούς αυτών. Γινώσκειται Κύριος κρίματα ποιών· εν τοις έργοις των χειρών αυτού συνελήφθη ο αμαρτωλός. Αποστραφήτωσαν οι αμαρτωλοί εις τον Άδην, πάντα τα έθνη τα επιλανθανόμενα του Θεού. Ότι ουκ εις τέλος επιλησθήσεται ο πτωχός, η υπομονή των πενήτων ουκ απολείται εις τέλος. Ανάστηθι, Κύριε, μη κραταιούσθω άνθρωπος, κριθήτωσαν έθνη ενώπιον σου. Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην επ' αυτούς· γνώτωσαν έθνη ότι άνθρωποι είσιν. Ινατί Κύριε, αφέστηκας μακρόθεν; υπεροράς εν ευκαιρία, εν θλίψεσιν; Εν τω υπερηφανεύεσθαι τον ασεβή, εμπυρίζεται ο πτωχός· συλλαμβάνονται εν διαβουλίαις, οις διαλογίζονται. Ότι επαινείται ο αμαρτωλός εν

ταις επιθυμίαις τη ψυχής αυτού και ο αδικών ενευλογείται. Παρώξυνε τον Κύριον ο αμαρτωλός· κατά το πλήθος της οργής αυτού ουκ εκζητήσει· ουκ έστιν ο Θεός ενώπιον αυτού. Βεβηλούνται αι οδοί αυτού εν παντί καιρώ· ανταναιρείται τα κρίματά σου από προσώπου αυτού, πάντων των εχθρών αυτού κατακυριεύσει. Είπε γαρ εν καρδία αυτού· Ου μη σαλευθώ από γενεάς εις γενεάν άνευ κακού. Ου αράς το στόμα αυτού γέμει και πικρίας και δόλου· υπό την γλώσσαν αυτού κόπος και πόνος. Εγκάθηται εν ενέδρα μετά πλουσίων, εν αποκρύφοις του αποκτείνει αθών· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσιν. Ενεδρεύει εν αποκρύφω, ως λεών εν τη μάνδρα αυτού· ενεδρεύει του αρπάσαι πτωχόν, αρπάσαι πτωχόν εν τω ελκύσαι αυτόν. Εν τη παγίδι αυτού ταπεινώσει αυτόν· κύψει και πεσείται εν τω αυτόν κατακυριεύσαι των πενήτων. Είπε γαρ εν καρδία αυτού· επιλέλησται ο Θεός, απέστρεψε το πρόσωπον αυτού του μη βλέπειν εις τέλος. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μη επιλάθη των πενήτων σου εις τέλος. Ένεκεν τίνος παρώργισεν ο ασεβής τον Θεόν; είπε γαρ εν καρδία αυτού· ουκ εκζητήσει. Βλέπεις, ότι συ πόνον και θυμόν κατανοείς, του παραδούναι αυτόν εις χείρας σου. Σοι εγκαταλέλειπται ο πτωχός, ορφανώ σύ ήσθα βοηθός. Σύντριψον τον βραχίονα του αμαρτωλού και πονηρού· ζητηθήσεται η αμαρτία αυτού και ου μη ευρεθή. Κύριος βασιλεύς εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Απολείσθε έθνη εκ της γης αυτού. Την επιθυμίαν των πενήτων εισήκουσας, Κύριε· τη ετοιμασία της καρδίας αυτών προσέσχε το ούς σου. Κρίναι ορφανώ και ταπεινώ, ίνα μη προσθή έτι του μεγαλαυχείν άνθρωπος επί της γης.

Ψαλμός Ι΄. 10

Επί τω Κυρίω πέποιθα, πως ερείτε τη ψυχή μου, μεταναστεύου επί τα όρη ως στρουθίον; Ότι ιδού οι αμαρτωλοί ενέτειναν τόξον, ητοίμασαν βέλη εις φαρέτραν, του κατατοξεύσαι εν σκοτομήνη τους ευθείς τη καρδία. Ότι ά συ κατηρτίσω, αυτοί καθείλον· ο δε δίκαιος τί εποίησε; Κύριος εν ναώ αγίω αυτού· Κύριος εν ουρανώ ο θρόνος αυτού· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσι· τα βλέφαρα αυτού εξετάζει τους υιούς των ανθρώπων. Κύριος εξετάζει τον δίκαιον και τον ασεβή· ο δε αγαπών την αδικίαν μισεί την εαυτού ψυχήν. Επιβρέξει επί αμαρτωλούς παγίδας, πυρ και θείον και πνεύμα καταιγίδος η μερίς του ποτηρίου αυτών. Ότι δίκαιος Κύριος και δικαιοσύνας ηγάπησεν, ευθύτητας είδε το πρόσωπον αυτού.

Δόξα.... Και νυν... Αλληλούια.

Ψαλμός ΙΑ΄. 11

Σώσον με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος· ότι ωλιγόθησαν αι αλήθειαι από των υιών των ανθρώπων. Μάταια ελάλησεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού· χείλη δόλια εν καρδία και εν καρδία ελάλησε κακά. Εξολοθρεύσαι Κύριος πάντα τα χείλη τα δόλια και γλώσσαν μεγαλορρήμονα. Τους ειπόντας· Την γλώσσαν ημών μεγαλυνούμεν, τα χείλη ημών παρ' ημίν έστι· τις ημών Κύριος έστιν; Από της ταλαιπωρίας των πτωχών και του στεναγμού των πενήτων, νυν αναστήσομαι, λέγει Κύριος· θήσομαι εν σωτηρίω, παρησιάζομαι εν αυτό. Τα λόγια Κυρίου λόγια αγνά, αργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τη γη κεκαθαρισμένον επταπλασίως. Συ, Κύριε, φυλάξαις ημάς και διατηρήσαις ημάς από της γενεάς ταύτης και εις τον αιώνα. Κύκλω οι ασεβείς περιπατούσι· κατά το ύψος σου επολυώρησας τους υιούς των ανθρώπων.

Ψαλμός ΙΒ΄. 12

Έως πότε, Κύριε, επιλύσει μου εις τέλος; έως πότε αποστρέψεις το πρόσωπον σου απ' εμού; Έως τίνος θήσομαι βουλάς εν ψυχή μου, οδύνας εν καρδία μου ημέρας και

νυκτός; Έως πότε υψωθήσεται ο εχθρός μου επ' εμέ; Επίβλεψον, εισάκουσον μου, Κύριε ο Θεός μου· φώτισον τους οφθαλμούς μου, μήποτε υπνώσω εις θάνατον. Μήποτε είπη ο εχθρός μου· Ίσχυσα προς αυτόν. Οι θλίβοντες με αγαλλιόσονται, εάν σαλευθώ. Εγώ δε επί τω ελέει σου ήλπισα. Αγαλλιόσεται η καρδιά μου επί τω σωτηρίω σου. άσω τω Κυρίω τω ευεργετήσαντι με και ψαλώ τω ονόματι Κυρίου του Υψίστου.

Ψαλμός ΙΓ΄. 13

Είπεν άφρων εν καρδία αυτού· ουκ έστι Θεός. Διεφθάρησαν και εβδελύχθησαν εν επιτηδεύμασιν, ουκ έστι ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός. Κύριος εκ του ουρανού διέκυψεν επί τους υιούς των ανθρώπων, του ιδείν ει έστι συνιών ή εκζητών τον Θεόν. Πάντες εξέκλιναν, άμα ηγχειώθησαν· ουκ έστι ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός. Ουχί γνώσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν; οι εσθίοντες τον λαόν μου εν βρώσει άρτου, τον Κύριον ουκ επεκαλέσαντο. Εκεί εδειλίασαν φόβω, ού ουκ ην φόβος· ότι ο Κύριος εν γενεά δικαίων. Βουλήν πτωχού κατησχύνατε· ο δε Κύριος ελπίς αυτού έστι. Τις δώσει εκ Σιών το σωτήριον του Ισραήλ; Εν τω επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν του λαού αυτού, αγαλλιόσεται Ιακώβ και ευφρανθήσεται Ισραήλ.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΙΔ΄. 14

Κύριε, τις παροικήσει εν τω σκηνώματι σου; ή τις κατασκηνώσει εν όρει αγίω σου; Πορευόμενος άμωμος και εργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλών αλήθειαν εν καρδία αυτού· Ός ουκ εδόλωσεν εν γλώσση αυτού και ουκ εποίησε τω πλησίον αυτού κακόν και ονειδισμόν ουκ έλαβεν επί τοις έγγιστα αυτού. Εξουδένωται ενώπιον αυτού πονηρευόμενος, τους δε φοβουμένους τον Κύριον δοξάζει. Ο ομνύων τον πλησίον αυτού και ουκ αθετών· το αργύριον αυτού ουκ έδωκεν επί τόκω και δώρα επ' αθώοις ουκ έλαβεν. Ο ποιών ταύτα, ου σαλευθήσεται εις τον αιώνα.

Ψαλμος ΙΕ΄. 15

Φύλαξον με, Κύριε, ότι επί σοι ήλπισα· είπα τω Κυρίω· Κύριος μου ει σύ, ότι των αγαθών μου ού χρείαν έχεις. Τοις αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος, πάντα τα θελήματα αυτού εν αυτοίς. Επληθύνθησαν αι ασθένειαι αυτών, μετά ταύτα ετάχυναν. Ου μη συναγάγω τας συναγωγάς αυτών εξ αιμάτων, ουδ' ου μη μνησθώ τω ονομάτων αυτών δια χειλέων μου. Κύριος μερίς της κληρονομίας μου και του ποτηρίου μου· συ εί ο αποκαθιστών την κληρονομίαν μου εμοί. Σχοινία επέπεσε μοι εν τοις κρατίστοις και γαρ η κληρονομία μου κρατίστη μοι έστιν. Ευλογήσω τον Κύριον τον συνετίσαντα με, έτι δε και έως νυκτός επαίδευσαν με οι νεφροί μου. Προωρόμην τον Κύριον ενώπιον μου δια παντός, ότι εκ δεξιών μου έστιν, ίνα μη σαλευθώ. Δια τούτο ευφράνθη η καρδιά μου και ηγαλλίασατο η γλώσσα μου, έτι δε και η σαρξ μου κατασκηνώσει επ' ελπίδι. Ότι ουκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις άδην, ουδέ δώσεις τον όσιόν σου ιδείν διαφθοράν. Εγνώρισας μοι οδούς ζωής, πληρώσεις με ευφροσύνης μετά του προσώπου σου· τερπνότητες εν τη δεξιά σου εις τέλος.

Ψαλμός ΙΣΤ΄. 16

Εισάκουσον, Κύριε, της δικαιοσύνης μου, πρόσχες τη δεήσει μου. Ενώτισαι την προσευχήν μου, ουκ εν χείλεσι δολίοις. Εκ προσώπου σου το κρίμα μου εξέλθοι, οι

οφθαλμοί μου ιδέτωσαν ευθύτητας. Εδοκίμασας την καρδίαν μου, επεσκέψω νυκτός· επύρωσας με και ούχ ευρέθη εν εμοί αδικία. Όπως αν μη λαλήση το στόμα μου τα έργα των ανθρώπων, δια τους λόγους των χειλέων σου εγώ εφύλαξα οδούς σκληράς. Κατάρτισαι τα διαβήματα μου εν ταις τρίβοις σου, ίνα μη σαλευθώσι τα διαβήματα μου. Εγώ εκέκραξα, ότι επήκουσας μου, ο Θεός· κλίνον το ούς σου εμοί και εισάκουσον των ρημάτων μου. Θαυμάστωσον τα ελέη σου, ο σώζων τους ελπίζοντας επί σε· εκ των ανθεστηκότων τη δεξιά σου φύλαξον με, Κύριε, ως κόρην οφθαλμού. Εν σκέπη των πτερύγων σου σκεπάσεις με, από προσώπου ασεβών των ταιλαιπωρησάντων με. Οι εχθροί μου την ψυχήν μου περιέσχον· το στέαρ αυτών συνέκλεισαν, το στόμα αυτών ελάλησεν υπερηφανίαν. Εκβαλόντες με νυνί περιεκύκλωσαν με, τους οφθαλμούς αυτών έθεντο εκκλιναι εν τη γη. Υπέλαβον με ωσει λέων έτοιμος εις θήραν και ωσει σκύμνος οικών εν αποκρύφοις. Ανάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αυτούς και υποσκέλισον αυτούς· ρύσαι την ψυχήν μου από ασεβούς, ρομφαίαν σου από εχθρών της χειρός σου. Κύριε, από ολίγων από γης διαμέρισον αυτούς εν τη ζωή αυτών, και των κεκρυμμένων σου επλήσθη η γαστήρ αυτών. Εχορτάσθησαν υείων και αφήκαν τα κατάλοιπα τοις νηπίοις αυτών. Εγώ δε εν δικαιοσύνη οφθήσομαι τω προσώπω σου· χορτασθήσομαι εν τω οφθήναι μοι την δόξαν σου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΙΖ΄. 17

Αγαπήσω σε, Κύριε, η ισχύς μου. Κύριος στερέωμα μου και καταφυγή μου και ρύστης μου. Ο Θεός μου, βοηθός μου και ελπιά επ' αυτόν· υπερασπιστής μου και κέρας σωτηρίας μου και αντιλήπτωρ μου. Αινών επικαλέσομαι τον Κύριον και εκ των εχθρών μου σωθήσομαι. Περιέσχον με ωδίνες θανάτου και χείμαρροι ανομίας εξετάραξαν με. Ωδίνες άδου περιεκύκλωσαν με, προέφθασαν με παγίδες θανάτου. Και εν τω θλίβεσθαι με επεκαλεσάμην τον Κύριον και προς τον Θεόν μου εκέκραξα. Έκουσεν εκ ναού αγίου αυτού φωνής μου και η κραυγή μου ενώπιον αυτού εισελεύεται εις τα ώτα αυτού. Και εσαλεύθη και έντρομος εγενήθη η γη και τα θεμέλια των ορέων εταράχθησαν και εσαλεύθησαν, ότι ωργίσθη αυτοίς ο Θεός. Ανέβη καπνός εν οργή αυτού και πυρ από προσώπου αυτού κατεφλόγισεν, άνθρακες ανήφθησαν απ' αυτού. Και έκλινεν ουρανούς και κατέβη και γνώφος υπό τους πόδας αυτού. Και επέβη επί Χερουβίμ και επετάσθη· επετάσθη επί πτερύγων ανέμων. Και έθετο σκότος αποκρυφήν αυτού, κύκλω αυτού η σκηνή αυτού, σκοτεινόν ύδωρ εν νεφέλαις αέρων. Από της τηλαυγήσεως ενώπιον αυτού αι νεφέλαι διήλθον, χάλαζα και άνθρακες πυρός. Και εβρόντησεν εξ ουρανού ο Κύριος και ο Ύψιστος έδωκε φωνήν αυτού. Εξαπέστειλε βέλη και εσκορπίσεν αυτούς και αστραπάς επλήθυνε και συνετάραξεν αυτούς. Και ώφθησαν αι πηγαί των υδάτων και ανεκαλύφθη τα θεμέλια της οικουμένης από επιτιμήσεως σου, Κύριε, από εμπνεύσεως πνεύματος οργής σου. Εξαπέστειλεν εξ ύψους και έλαβε με· προσελάβετο με εξ υδάτων πολλών. Ρύσεται με εξ εχθρών μου δυνατών και εκ των μισούντων με, ότι εστερεώθησαν υπέρ εμέ. Προέφθασαν με εν ημέρα κακώσεως μου· και εγένετο Κύριος αντιστήριγμα μου. Και εξήγαγε με εις πλατυσμόν· ρύσεται με, ότι ηθέλησε με. Και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την καθαριότητα των χειρών μου ανταποδώσει μοι. Ότι εφύλαξα τας οδούς Κυρίου και ουκ ησέβησα από του Θεού μου. Ότι πάντα τα κρίματα αυτού ενώπιον μου και τα δικαιώματα αυτού ουκ απέστησαν απ' εμού. Και έσομαι άμωμος μετ' αυτού και φυλάξομαι από της ανομίας μου. Και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την καθαριότητα των χειρών μου, ενώπιον των οφθαλμών αυτού. Μετά οσίου όσιος έση και μετά ανδρός αθώου αθώος έση· και μετά εκλεκτού εκλεκτός έση· και μετά στρεβλού διαστρέψεις. Ότι συ λαόν ταπεινόν σώσεις και οφθαλμούς υπερηφάνων ταπεινώσεις. Ότι σύ

φωτιείς λύχον μου, Κύριε ο Θεός μου, φωτιείς το σκοτος μου. Ότι εν σοι ρυσθήσομαι από πειρατηρίου και εν τω Θεώ μου υπερβήσομαι τείχος. Ο Θεός μου, άμωμος η οδός αυτού· τα λόγια Κυρίου πεπυρωμένα, υπερασπιστής έστι πάντων των ελπίζόντων επ' αυτόν. Ότι τίς Θεός πάρεξ του Κυρίου; ή τίς Θεός πλην του Θεού ημών; Ο Θεός ο περιζωννύων με δύναμιν και έθετο άμωμον την οδόν μου. Καταρτιζόμενος τους πόδας μου ωσει ελάφου και επί τα υψηλά ιστών με. Διδάσκων χείρας μου εις πόλεμον· και έθου τόξον χαλκούν τους βραχίονας μου. Και έδωκας μοι υπερασπισμόν σωτηρίας και η δεξιά σου αντελάβετο μου. Και η παιδεία σου ανώρθωσε με εις τέλος και η παιδεία σου αυτή με διδάξει. Επλάτυνας τα διαβήματα μου υποκάτω μου και ουκ ησθένησαν τα ίχνη μου. Καταδιώξω τους εχθρούς μου και καταλήψομαι αυτούς και ουκ αποστραφήσομαι, έως άν εκλίπωσιν. Εκθλίψω αυτούς και ου μη δύνωνται στήναι· πεσούνται υπό τους πόδας μου. Και περιέζωσας με δύναμιν εις πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τους επανισταμένους επ' εμέ υποκάτω μου. Και τους εχθρούς μου έδωκας μοι νώτον και τους μισούντας με εξωλόθρευσας. Εκέκραξαν και ουκ ην ο σώζων, προς Κύριον και ουκ εισήκουσεν αυτών. Και λεπυνώ αυτούς ωσει χνούν κατά πρόσωπον ανέμου, ως πηλόν πλατειών λεανώ αυτούς. Ρύση με εξ αντιλογίας λαού, καταστήσεις με εις κεφαλήν εθνών. Λαός, όν ουκ έγνω, εδούλευσε μοι· εις ακοήν ωτίου υπήκουσε μου. Υιοί αλλότριοι εψεύσαντο μοι· υιοί αλλότριοι επαλαιώθησαν και εχώλαναν από των τρίβων αυτών. Ζή Κύριος και ευλογητός ο Θεός μου και υψωθήτω ο Θεός της σωτηρίας μου. Ο Θεός, ο διδούς εκδικήσεις εμοί και υποτάξας λαούς υπ' εμέ· ο ρύστης μου εξ εχθρών μου οργίλων. Από των επανισταμένων επ' εμέ υψώσεις με, από ανδρός αδίκου ρύση με. Δια τούτο εξομολογήσομαι σοι εν έθνεσι, Κύριε και τω ονόματι σου ψαλώ. Μεγαλύνων τας σωτηρίας του βασιλέως αυτού και ποιών έλεος τω χριστώ αυτού, τω Δαυίδ και τω σπέρματι αυτού έως αιώνος.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΙΗ΄. 18

Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα. Ημέρα τη ημέρα ερεύγεται ρήμα και νυξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν. Ουκ εισί λαλιαί ουδέ λόγοι, ων ουχί ακούονται αι φωναί αυτών. Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών. Εν τω ηλίω έθετο το σκίνωμα αυτού· και αυτός ως νυμφίος εκπορευόμενος εκ παστού αυτού. Αγαλλιάσεται ως γίγας δραμείν οδόν αυτού· απ' άκρου του ουρανού η έξοδος αυτού και το κατάντημα αυτού έως άκρου του ουρανού· και ουκ έστιν ος αποκρυβήσεται της θέρμης αυτού. Ο νόμος Κυρίου άμωμος, επιστρέφων ψυχάς· η μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια. Τα δικαιώματα Κυρίου ευθέα, ευφραίνοντα καρδίαν· η εντολή Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα οφθαλμούς. Ο φόβος Κυρίου αγνός, διαμένων εις αιώνα αιώνος· τα κρίματα Κυρίου αληθινά, δεδικαιωμένα επί το αυτό. Επιθυμητά υπέρ χρυσίον και λίθον τίμιον πολύν και γλυκύτερα υπέρ μέλι και κηρίον. Και γαρ ο δούλος σου φυλάσσει αυτά· εν τω φυλάσσειν αυτά ανταπόδοσις πολλή. Παραπτώματα τις συνήσει; εκ των κρυφίων μου καθάρισον με και από αλλοτρίων φείσαι του δούλου σου. Εάν μη μου κατακυριεύσωσι, τότε άμωμος έσομαι και καθαρισθήσομαι από αμαρτίας μεγάλης. Και έσονται εις ευδοκίαν τα λόγια του στόματος μου και η μελέτη της καρδιάς μου ενώπιον σου δια παντός. Κύριε, βοηθέ μου και λυτρωτά μου.

Ψαλμός ΙΘ΄. 19

Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως· υπερασπίσαι σου το όνομα του Θεού Ιακώβ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν εξ αγίου και εκ Σιών αντιλάβοιτο σου. Μνησθείη πάσης θυσίας σου και το ολοκαύτωμα σου πιανάτω. Δώη σοι Κύριος κατά την καρδίαν σου και πάσαν την βουλήν σου πληρώσαι. Αγαλλιασόμεθα επί τω σωτηρίω σου και εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Πληρώσαι Κύριος πάντα τα αιτήματα σου· νυν έγνω, ότι έσωσε Κύριος τον χριστόν αυτού. Επακούσεται αυτού εξ ουρανού αγίου αυτού· εν δυναστείαις η σωτηρία της δεξιός αυτού. Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις· ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν· ημείς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν. Κύριε, σώσον τον Βασιλέα και επάκουσον ημών, εν ή αν ημέρα επικαλεσώμεθα σε.

Ψαλμός Κ΄. 20

Κύριε, εν τη δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο βασιλεύς και επί τω σωτηρίω σου αγαλλιάσεται σφόδρα· Την επιθυμίαν της καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ και την θέλησιν των χειλέων αυτού ουκ εστέρησας αυτόν. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητας· έθηκας επί την κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου. Ζωήν ητήσατο σε και έδωκας αυτώ μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος. Μεγάλη η δόξα αυτού εν τω σωτηρίω σου, δόξαν και μεγαλοπρέπειαν επιθήσεις επ' αυτόν. Ότι δώσεις αυτώ ευλογίαν εις αιώνα αιώνος· ευφρανείς αυτόν εν χαρά μετά του προσώπου σου. Ότι ο βασιλεύς ελπίζει επί Κύριον και εν τω ελέει του Υψίστου ου μη σαλευθή. Ευρεθείη η χειρ σου πάσι τοις εχθροίς σου· η δεξιά σου εύροι πάντας τους μισούντας σε. Ότι θήσεις αυτούς εις κλίβανον πυρός εις καιρόν του προσώπου σου· Κύριος εν οργή αυτού συνταράξει αυτούς και καταφάγεται αυτούς πυρ. Τον καρπόν αυτών από της γης απολείς και το σπέρμα αυτών από υιών ανθρώπων. Ότι έκλιναν εις σε κακά, διελογίσαντο βουλάς, αις ου μη δύνωνται στήναι. Ότι θήσεις αυτούς νότον· εν τοις περιλοίποις σου ετοιμάσεις το πρόσωπον αυτών. Υψώθητι, Κύριε, εν τη δυνάμει σου· άσομεν και ψαλούμεν τας δυναστείας σου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΚΑ΄. 21

Ο Θεός, ο Θεός μου, πρόσχες μοι· ίνα τί εγκατέλιπες με; μακρά από της σωτηρίας μου οι λόγοι των παραπτωμάτων μου. Ο Θεός μου, κεκράζομαι ημέρας και ούκ εισακούση· και νυκτός και ούκ εις άνοιαν εμοί. Συ δε εν αγίω κατοικείς, ο έπαινος του Ισραήλ. Επί σοι ήλπισαν οι πατέρες ημών, ήλπισαν και ερρύσω αυτούς. Προς σε εκέκραζαν και εσώθησαν, επί σοι ήλπισαν και ού κατησχύνθησαν. Εγώ δε είμι σκώληξ και ούκ άνθρωπος, όνειδος ανθρώπων και εξουθένημα λαού. Πάντες οι θεωρούντες με εξεμυκτήρισαν με, ελάλησαν εν χείλεσιν, εκίνησαν κεφαλήν. Ήλπισεν επί Κύριον, ρυσάσθω αυτόν, σωσάτω αυτόν, ότι θέλει αυτόν. Ότι συ ει ο εκσπάσας με εκ γαστρός, η ελπίς μου από μαστών της μητρός μου· επί σε επερρίφην εκ μήτρας. Από γαστρός μητρός μου Θεός μου ει συ, μη αποστής απ' εμού. Ότι θλίψις εγγύς, ότι ούκ έστιν ο βοηθών μοι. Περιεκύκλωσαν με μόσχοι πολλοί, ταύροι πίονες περιέσχον με. Ήνοιζαν επ' εμέ το στόμα αυτών, ως λέων αρπάζων και ωρυόμενος. Ωσει ύδωρ εξεχύθην και διεσκορπίσθη πάντα τα οστά μου· εγενήθη η καρδιά μου ωσει κηρός τηκόμενος εν μέσω της κοιλίας μου. Εξηράνθη ως όστρακον η ισχύς μου και η γλώσσα μου κεκόλληται τω λάρυγγι μου και εις χούν θανάτου κατήγαγες με. Ότι εκύκλωσαν με κύνες πολλοί, συναγωγή πονηρευομένων περιέσχον με. Ώρυξαν χείρας μου και πόδας μου· εξηρίθμησαν πάντα τα οστά μου· αυτοί δε

κατενόησαν και επείδον με. Διμερίσαντο τα ιμάτια μου εαυτοίς και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον. Συ δε, Κύριε, μη μακρύνης την βοήθειαν σου απ' εμού, εις την αντίληψην μου πρόσχες. Ρύσαι από ρομφαίας την ψυχήν μου και εκ χειρός κυνός την μονογενή μου. Σώσον με εκ στόματος λεόντος και από κεράτων μονοκερώτων την ταπεινώσιν μου. Διηγήσομαι το όνομα σου τοις αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε. Οι φοβούμενοι τον Κύριον αινέσατε αυτόν, άπαν το σπέρμα Ιακώβ δοξάσατε αυτόν. Φοβηθήτω δη απ' αυτού άπαν το σπέρμα Ισραήλ. Ότι ούκ εξουδένωσεν, ουδέ προσώχθισε τη δεήσει του πτωχού, ουδέ απέστρεψε το πρόσωπον αυτού απ' εμού· και εν τω κεκραγένοι με προς αυτόν εισήκουσε με. Παρά σου ο έπαινος μου· εν εκκλησία μεγάλη εξομολογήσομαι σοι· τας ευχάς μου αποδώσω ενώπιον των φοβουμένων σε. Φάγονται πένητες και εμπλησθήσονται και αινέσουσι Κύριον οι εκζητούντες αυτόν· ζήσονται αι καρδίαι αυτών εις αιώνα αιώνος. Μνησθήσονται και επιστραφήσονται προς Κύριον πάντα τα πέρατα της γης και προσκυνήσουσιν ενώπιον αυτού πάσαι αι πατριαί των εθνών. Ότι του Κυρίου η βασιλεία και αυτός δεσπόζει των εθνών. Έφαγον και προσεκύνησαν πάντες οι πίνονες της γης· ενώπιον αυτού προπεσούνται πάντες οι καταβαίνοντες εις γην. Και η ψυχή μου αυτώ ζη και το σπέρμα μου δουλεύσει αυτώ. Αναγγελήσεται τω Κυρίω γενεά η ερχομένη και αναγγελοῦσι την δικαιοσύνην αυτού λαώ τω τεχθησομένω, όν εποίησεν ο Κύριος.

Ψαλμός ΚΒ΄. 22

Κύριος ποιμαίνει με και ουδέν με υστερήσει. Εις τόπον χλόης, εκεί με κατεσκήνωσεν, επί ύδατος αναπαύσεως εξέθρεψε με. Την ψυχήν μου επέστρεψεν, ωδήγησε με επί τρίβους δικαιοσύνης, ένεκεν του ονόματος αυτού. Εάν γαρ και πορευθώ εν μέσω σκιάς θανάτου, ου φοβηθήσομαι κακά, ότι συ μετ' εμού ει. Η ράβδος σου και η βακτηρία σου αύται με παρεκάλεσαν. Ητοιμάσας ενώπιον μου τράπεζαν, εξεναντίας των θλιβόντων με. Ελίπανας εν ελαιώ την κεφαλήν μου και το ποτήριον σου μεθύσκον με ωσει κράτιστον. Και το έλεος σου καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου και το κατοικείν με εν οίκω Κυρίου εις μακρότητα ημερών.

Ψαλμός ΚΓ΄. 23

Του Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή. Αυτός επί θαλασσών εθεμελίωσεν αυτήν και επί ποταμών ητοιμάσεν αυτήν. Τίς αναβήσεται εις το όρος του Κυρίου, ή τίς στήσεται εν τόπω αγίω αυτού; Αθώος χερσί και καθαρός τη καρδία, ός ούκ έλαβεν επί ματαίω την ψυχήν αυτού και ούκ ώμοσεν επί δόλω τω πλησίον αυτού. Ούτος λήψεται ευλογίαν παρά Κυρίου και ελεημοσύνην παρά Θεού σωτήρος αυτού. Αύτη η γενεά ζητούντων τον Κύριον, ζητούντων το πρόσωπον του Θεού Ιακώβ. 'Αρατε πύλας οι άρχοντες υμών· και επάρθητε πύλαι αιώνιοι και εισελεύσεται ο βασιλεύς της δόξης. Τίς έστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης; Κύριος κραταιός και δυνατός, Κύριος δυνατός εν πολέμω. 'Αρατε πύλας οι άρχοντες υμών· και επάρθητε πύλαι αιώνιοι και εισελεύσεται ο βασιλεύς της δόξης. Τίς έστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης; Κύριος των δυνάμεων αυτός έστιν ο βασιλεύς της δόξης.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΚΔ΄. 24

Προς σε, Κύριε, ήρα την ψυχήν μου. Ο Θεός μου, επί σοι πέποιθα· μη καταισχνυθείην εις τον αιώνα, μηδέ καταγελασάτωσαν με οι εχθροί μου. Και γαρ πάντες οι υπομένοντες σε ου μη καταισχνυθώσιν. Αισχνυθήτωσαν οι ανομούντες διακενής. Τας οδούς σου, Κύριε, γνώρισον μοι και τας τρίβους σου δίδαξον με.

Οδήγησον με επί την αλήθειαν σου και δίδαξον με, ότι συ εί ο Θεός ο σωτήρ μου· και σε υπέμεινα όλην την ημέραν. Μνήσθητι των οικτιρισμών σου, Κύριε και τα ελέη σου, ότι από του αιώνος είσιν. Αμαρτίας νεότητος μου και αγνοίας μου μη μνησθής, κατά το έλεος σου μνήσθητι μου, συ, ένεκεν της χρηστότητος σου, Κύριε. Χρηστός και ευθύς ο Κύριος· δια τούτο νομοθετήσει αμαρτάνοντας εν οδώ. Οδηγήσει πραείς εν κρίσει, διδάξει πραείς οδούς αυτού. Πάσαι αι οδοί Κυρίου έλεος και αλήθεια, τοις εκζητούσι την διαθήκην αυτού και τα μαρτύρια αυτού. Ένεκεν του ονόματος σου, Κύριε και ιλάσθητι τη αμαρτία μου· πολλή γαρ έστι. Τίς έστιν άνθρωπος ο φοβούμενος τον Κύριον; νομοθετήσει αυτώ εν οδώ, ή ηρετίσατο. Η ψυχή αυτού εν αγαθοίς αυλισθήσεται και το σπέρμα αυτού κληρονομήσει γην. Κραταίωμα Κύριος των φοβουμένων αυτόν και η διαθήκη αυτού δηλώσει αυτοίς. Οι οφθαλμοί μου δια παντός προς τον Κύριον, ότι αυτός εκσπάσει εκ παγίδος τους πόδας μου. Επίβλεψον επ'εμέ και ελέησον με· ότι μονογενής και πτωχός είμι εγώ. Αι θλίψεις της καρδιάς μου επληθύνθησαν· εκ των αναγκών μου εξάγαγε με. Έδε την ταπεινώσιν μου και τον κόπον μου· και άφες πάσας τας αμαρτίας μου. Έδε τους εχθρούς μου, ότι επληθύνθησαν και μίσος άδικον εμίσησαν με. Φύλαξον την ψυχήν μου και ρύσαι με· μη καταισχνυνθείην, ότι ήλπισα επί σε. Άκακοι και ευθείς εκολλώντο μοι, ότι υπέμεινα σε, Κύριε. Λύτρωσαι, ο Θεός, τον Ισραήλ εκ πασών των θλίψεων αυτού.

Ψαλμός ΚΕ΄. 25

Κρίνον με, Κύριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην· και επί τω Κυρίω ελπίζων, ου μη ασθενήσω. Δοκίμασον με, Κύριε και πείρασον με· πύρωσον τους νεφρούς μου και την καρδιαν μου. Ότι το έλεος σου κατέναντι των οφθαλμών μου έστι και ευηρέστησα εν τη αληθεία σου. Ούκ εκάθισα μετά συνεδρίου ματαιότητος και μετά παρανομούντων ου μη εισέλθω. Εμίσησα εκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ασεβών ου μη καθίσω. Νίψομαι εν αθώοις τας χείρας μου και κυκλώσω το θυσιαστήριον σου, Κύριε, του ακούσαι με φωνής αιnéσεως σου και διηγήσασθαι πάντα τα θαυμάσια σου. Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου. Μη συναπολέσης μετά ασεβών την ψυχήν μου και μετά ανδρών αιμάτων την ζωήν μου, ών εν χερσίν αι ανομιαί, η δεξιά αυτών επλήσθη δώρων. Εγώ δε εν ακακία μου επορεύθην, λύτρωσαι με, Κύριε και ελέησον με. Ο πους μου έστη εν ευθύτητι· εν εκκλησίαις ευλογήσω σε, Κύριε.

Ψαλμός ΚΣΤ΄. 26

Κύριος φωτισμός μου και σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος υπερασπιστής της ζωής μου, από τίνος δειλιάσω; Εν τω εγγίζειν επ'εμέ κακούντας, του φαγείν τας σάρκας μου. Οι θλίβοντες με και οι εχθροί μου, αυτοί ησθένησαν και έπεσον. Εάν παρατάξεται επ'εμέ παρεμβολή, ού φοβηθήσεται η καρδιά μου· εάν επαναστή επ'εμέ πόλεμος, εν ταύτη εγώ ελπίζω. Μίαν ητησάμην παρά Κυρίου, ταύτην ζητήσω· του κατοικείν με εν οίκω Κυρίου, πάσας τας ημέρας της ζωής μου, του θεωρείν με την τερπνότητα Κυρίου και επισκέπτεσθαι τον ναόν τον άγιον αυτού. Ότι έκρυψε με εν σκηνή αυτού εν ημέρα κακών μου, εσκέπασε με εν αποκρύφω της σκηνής αυτού, εν πέτρα ύψωσε με. Και νυν ιδού ύψωσε την κεφαλήν μου επ'εχθρούς μου. Εκύκλωσα και έθυσσα εν τη σκηνή αυτού θυσίαν αιnéσεως και αλαλαγμού· άσω και ψαλώ τω Κυρίω. Εισάκουσον, Κύριε, της φωνής μου, ης εκέκραξα· ελέησον με και εισάκουσον μου. Σοι είπεν η καρδιά μου· Κύριον ζητήσω. Εξεζήτησε σε το πρόσωπον μου· το πρόσωπον σου, Κύριε, ζητήσω. Μή αποστρέψης το πρόσωπον σου απ'εμού και μή εκκλίνης εν οργή από του δούλου σου. Βοηθός μου γενού, μή αποσκορακίσης με και μη εγκαταλίπης με, ο Θεός, ο σωτήρ μου. Ότι ο πατήρ μου και η μήτηρ μου εγκατέλιπον με, ο δε Κύριος προσελάβετο με. Νομοθέτησον με, Κύριε, εν τη οδώ σου και οδήγησον με εν τρίβω ευθεία, ένεκα των εχθρών μου. Μή παραδώς

με εις ψυχάς θλιβόντων με, ότι επανέστησαν μοι μάρτυρες άδικοι και εψεύσατο η αδικία εαυτή. Πιστεύω του ιδείν τα αγαθά Κυρίου εν γη ζώντων. Υπόμεινον τον Κύριον· ανδρίζου και κραταιούσθω η καρδιά σου και υπόμεινον τον Κύριον.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΚΖ΄. 27

Προς σε, Κύριε, κεκράζομαι, ο Θεός μου, μη παρασιωπήσης απ'εμού και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Εισάκουσον, Κύριε, της φωνής της δεήσεως μου, εν τω δέεσθαι με προς σε, εν τω αίρειν με χείρας μου προς ναόν άγιον σου. Μη συνελκύσης με μετά αμαρτωλών και μετά εργαζομένων αδικίαν μη συναπολέσης με, των λαλούντων ειρήνην μετά των πλησίον αυτών, κακά δε εν ταις καρδίαις αυτών. Δός αυτοίς Κύριε κατά τα έργα αυτών και κατά την πονηρίαν των επιτηδευμάτων αυτών· κατά τα έργα των χειρών αυτών, δός αυτοίς, απόδος το ανταπόδομα αυτών αυτοίς. Ότι ου συνήκαν εις τα έργα Κυρίου και εις τα έργα των χειρών αυτού. Καθελείς αυτούς και ου μη οικοδομήσεις αυτούς. Ευλογητός Κύριος, ότι εισήκουσε της φωνής της δεήσεως μου. Κύριος βοηθός μου και υπερασπιστής μου· επ'αυτό ήλπισεν η καρδιά μου και εβοηθήθην και ανέθαλεν η σαρξ μου· και εκ θελήματος μου εξομολογήσομαι αυτό. Κύριος κραταίωμα του λαού αυτού και υπερασπιστής των σωτηρίων του χριστού αυτού έστι. Σώσον τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου και ποιίμανον αυτούς και έπαρον αυτούς έως του αιώνος.

Ψαλμός ΚΗ΄. 28

Ενέγκατε τω Κυρίω, υιοί Θεού, ενέγκατε τω Κυρίω υιούς κριών, ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν και τιμήν. Ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν ονόματι αυτούς, προσκυνήσατε τω Κυρίω εν αυλή αγία αυτού. Φωνή Κυρίου εν ισχύι, φωνή Κυρίου εν μεγαλοπρεπεία. Φωνή Κυρίου συντρίβοντος κέδρους και συντρίψει Κύριος τας κέδρους του Λιβάνου. Και λεπτυνεί αυτάς ως τον μόσχον του Λιβάνου και ο ηγαπημένος ως υιός μονοκερώτων. Φωνή Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός. Φωνή Κυρίου συσσειόντος έρημον· και συσσειεί Κύριος την έρημον Κάδδης. Φωνή Κυρίου καταρτιζομένη ελάφους και αποκαλύψει δρυμούς και εν τω ναώ αυτού πας τις λέγει δόξαν. Κύριος τον κατακλυσμόν κατοικιεί και καθιείται Κύριος Βασιλεύς εις τον αιώνα. Κύριος ισχύν τω λαώ αυτού δώσει· Κύριος ευλογήσει τον λαόν αυτού εν ειρήνη.

Ψαλμός ΚΘ΄. 29

Υψώσω σε, Κύριε, ότι υπέλαβες με και ούκ εύφρανας τους εχθρούς μου επ'εμέ. Κύριε ο Θεός μου, εκέκραξα προς σε και ίάσω με. Κύριε, ανήγαγες εξ Άδου την ψυχήν μου, έσωσας με από των καταβαινόντων εις λάκκον. Ψάλατε τω Κυρίω οι όσιοι αυτού και εξομολογείσθε τη μνήμη της αγιωσύνης αυτού. Ότι οργή εν τω θυμώ αυτού και ζωή εν τω θελήματι αυτού· το εσπέρας αυλισθήσεται κλαυθμός και εν τω πρωί αγαλλίασις. Εγώ δε είπα εν τη ευθηνία μου· ου μη σαλευθώ εις τον αιώνα. Κύριε, εν τω θελήματι σου παρέσχου τω κάλλει μου δύναμιν, απέστρεψας δε το πρόσωπον σου και εγενήθην τεταραγμένος Προς σε, Κύριε, κεκράζομαι και προς τον Θεόν μου δεηθήσομαι. Τίς ωφέλεια εν των αίματι μου, εν τω καταβαίνειν με εις διαφθοράν; Μή εξομολογήσεται σοι χους ή αναγγελεί την αλήθειαν σου; Ήκουσε Κύριος και ηλέησε με· Κύριος εγεννήθη βοηθός μου. Έστρεψας τον κοπετόν μου εις χαράν εμοί, διέρρηξας τον σάκκον μου και περιέζωσας με ευφροσύνην. Όπως αν ψάλη σοι η δόξα μου και ου μη κατανωγώ· Κύριε ο Θεός μου, εις τον αιώνα εξομολογήσομαι σοι.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός Λ΄. 30

Επι σοι, Κύριε, ήλπισα μή κατασχνυθείην εις τον αιώνα· εν τη δικαιοσύνη σου ρύσαι με και εξελού με. Κλίνον προς με το ούς σου· τάχυνον του εξελέσθαι με. Γενού μοι εις Θεόν υπερασπιστήν και εις οίκον καταφυγής του σώσαι με. Ότι κραταίωμά μου και καταφυγή μου ει συ και ενεκεν του ονόματος σου οδηγήσεις με και διαθρέψεις με. Εξάξεις με εκ παγίδος ταύτης, ής έκρυσαν μοι, ότι συ εί ο υπερασπιστής μου, Κύριε. Εις χείρας σου παραθήσομαι το πνεύμα μου· ελυτρώσω με, Κύριε, ο Θεός της αληθείας. Εμίσησας τους διαφυλάσσοντας ματαιότητας διακενής· εγώ δε επί τω Κυρίω ήλπισα. Αγαλλιάσομαι και ευφρανθήσομαι επί τω ελέει σου· ότι επείδες επί την ταπείνωσιν μου, έσωσας εκ των αναγκών την ψυχήν μου. Και ού συνέκλεισας με εις χείρας εχθρών, έστησας εν ευρυχώρω τους πόδας μου. Ελέησον με, Κύριε, ότι θλίβομαι· εταράχθη εν θυμό ο οφθαλμός μου, η ψυχή μου και η γαστήρ μου. Ότι εξέλιπεν εν οδύνη η ζωή μου και τα έτη μου εν στεναγμοίς. Ησθένησεν εν πτωχεία η ισχύς μου και τα οστά μου εταράχθησαν. Παρά πάντα τους εχθρούς μου εγενήθην όνειδος και τοις γείτοσι μου σφόδρα και φόβος τοις γνωστοίς μου. Οι θεωρούντες με έξω έφυγον απ' εμού. Επελήσθην ωσει νεκρός από καρδιάς. Εγενήθην ωσει σκευός απολωλός. Ότι ήκουσα ψόγον πολλών παροικούντων κυκλόθεν· εν τω επισυναχθήναι αυτούς άμα επ' εμέ, του λαβείν την ψυχήν μου εβουλεύσαντο. Εγώ δε επί σοι, Κύριε, ήλπισα· είπα· Σύ εί ο Θεός μου· εν ταις χερσί σου οι κλήροι μου. Ρύσαι με εκ χειρός εχθρών μου και εκ των καταδιωκόντων με. Επίφανον το πρόσωπόν σου επί τον δούλον σου, σώσον με εν τω ελέει σου. Κύριε, μη κατασχνυθείην, ότι επεκαλεσάμην σε· αισχνυθείησαν ασεβείς και καταχθείησαν εις άδου. Άλαλα γενηθήτω τα χείλη τα δόλια, τα λαλούντα κατά του δικαίου ανομίαν, εν υπερηφανία και εξουδενώσει. Ως πολύ το πλήθος της χρηστότητος σου, Κύριε, ής έκρυσας τοις φοβουμένους σε! Εξειργάσω τοις ελπίζουσιν επί σε, εναντίον των υιών των ανθρώπων. Κατακρύψεις αυτούς εν αποκρύφω του προσώπου σου από ταραχής ανθρώπων, σκεπάσεις αυτούς εν σκηνή από αντιλογίας γλωσσών. Ευλογητός Κύριος, ότι εθαυμάστωσε το έλεος αυτού εν πόλει περιοχής. Εγώ δε είπα εν τη εκστάσει μου· απέρριμμαι από προσώπου των οφθαλμών σου· δια τούτο εισήκουσας της φωνής της δεήσεως μου, εν τω κεκραγένοι με προς σε. Αγαπήσατε τον Κύριον, πάντες οι όσοι αυτού, ότι αληθείας εκζητεί Κύριος και ανταποδίδωσι τοις περισσώς πιούσιν υπερηφανίαν. Ανδρίζεσθε και κραταιούσθω η καρδιά υμών, πάντες οι ελπίζοντες επί Κύριον.

Ψαλμός ΛΑ΄. 31

Μακάριοι, ών αφέθησαν αι ανομίες και ών επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι. Μακάριος ανήρ, ώ ου μη λογίσηται Κύριος αμαρτίαν, ουδέ έστιν εν τω στόματι αυτού δόλος. Ότι εσίγησα, επαλαιώθη τα οστά μου, από του κράζειν με όλην την ημέραν. Ότι ημέρας και νυκτός εβαρύνθη επ' εμέ η χείρ σου, εστράφην εις ταλαιπωρίαν εν τω εμπαγήναι μοι άκανθαν. Την ανομίαν μου εγνώρισα και την αμαρτίαν μου ουκ εκάλυψα. Είπα· Εξαγορεύσω κατ' εμού την ανομίαν μου τω Κυρίω και συ αφήκας την ασέβειαν της καρδιάς μου. Υπερ ταύτης προσεύξεται προς σε πάς όσιος εν καιρώ ευθέτω· πλην εν κατακλυσμώ υδάτων πολλών προς αυτόν ουκ εγγιούσι. Συ μου εί καταφυγή από θλίψεως της περιεχούσης με, το αγαλλίαμα μου· λύτρωσαι με από των κυκλωσάντων με. Συνετιώ σε και συμβιβώ σε εν οδώ ταύτη, ή πορεύση, επιστηριώ επί σε τους οφθαλμούς μου. Μη γίνεσθε ώς ίππος και ημίονος, οις ουκ έστι σύνεσις· εν κημώ και χαλινώ τας σιαγόνας αυτών άγξαι, των μη εγγιζόντων προς σε. Πολλάι αι μάστιγες του αμαρτωλού, τον δε ελπίζοντα επί Κύριον έλεος κυκλώσει. Ευφράνθητε επί Κύριον και αγαλλιάσθε, δίκαιοι και καυχάσθε, πάντες οι ευθείς τη καρδία.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΛΒ΄. 32

Αγαλλιásthe δίκαιοι, εν Κυρίω· τοις ευθέσι πρέπει αίνεσις. Εξομολογείσθε τω Κυρίω εν κιθάρα, εν ψαλτηρίω δεκαχόρδω ψάλατε αυτόν. Άσατε αυτόν άσμα καινόν, καλώς ψάλατε αυτόν εν αλαλαγμώ. Ότι ευθύς ο λόγος του Κυρίου, πάντα τα έργα αυτού εν πίστει. Αγαπά ελεημοσύνην και κρίσιν ο Κύριος· του ελέους Κυρίου πλήρης η γη. Τω λόγω Κυρίου οι ουρανοί εστερεώθησαν και τω πνεύματι του στόματος αυτού πάσα η δύναμις αυτών. Σύνάγων ωσει ασκόν ύδατα θαλάσσης, τιθείς εν θησαυροίς αβύσσους. Φοβηθήτω τον Κύριον πάσα η γη, απ΄ αυτού δε σαλευθήτωσαν πάντες οι κατοικούντες την οικουμένην. Ότι αυτός είπε και εγενήθησαν· αυτός ενετείλατο και εκτίσθησαν. Κύριος διασκεδάζει βουλάς εθνών, αθετεί δε λογισμούς λαών και αθετεί βουλάς αρχόντων. Η δε βουλή του Κυρίου εις τον αιώνα μένει, λογισμοί της καρδιάς αυτού εις γενεάν και γενεάν. Μακάριον το έθνος, ου έστι Κύριος ο Θεός αυτού, λαός, ον εξελέξατο εις κληρονομίαν εαυτώ. Εξ ουρανού επέβλεψεν ο Κύριος, είδε πάντας τους υιούς των ανθρώπων. Εξ ετοίμου κατοικητηρίου αυτού επέβλεψεν επί πάντας τους κατοικούντας την γην. Ο πλάσας κατά μόνας τας καρδιάς αυτών, ο συνιείς πάντα τα έργα αυτών. Ού σώζεται βασιλεύς δια πολλήν δύναμιν και γίγας ού σωθήσεται εν πλήθει ισχύος αυτού. Ψευδής ίππος εις σωτηρίαν, εν δε πλήθει δυνάμεως αυτού, ού σωθήσεται. Ιδού οι οφθαλμοί Κυρίου επί τους φοβουμένους αυτόν, τους ελπίζοντας επί το έλεος αυτού. Ρύσασθαι εκ θανάτου τας ψυχάς αυτών και διαθρέψαι αυτούς εν λιμώ. Η ψυχή ημών υπομενει τω Κυρίω, ότι βοηθός και υπερασπιστής ημών έστιν. Ότι εν αυτό ευφρανθήσεται η καρδιά ημών και εν τω ονόματι τω αγίω αυτού ηλιπίσαμεν. Γένοιτο, Κύριε, το έλεος σου εφ΄ ημάς, καθάπερ ηλιπίσαμεν επί σε.

Ψαλμός ΛΓ΄. 33

Ευλογήσω τον Κύριον εν παντί καιρώ, δια παντός η αίνεσις αυτού εν τω στόματι μου. Εν τω Κυρίω επαινεθήσεται η ψυχή μου· ακουσάτωσαν πραείς και ευφρανθήτωσαν. Μεγαλύνετε τον Κύριον συν εμοί και υψώσωμεν το όνομα αυτού επί το αυτό. Εξεζήτησα τον Κύριον και επήκουσε μου και εκ πασών των θλίψεων μου ερρύσατο με. Προσέλθετε προς αυτόν και φωτίσθητε και τα πρόσωπα υμών ου μη καταισχυνθή. Ούτος ο πτωχός εκέκραξε και ο Κύριος εισήκουσεν αυτού και εκ πασών των θλίψεων αυτού έσωσεν αυτόν. Παρεμβαλεί άγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αυτόν και ρύσεται αυτούς. Γεύσασθε και ιδετε ότι χρηστός ο Κύριος· μακάριος ανήρ, ος ελπίζει επ΄ αυτόν. Φοβήθητε τον Κύριον, πάντες οι άγιοι αυτού, ότι ουκ έστιν υστέρημα τοις φοβουμένοις αυτόν. Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν· οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού. Δεύτε, τέκνα, ακούσατε μου, φόβον Κυρίου διδάξω υμάς. Τίς έστιν άνθρωπος ο θέλων ζωήν, αγαπών ημέρας ιδείν αγαθάς; Παύσον την γλώσσαν σου από κακού και χείλη σου του μη λαλήσαι δόλον. Έκλινον από κακού και ποιήσον αγαθόν· ζήτησον ειρήνην και δίωξον αυτήν. Οφθαλμοί Κυρίου επί δικαίους και ώτα αυτού εις δέησιν αυτών. Πρόσωπον δε Κυρίου επί ποιούντας κακά, του εξολοθρεύσαι εκ γης το μνημόσυνον αυτών. εκέκραξαν οι δίκαιοι και ο Κύριος εισήκουσεν αυτών και εκ πασών των θλίψεων αυτών ερρύσατο αυτούς. Εγγύς Κύριος τοις συντετριμμένοις την καρδιάν και τους ταπεινούς τω πνεύματι σώσει. Πολλάι αι θλίψεις των δικαίων και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος. Φυλάσσει Κύριος πάντα τα οστά αυτών, έν εξ αυτών ου συντριβήσεται. Θάνατος αμαρτωλών πονηρός και οι μισούντες τον δίκαιον πλημμελήσουσι. Λυτρώσεται Κύριος ψυχάς δούλων αυτου και ου μη πλημμελήσουσι πάντες οι ελπίζοντες επ΄ αυτόν.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΛΔ΄. 34

Δίκασον, Κύριε, τους αδικούντας με· πολέμησον τους πολεμούντας με. Επιλαβού όπλου και θυρεού και ανάστηθι εις την βοήθειαν μου. Έκχεον ρομφαίαν και σύγκλεισον εξ εναντίας των καταδιωκόντων με· είπον τη ψυχή μου Σωτηρία σου εγώ είμι. Αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου· αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω και καταισχυνθήτωσαν οι λογιζόμενοι μοι κακά. Γενηθήτωσαν ωσει χνούς κατά πρόσωπον ανέμου και άγγελος Κυρίου εκθλίβων αυτούς. Γενηθήτω η οδός αυτών σκότος και ολίσθημα και άγγελος Κυρίου καταδιώκων αυτούς· Ότι δωρεάν έκρυσαν μοι διαφθοράν παγίδος αυτών, μάτην ωνειδισαν την ψυχήν μου. Ελθέτω αυτό παγίς, ήν ού γινώσκει και η θήρα, ήν έκρυσσε, συλλαβέτω αυτόν και εν τη παγίδι πεσειται εν αυτή. Η δε ψυχή μου αγαλλιάζεται επί τω Κυρίω, τερφθήσεται επί τω σωτηρίω αυτού. Πάντα τα οστά μου ερούσι· Κύριε, Κύριε, τίς όμοιος σοι; Ρυόμενος πτωχόν εκ χειρός στερεωτέρων αυτού και πτωχόν και πένητα από των διαρπαζόντων αυτόν. Αναστάντες μοι μάρτυρες άδικοι, ά ουκ εγίνωσκον ηρώτων με. Ανταπεδίδοσαν μοι πονηρά αντί αγαθών και ατεκνίαν τη ψυχή μου. Εγώ δε, εν τω αυτούς παρενοχλείν μοι, ενεδυόμην σάκκων και εταπεινουν εν νηστεία την ψυχήν μου και η προσευχή μου εις κόλπον μου αποστραφήσεται. Ως πλησίον, ως αδελφώ ημετέρω, ούτως ευηρέστουν· ως πενθών και σκυθρωπάζων, ούτως εταπεινούμην. Και κατ'εμού ευφράνθησαν και συνήχθησαν· συνήχθησαν επ'εμέ μάστιγες και ουκ έγνων. Διεσχίσθησαν και ού κατενύγησαν. Επέερασαν με, εξεμυκτήρισαν με μυκτηρισμό, έβρυξαν επ'εμέ τους οδόντας αυτών. Κύριε, πότε επόψει; αποκατάστησον την ψυχήν μου από της κακουργίας αυτών, από λεόντων την μονογενή μου. Εξομολογήσομαι σοι εν εκκλησία πολλή, εν λαώ βαρεί αιnéσω σε. Μη επιχαρείσαν μοι οι εχθραίνοντες μοι άδίκως, οι μισούντες με δωρεάν και διανεύοντες οφθαλμοίς. Ότι εμοί μεν ειρηνικά ελάλουν και επ'οργήν δόλους διελογίζοντο. Και επλάτυναν επ'εμέ το στόμα αυτών· είπον· Εύγε, εύγε, είδον οι οφθαλμοί ημών! Είδες, Κύριε, μη παρασιωπήσης· Κύριε, μη αποστής απ'εμού. Εξεγέρθητι, Κύριε και πρόσχες τη κρίσει μου, ο Θεός μου και ο Κύριος μου, εις την δίκην μου. Κρίνον με, Κύριε, κατά την δικαιοσύνην σου, Κύριε, ο Θεός μου και μη επιχαρείσαν μοι. Μη είποισαν εν καρδίαις αυτών· Εύγε, εύγε τη ψυχή ημών· μη δε είποιεν· Κατεπίομεν αυτόν. Αισχυνθείσαν και εντραπήσαν άμα οι επιχαίροντες τοις κακοίς μου· Ενδυσάσθωσαν αισχύνην και εντροπήν οι μεγαλορρημονούντες επ'εμέ. Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν οι θέλοντες την δικαιοσύνην μου και ειπάτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι θέλοντες την ειρήνην του δούλου αυτού. Και η γλώσσα μου μελετήσει την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέρα τον έπαινον σου.

Ψαλμός ΛΕ΄. 35

Φησίν ο παράνομος του αμαρτάνειν εν εαυτώ, ουκ έστι φόβος Θεού απέναντι των οφθαλμών αυτού. Ότι εδόλωσεν ενόπιον αυτού, του ευρείν την ανομίαν αυτού και μισήσαι. Τα ρήματα του στόματος αυτού ανομία και δόλος, ουκ ηβουλήθη συνιέναι του αγαθού. Ανομίαν διελογίσατο επί τοις κοίτης αυτού, παρέστη πάση οδώ ουκ αγαθή, κακία δε ού προσώχθισε. Κύριε, εν τω ουρανώ το έλεος σου και η αλήθεια σου έως νεφελών. Η δικαιοσύνη σου ως όρη Θεού, τα κρίματα σου άβυσσος πολλή· Ανθρώπους και κτήνη σώσεις, Κύριε. Ως επλήθυνας το έλεος σου, ο Θεός. Οι δε υιοί των ανθρώπων εν σκέπη των πτερύγων σου ελπιούσι. Μεθυσθήσονται από πιότητος οίκου σου και τον χειμάρρουν της τρυφής σου ποτιείς αυτούς. Ότι παρά σοι πηγή ζωής, εν τω φωτί σου οψόμεθα φως. Παράτεινον το έλεος σου τοις γινώσκουσι σε και

την δικαιοσύνην σου τοις ευθέσι τη καρδία. Μη ελθέτω μοι πούς υπερηφανίας και χειρ αμαρτωλού μη σαλεύσαι με. Εκεί έπεσον πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν· εξώσθησαν και ου μη δύνωνται στήναι.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΛΣΤ΄. 36

Μη παραζήλου εν πονηρευομένοις, μηδέ ζήλου τους ποιούντας την ανομίαν. Ότι ωσει χόρτος ταχύ αποξηρανθήσεται και ωσει λάχανα χλόης ταχύ αποπεσούνται. Έλπισον επί Κύριον και ποίει χρηστότητα και κατασκήνου την γην και ποιμανθήσεται επί τω πλούτῳ αυτής. Κατατρώφησον του Κυρίου και δώσει σοι τα αιτήματα της καρδίας σου. Αποκάλυψον προς Κύριον την οδόν σου και έλπισον επ' αυτόν και αυτός ποιήσει. Και εξοίσει ως φως την δικαιοσύνην σου και το κρίμα σου ως μεσημβριάν. Υποτάγηθι τῷ Κυρίῳ και ικέτευσον αυτόν, μη παραζήλου εν τῷ κατευοδομένῳ εν τη οδῷ αυτού, εν ανθρώπῳ ποιούντι παρανομίαν. Παύσαι από οργῆς και εγκατάλιπε θυμόν, μη παραζήλου ὥστε πονηρεύεσθαι. Ότι οι πονηρευόμενοι εξολοθρευθήσονται, οι δε υπομένοντες τον Κύριον, αυτοί κληρονομησουσι γην. Και έτι ολίγον και ού μη υπάρξει ο αμαρτωλός και ζητήσεις τον τόπον αυτού και ού μη εύρης. Οι δε πραεῖς κληρονομήσουσι γην και κατατρωφήσουσιν επί πλήθει ειρήνης. Παρατηρήσεται ο αμαρτωλός τον δίκαιον και βρύξει επ' αυτόν τους οδόντας αυτού. Ο δε Κύριος εκγέλάσεται αυτόν, ὅτι προβλέπει, ὅτι ήξει η ημέρα αυτού. Ρομφαίαν εσπάσαντο οι αμαρτωλοί, ενέτειναν τόξον αυτών του καταβαλεῖν πτωχόν και πένητα, του σφάξει τους ευθείς τη καρδία. Η ρομφαία αυτών εισέλθοι εις τας καρδίας αυτών και τα τόξα αυτών συντριβείη. Κρείσσον ολίγον τῷ δικαίῳ, υπέρ πλούτον αμαρτωλῶν πολύν. Ότι βραχίονες αμαρτωλῶν συντριβήσονται, υποστηρίζει δε δίκαιους ο Κύριος. Γινώσκει Κύριος τας οδούς των αμώμων και η κληρονομία αυτών εις αιώνα έσται. Ού καταισχνηθήσονται εν καιρῷ πονηρῷ και εν ημέραις λιμού χορτασθήσονται. Ότι οι αμαρτωλοί απολούνται, οι δε εχθροί του Κυρίου, ἅμα τῷ δοξασθῆναι αυτούς και υψοθῆναι, εκλείποντες ωσει καπνός εξέλιπον. Δανείζεται ο αμαρτωλός και ουκ αποτίσει· ο δε δίκαιος οικτεῖρει και δίδωσιν. Ότι οι ευλογούντες αυτον κληρονομήσουσι γην, οι δε καταρώμενοι αυτόν εξολοθρευθήσονται. Παρά Κυρίου τα διαβήματα ανθρώπου κατευθύνεται και την οδόν αυτού θελήσει σφόδρα. Όταν πέση, ού καταρραχθήσεται· ὅτι Κύριος αντιστηρίζει χεῖρα αυτού. Νεώτερος εγενόμην και γαρ εγήρασα και ουκ είδον δίκαιον εγκαταλελειμμένον, ουδέ το σπέρμα αυτού ζητούν ἄρτους. Όλην την ημέραν ελεεί και δανείζει ο δίκαιος και το σπέρμα αυτού εις ευλογίαν έσται. Έκκλινον από κακού και ποιήσον αγαθόν και κατασκήνου εις αιώνα αιώνος. Ότι Κύριος αγαπά κρίσιν και ουκ εγκαταλείπει τους οσίους αυτού, εις τον αιώνα φυλαχθήσονται. Άνομοι δε εκδιωχθήσονται και σπέρμα ασεβῶν εξολοθρευθήσεται. Δίκαιοι δε κληρονομήσουσι γην και κατασκηνώσουσιν εις αιώνα αιώνος επ' αυτής. Στόμα δικαίου μελετήσεται σοφίαν και η γλώσσα αυτού λαλήσει κρίσιν. Ο νόμος του Θεού αυτού εν καρδία αυτού και ούχ υποσκελισθήσεται τα διαβήματα αυτού. Κατανοεί ο αμαρτωλός τον δίκαιον και ζητεί του θανατώσαι αυτόν. Ο δε Κύριος ου μη εγκαταλίπη αυτόν εις τας χείρας αυτού, ουδέ μη καταδικάσεται αυτον, όταν κρίνηται αυτό. Υπόμεινον τον Κύριον και φύλαξον την οδόν αυτού και υψώσει σε του κατακληρονομήσαι γην· εν τῷ εξολοθρευέσθαι αμαρτωλούς ὄψει. Είδον τον ασεβή υπερυψούμενον και παιρόμενον ως τας κέδρους του Λιβάνου. Και παρήλθεν και ιδού ουκ ήν και εξήτησα αυτόν και ουχ ευρέθη ο τόπος αυτού. Φύλασσε ακακίαν και ίδε ευθύτητα, ὅτι έστιν εγκατάλειμμα ανθρώπῳ ειρηνικῷ. Οι δε παράνομοι εξολοθρευθήσονται επί το αυτό· τα εγκαταλείμματα των ασεβῶν εξολοθρευθήσονται. Σωτηρία δε των δικαίων παρά Κυρίου και υπερασπιστής αυτών έστιν εν καιρῷ θλίψεως. Και βοηθήσει αυτοίς Κύριος και ρύσεται αυτούς και εξελείται αυτούς εξ αμαρτωλῶν και σώσει αυτούς, ὅτι ήλπισαν επ' αυτόν.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΛΖ΄. 37

Κύριε, μη τω θυμώ σου ελέγξης με, μηδέ τη οργή σου παιδεύσης με. Ότι τα βέλη σου ενεπάγησάν μοι και επεστήριξας επ'εμέ την χείρα σου. Ουκ έστιν ίασις εν τη σαρκί μου από προσώπου της οργής σου· ουκ έστιν ειρήνη εν τοις οστέοις μου από προσώπου των αμαρτιών μου. Ότι αι ανομίαι μου υπερήραν την κεφαλήν μου, ωσει φορτίον βαρύ εβαρύνθησαν επ'εμέ. Προσώζεσαν και εσάπησαν οι μώλωπες μου από προσώπου της αφροσύνης μου. Εταλαιπώρησα και κατεκάμφθην έως τέλους· όλην την ημέραν σκυθρωπάζων επορευόμην. Ότι αι ψόαι μου επλήσθησαν εμπαιγμάτων και ουκ έστιν ίασις εν τη σαρκί μου. Εκακώθην και εταπεινώθην έως σφόδρα, ωρούμην από στεναγμού της καρδιάς μου. Κύριε, εναντίον σου πάσα η επιθυμία μου και ο στεναγμός μου από σου ουκ απεκρύβη. Η καρδιά μου εταράχθη, εγκατέλιπε με η ισχύς μου και το φως των οφθαλμών μου και αυτό ουκ έστι μετ'εμού. Οι φίλοι μου και οι πλησίον μου εξ'εναντίας μου ήγγισαν και έστησαν και οι έγγιστα μου από μακρόθεν έστησαν. Και εξεβιάζοντο οι ζητούντες την ψυχήν μου και οι ζητούντες τα κακά μοι ελάλησαν ματαιότητας και δολιότητας όλην την ημέραν εμελέτησαν. Εγώ δε ωσει κωφός ουκ ήκουον και ωσει άλαλος ουκ ανοίγων το στόμα αυτού. Και εγενόμην ωσει άνθρωπος ουκ ακούων και ουκ έχων εν τω στόματι αυτού ελεγμούς. Ότι επί σοι, Κύριε, ήλπισα· συ εισακούση, Κύριε, ο Θεός μου. Ότι είπον· Μήποτε επιχαρώσι μοι οι εχθροί μου και εν τω σαλευθήναι πόδας μου, επ'εμέ εμεγαλορρημόνησαν. Ότι εγώ εις μάλιστα έτοιμος και η αληθών μου ενώπιον μου έστι διαπαντός. Ότι την ανομίαν μου εγώ αναγγελάω και μεριμνήσω υπέρ της αμαρτίας μου. Οι δε εχθροί μου ζώσι και κεκραταίωvται υπέρ εμέ και επληθύνθησαν οι μισούντες με αδίκως. Οι ανταποδιδόντες μοι κακά αντί αγαθών ενδιέβαλλον με, επει κατεδίωκον αγαθωσύνην. Μη εγκαταλίπης με, Κύριε ο Θεός μου, μη αποστής απ'εμού. Πρόσχες εις την βοήθειαν μου, Κύριε της σωτηρίας μου.

Ψαλμός ΛΗ΄. 38

Είπα· Φυλάξω τας οδούς μου του μη αμαρτάνειν με εν γλώσση μου· εθέμην τω στόματι μου φυλακήν εν τω συστήναι τον αμαρτωλόν εναντίον μου. Εκωφώθην και εταπεινώθην και εσίγησα εξ αγαθών και το άλγημα μου ανεκαινίσθη. Εθερμάνθη η καρδιά μου εντός μου και εν τη μελέτη μου εκκαυθήσεται πυρ· ελάλησα εν γλώσση μου. Γνώρισον μοι, Κύριε, το πέρας μου και τον αριθμόν των ημερών μου, τίς έστιν, ίνα γνω τί υστερώ εγώ. Ιδού παλαιστάς έθου τας ημέρας μου και η υπόστασις μου ωσει ουδέν ενώπιον σου· πλήν τα σύμπαντα ματαιότης, πας άνθρωπος ζων. Μέντοιγε εν εικόνι διαπορεύεται άνθρωπος, πλήν μάτην ταράσσεται· θησαυρίζει και ού γινώσκει τίτιν συνάξει αυτά. Και νυν, τίς η υπομονή μου; ουχί ο Κύριος; και η υπόστασις μου παρά σου έστιν. Από πασών των ανομιών μου ρύσαι με· όνειδος άφρονι, έδωκας με. Εκωφώθην και ήνοιξα το στόμα μου, ότι συ εποίησας. Απόστησον απ'εμού τας μάλιστα σου· από γαρ της ισχύος της χειρός σου εγώ εξέλιπον. Εν ελεγμοίς υπέρ ανομίας επαίδευσας άνθρωπον και εξέτηξας ως αράχνην την ψυχήν αυτού· πλήν μάτην ταράσσεται πας άνθρωπος. Εισάκουσον της προσευχής μου, Κύριε και της δεήσεως μου· ενώτισαι των δακρύων μου. Μη παρασιωπήσης, ότι παροικος εγώ είμι παρά σοι και παρεπίδημος, καθώς πάντες οι πατέρες μου. Άνες μου, ίνα αναψύξω προ του με απελθείν και ουκέτι ου μη υπάρξω.

Ψαλμός ΛΘ΄. 39

Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι και εισήκουσε της δεήσεως μου. Και ανήγαγε με εκ λάκκου ταλαιπωρίας και από πηλού ιλύος και έστησεν επί πέτρων τους πόδας μου και κατηύθυνε τα διαβήματα μου. Και ενέβαλεν εις το στόμα μου άσμα καινόν, ύμνον τω Θεώ ημών. Όψονται πολλοί και φοβηθήσονται και ελπιούσιν επί Κύριον. Μακάριος ανήρ, ού έστι το όνομα Κυρίου ελπίς αυτού και ουκ επέβλεψεν εις ματαιότητας και μαnίας ψευδείς. Πολλά εποίησας συ, Κύριε ο Θεός μου, τα θαυμάσια σου και τοις διαλογισμοίς σου ουκ έστι τίς ομοιωθήσεται σοι. Απήγγειλα και ελάλησα, επληθύνθησαν υπέρ αριθμόν. Θυσίαν και προσφοράν ουκ ηθέλησας, σώμα δε κατηρτίσω μοι. Ολοκαυτώματα και περί αμαρτίας ουκ ήτησας. Τότε είπον· Ιδού ήκω· εν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περί εμού. Του ποιήσαι το θέλημα σου, ο Θεός μου, ηβουλήθην και τον νόμον σου εν μέσω της κοιτίας μου. Ευηγγελισάμην δικαιοσύνην εν εκκλησία μεγάλη· ιδού τα χείλη μου ου μη κωλύσω Κύριε, συ έγνωσ. Την δικαιοσύνην σου ουκ έκρυψα εν τη καρδιά μου· την αλήθειαν σου και το σωτήριον σου είπα. Ουκ έκρυψα το έλεος σου και την αλήθειαν σου από συναγωγής πολλής. Συ δε, Κύριε, μη μακρύνης τους οικτιρισμούς σου απ' εμού· το έλεος σου και η αλήθεια σου διαπαντός αντιλάβοιντο μου. Ότι περιέσχον με κακά, ων ουκ έστιν αριθμος· κατέλαβον με αι ανομίες μου και ουκ ηδυνήθην του βλέπειν. Επληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου και η καρδιά μου εγκατέλιπε με. Ευδόκησον, Κύριε, του ρύσασθαι με· Κύριε, εις το βοηθήσαι μοι πρόσχες. Καταισχυνθείσαν και εντραπήσαν άμα οι ζητούντες την ψυχήν μου του εξάραι αυτήν· αποστραφείσαν εις τα οπίσω και καταισχυνθείσαν οι θέλοντες μοι κακά. Κομισάσθωσαν παραχρήμα αισχύνην αυτών οι λέγοντες μοι, εύγε, εύγε. Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοι πάντες οι ζητούντες σε, Κύριε και ειπάτωσαν διαπαντός, μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριον σου. Εγώ δε πτωχός ειμί και πένης, Κύριος φροντιεί μοι· βοηθός μου και υπερασπιστής μου ει συ, ο Θεός μου, μη χρονίσης.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια

Ψαλμός Μ΄. 40

Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν και πένητα, εν ημέρα πονηρά ρύσεται αυτόν ο Κύριος. Κύριος διαφυλάξει αυτόν και ζήσai αυτόν και μακαρίσαι αυτόν εν τη γη και μη παραδώ αυτόν εις χείρας εχθρών αυτού. Κύριος βοηθήσαι αυτό επί κλίνης οδύνης αυτού, όλην την κοίτην αυτού έστρεψας εν τη αρρωστία αυτού. Εγώ είπα· Κύριε, ελέησον με, ίασαι την ψυχήν μου, ότι ήμαρτον σοι. Οι εχθροί μου είπον κακά μοι· πότε αποθανείται και απολείται το όνομα αυτού; Και εισεπορεύετο του ιδείν, μάτην ελάλει η καρδιά αυτού, συνήγαγεν ανομίαν εαυτώ· εξεπορεύετο έξω και ελάλει επί το αυτό. Κατ' εμού ελογίζοντο κακά μοι. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' εμού· μη ο κοιμώμενος ουχι προσθήσει του αναστήναι; Και γαρ άνθρωπος της ειρήνης μου, εφ' ον ήλπισα, ο εσθίων άρτους μου εμεγάλυνεν επ' εμέ πτερνισμόν. Συ δε, Κύριε, ελέησον με και ανάστησον με και ανταποδώσω αυτοίς. Εν τούτω έγνω, ότι τεθέληκας με, ότι ου μη επιχαρή ο εχθρός μου επ' εμέ. Εμού δε δια την ακακίαν αντελάβου και εβεβαίωσας με ενώπιον σου εις τον αιώνα. Ευλογητός Κύριος ο Θεός του Ισραήλ από του αιώνος και εις τον αιώνα. Γένοιτο, γένοιτο.

Ψαλμός ΜΑ΄. 41

Ον τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων, ούτως επιποθεί η ψυχή μου προς σε, ο Θεός. Εδίψησεν η ψυχή μου προς τον Θεόν, τον ισχυρόν, τον ζώντα· πότε ήξω και οφθήσομαι τω προσώπω του Θεού; Εγενήθη τα δάκρυα μου εμοί άρτος ημέρας και νυκτός, εν τω λέγεσθαι με καθ'εκάστην ημέραν· Πού έστιν ο Θεός σου; Ταύτα εμνήσθην και εξέχεα επ'εμέ την ψυχήν μου, ότι διελεύσομαι εν τόπω σκηνης θαυμαστής, έως του οίκου του Θεού, εν φωνή αγαλλιάσεως και εξομολογήσεως ήχου εορτάζοντος. Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτά, σωτήριον του προσώπου μου και ο Θεός μου. Προς εμαυτόν η ψυχή μου εταράχθη, δια τούτο μνησθήσομαι σου εκ γης Ιορδάνου και Ερμωνιείμ, από όρους μικρού. Άβυσσος άβυσσον επικαλείται, εις φωνήν των καταρρακτών σου· πάντες οι μετεωρισμοί σου και τα κύματα σου επ'εμέ διήλθον. Ημέρας εντελείται Κύριος το έλεος αυτου και νυκτός ωδή αυτώ, παρ'εμοί προσευχή τω Θεώ της ζωής μου. Ερώ τω Θεώ· αντιλήπτωρ μου ει· Διατί μου επελάθου; και ινατί σκυθρωπάζων πορευόμαι εν τω εκθλίβειν τον εχθρόν μου; Εν τω καταθλάσθαι τα οστά μου, ωνειδίζον με οι εχθροί μου· εν τω λέγειν αυτους μοι καθ'εκάστην ημέραν· Πού έστιν ο Θεός σου; Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτά, σωτήριον του προσώπου μου και ο Θεός μου.

Ψαλμός ΜΒ΄. 42

Κρίνον με ο Θεός και δίκασον την δίκην μου εξ έθνους ούχ οσίου, από ανθρώπου αδίκου και δολίου ρύσαι με. Ότι συ εί ο Θεός κραταίωμα μου, ινατί απώσω με; και ινατί σκυθρωπάζων πορευόμαι, εν τω εκθλίβειν τον εχθρόν μου; Εξαπόστειλον το φως σου και την αληθειαν σου, αυτά με ωδήγησαν και ήγαγον με εις όρος άγιον σου και εις τα σκηνώματα σου. Και εισελεύσομαι προς το θυσιαστήριον του Θεού, προς τον Θεόν τον ευφραίνοντα την νεότητα μου· εξομολογήσομαι σοι εν κιθάρα, ο Θεός, ο Θεός μου. Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτά, σωτήριον του προσώπου μου και ο Θεός μου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΜΓ΄. 43

Ο Θεός εν τοις ωσίν ημών ακούσαμεν και οι πατέρες ημών ανήγγειλαν ημίν έργον, ο ειργάσω εν ταις ημέραις αυτών, εν ημέραις αρχαίαις. Η χείρ σου έθνη εξωλόθρευσε και κατεφύτευσας αυτους, εκάκωσας λαούς και εξέβαλες αυτους. Ου γαρ εν τη ρομφαία αυτών εκληρονόμησαν γήν και ο βραχίων αυτών ούκ έσωσεν αυτους. Αλλ' η δεξιά σου και ο βραχίων σου και ο φωτισμός του προσώπου σου, ότι ηυδόκησας εν αυτοίς. Συ ει αυτός ο Βασιλεύς μου και ο Θεός μου, ο εντελλόμενος τας σωτηρίας Ιακώβ. Εν σοι τους εχθρούς ημών κερατιούμεν και εν τω ονόματι σου εξουδενώσομεν τους επανισταμένους ημίν. Ού γαρ επί τω τόξω μου ελπιά και η ρομφαία μου ού σώσει με. Έσωσας γαρ ημάς εκ των θλιβόντων ημάς και τους μισούντας ημάς κατήσχυνας. Εν τω Θεώ επαινεθησόμεθα όλην την ημέρας και εν τω ονόματι σου εξομολογηθησόμεθα εις τον αιώνα. Νυνί δε απώσω και κατήσχυνας ημάς και ουκ εξελεύση ο Θεός εν ταις δυνάμεσιν ημών. Απέστρεψας ημάς εις τα οπίσω παρά τους εχθρούς ημών και οι μισούντες ημάς διήρπαζον εαυτοίς. Έδωκας ημάς ως πρόβατα βρώσεως και εν τοις έθνεσι διέσπειρας ημάς. Απέδου τον λαόν σου άνευ τιμής και ουκ ην πλήθος εν τοις αλαλάγμασιν ημών. Έθου ημάς όνειδος τοις γείτοσιν ημών, μυκτηρισμόν και χλευασμόν τοις κύκλω ημών. Έθου ημάς εις παραβολήν εν τοις έθνεσιν, κίνησιν κεφαλής εν τοις λαοίς. Όλην την ημέραν η

εντροπή μου κατεναντίον μου έστι και η αισχύνη του προσώπου μου εκάλυψε με. Από φωνής ονειδίζοντος και καταλαλούντος, από προσώπου εχθρού και εκδιώκοντος. Ταύτα πάντα ήλθεν εφ' ημάς και ούκ επελαθόμεθα σου και ούκ ηδικήσαμεν εν τη διαθήκη σου. Και ούκ απέστη εις τα οπίσω η καρδιά ημών και εξέκλινας τας τρίβους ημών από της οδού σου. Ότι εταπεινώσας ημάς εν τόπω κακώσεως και επεκάλυψεν ημάς σκιά θανάτου. Ει επελαθόμεθα του ονόματος του Θεού ημών και εί διεπετάσαμεν χείρας ημών προς Θεόν αλλότριον. Ουχί ο Θεός εκζητήσει ταύτα; αυτός γαρ γινώσκει τα κρύφια της καρδιάς. Ότι ένεκα σου θανατούμεθα όλην την ημέραν, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής. Εξεγέρθητι, ινατί υπνοίς, Κύριε; ανάστηθι και μη απώση εις τέλος. Ινατί το πρόσωπον σου αποστρέφεις; επιλανθάνη της πτωχείας ημών και της θλίψεως ημών; Ότι εταπεινώθη εις χουν η ψυχή ημών, εκολλήθη εις γην η γαστήρ ημών. Ανάστα Κύριε, βοήθησον ημίν και λύτρωσαι ημάς ένεκεν του ονόματος σου.

Ψαλμός ΜΔ΄. 44

Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν· λέγω εγώ τα έργα μου τω βασιλεί· η γλώσσα μου κάλαμος γραμματέως οξυγράφου. Ωραίος κάλλει παρά τους υιούς των ανθρώπων, εξεχύθη χάρις εν χείλεσι σου, δια τούτο ευλόγησε σε ο Θεός εις τον αιώνα. Περίζωσαι την ρομφαίαν σου επι τον μηρόν σου, δυνατέ, τη ωραιότητι σου και τω κάλλει σου. Και έντεινον και κατευοδού και βασίλευε ένεκεν αληθείας και πραότητος και δικαιοσύνης· και οδηγήσει σε θαυμαστώς η δεξιά σου. Τα βέλη σου ηκονημένα, Δυνατέ, λαοί υποκάτω σου πεσούνται, εν καρδιά εχθρών του βασιλέως. Ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τον αιώνα του αιώνος· ράβδος ευθύτητος η ράβδος της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας ανομίαν· δια τούτο έχρισε σε ο Θεός, ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως παρά τους μετόχους σου. Σμύρνα και στακτή και κασσία από των ιματίων σου, από βάρων ελεφαντίων· εξ ων εύφραναν σε θυγατέρες βασιλέων εν τη τιμή σου. Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών, εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. 'Ακουσον, θύγατερ και ίδε και κλίνον το ους σου και επιλάθου του λαού σου και του οίκου του πατρός σου. Και επιθυμήσει ο βασιλεύς του κάλλους σου, ότι αυτός έστι Κύριος σου και προσκυνήσεις αυτόν. Και προσκυνήσουσιν αυτόν θυγατέρες Τύρου εν δώροις· το πρόσωπον σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι του λαού. Πάσα η δόξα της θυγατρός του βασιλέως έσωθεν, εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Απενεχθήσονται τω βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται σοι. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη και αγαλλιάσει, αχθήσονται εις ναόν βασιλέως. Αντί των πατέρων σου εγενήθησαν σοι υιοί· καταστήσεις αυτούς άρχοντας επί πάσαν την γην. Μνησθήσομαι του ονόματος σου εν πάση γενεά και γενεά· δια τούτο λαοί εξομολογήσονται σοι εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος.

Ψαλμός ΜΕ΄. 45

Ο Θεός ημών καταφυγή και δύναμις, βοηθός εν θλίψεσι ταις ευρούσαις ημάς σφόδρα. Δια τούτο ού φοβηθησόμεθα εν τω ταρασσεσθαι την γην και μετατίθεσθαι όρη εν καρδίαις θαλασσών. Ήχησαν και εταράχθησαν τα ύδατα αυτών, εταράχθησαν τα όρη εν τη κραταιότητι αυτού. Του ποταμού τα ορμήματα ευφραίνουσι την πόλιν του Θεού· ηγίασε το σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος. Ο Θεός εν μέσω αυτής και ού σαλευθήσεται· βοηθησει αυτή ο Θεός το προς πρωί πρωί. Εταράχθησαν έθνη, έκλιναν βασιλείαι, έδωκε φωνήν αυτού ο Ύψιστος, εσαλεύθη η γη. Κύριος των δυνάμεων μεθ' ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ. Δεύτε και ίδετε τα έργα του Θεού, ά έθετο τέρατα επί της γης. Ανταναιρών πολέμους μέχρι των περάτων της γης· τόξον συντρίψει και συνθλάσει όπλον και θυρεούς κατακαύσει εν πυρί. Σχολάσατε

και γνώτε, ότι εγώ είμι ο Θεός· υψωθήσομαι εν τοις έθνεσιν, υψωθήσομαι εν τη γη. Κύριος των δυνάμεων μεθ' ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός, Ιακώβ.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΜΣΤ΄. 46

Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας, αλαλάξατε τω Θεώ εν φωνή αγαλλιάσεως. Ότι Κύριος ύψιστος, φοβερός, βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γην. Υπέταξε λαούς ημίν και έθνη υπό τους πόδας ημών. Εξελέξατο ημίν την κληρονομίαν εαυτώ, την καλλονήν Ιακώβ, ήν ηγάπησεν. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος. Ψάλατε τω Θεώ ημών, ψάλατε· ψάλατε τω βασιλεί ημών, ψάλατε. Ότι βασιλεύς πάσης της γης ο Θεός, ψάλατε συνετώς. Εβασίλευσεν ο Θεός επί τα έθνη· ο Θεός κάθηται επί θρόνου αγίου αυτού. Άρχοντες λαών συνήχθησαν μετά του Θεού Αβραάμ, ότι του Θεού οι κραταιοί της γης σφόδρα επήρθησαν.

Ψαλμός ΜΖ΄. 47

Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, εν πόλει του Θεού ημών, εν όρει αγίω αυτού, ευρίζω αγαλλιάματι πάσης της γης. Όρη Σιών, τα πλευρά του βορρά, η πόλις του βασιλέως του μεγάλου. Ο Θεός εν ταις βάρεσιν αυτής γινώσκειται, όταν αντιλαμβάνηται αυτής. Ότι ιδού οι βασιλείς της γής συνήχθησαν, διήλθοσαν επί το αυτό. Αυτοί ιδόντες ούτως εθαύμασαν, εταράχθησαν, εσαλεύθησαν, τρόμος επελάβετο αυτών· εκεί ωδίνες ως τικτούσης. Εν πνεύματι βιαίω συντρίνεις πλοία Θαρσείς. Καθάπερ ηκούσαμεν, ούτω και είδομεν εν πόλει Κυρίου των δυνάμεων, εν πόλει του Θεού ημών. Ο Θεός εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα. Υπελάβομεν, ο Θεός, το έλεος σου εν μέσω του λαού σου. Κατά το όνομα σου, ο Θεός, ούτω και η αίνεσις σου επί τα πέρατα της γης, δικαιοσύνης πλήρης η δεξιά σου. Ευφρανθήτω το όρος Σιών και αγαλλιάσθωσαν αι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν κριμάτων, σου Κύριε. Κυκλώσατε Σιών και περιλάβετε αυτήν, διηγήσασθε εν τοις πύργοις αυτής. Θέσθε τας καρδίας υμών εις την δύναμιν αυτής και καταδιέλεσθε τας βάρεις αυτής, όπως αν διηγήσησθε εις γενεάν ετέραν. Ότι ούτος έστιν ο Θεός ημών εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος· αυτός ποιμανεί ημάς εις τους αιώνας.

Ψαλμός ΜΗ΄. 48

Ακούσατε ταύτα πάντα τα έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες την οικουμένην. Οι τε γηγενείς και οι υιοί των ανθρώπων, επί το αυτό πλούσιος και πένης. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και η μελέτη της καρδιάς μου σύνεσιν. Κλινώ εις παραβολήν το ούς μου, ανοίξω εν ψαλτηρίω το πρόβλημα μου. Ινατί φοβούμαι εν ημέρα πονηρά; η ανομία της πτέρνης μου κυκλώσει με. Οι πεποιθότες επί τη δυνάμει αυτών και επί τω πλήθει του πλούτου αυτών καυχώμενοι. Αδελφός ού λυτρούται, λυτρώσεται άνθρωπος; Ού δώσει τω Θεώ εξίλασμα εαυτού και την τιμήν της λυτρώσεως της ψυχής αυτού και εκοπίασεν εις τον αιώνα και ζήσεται εις τέλος. Ότι ούκ όψεται καταφθοράν, όταν ίδη σοφούς αποθνήσκοντας. Επί το αυτό άφρων και άνους απολούνται και καταλείψουσιν αλλοτρίοις τον πλούτον αυτών. Και οι τάφοι αυτών οικία αυτών εις τον αιώνα· σκηνώματα αυτών εις γενεάν και γενεάν, επεκαλέσαντο τα ονόματα αυτών επί των γαιών αυτών. Και άνθρωπος εν τιμή ων ού συνήκε· παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς. Αύτη η οδός αυτών σκάνδαλον αυτοίς και μετά ταύτα εν τω στόματι αυτών ευδοκήσουσιν. Ως πρόβατα εν άδη έθεντο, θάνατος ποιμανεί αυτους. Και κατακυριεύσουσιν αυτών οι ευθείς το πρωϊ και η βοήθεια αυτών παλαιωθήσεται εν τω άδη, εκ της δόξης αυτών εξώσθησαν. Πλήν ο Θεός λυτρώσεται την ψυχήν μου εκ χειρός άδου όταν λαμβάνη με. Μη

φοβού, όταν πλουτήσει άνθρωπος, ή όταν πληθυνθή η δόξα του οίκου αυτού. Ότι ούκ εν τω αποθνήσκειν αυτόν λήγεται τα πάντα, ουδέ συγκαταβήσεται αυτώ η δόξα αυτού. Ότι η ψυχή αυτού εν τη ζωή αυτού ευλογηθήσεται, εξομολογήσεται σοι, όταν αγαθύνης αυτό. Εισελεύσεται έως γενεάς πατέρων αυτού, έως αιώνος ούκ ύπεται φως. Και άνθρωπος εν τιμή ών ού συνήκε· παρασυμβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΜΘ΄. 49

Θεός Θεών Κύριος ελάλησε και εκάλεσε την γην από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών. Εκ Σιών η ευπρέπεια της ωραιότητος αυτού. Ο Θεός εμφανώς ήξει, ο Θεός ημών και ου παρασιωπήσεται. Πύρ ενώπιον αυτού καυθήσεται και κύκλω αυτού καταγιγίσ σφόδρα. Προσκαλέσεται τον ουρανόν άνω και την γην, του διακρίναι τον λαόν αυτού. Συναγάγετε αυτώ τους οσίους αυτού, τους διατιθεμένους την διαθήκην αυτού επί θυσίαις. Και αναγγελοῦσιν οι ουρανοί την δικαιοσύνην αυτού ότι ο Θεός κριτής έστιν. 'Ακουσον, λαός μου και λαλήσω σοι, Ισραήλ και διαμαρτύρομαι σοι· ο Θεός, ο Θεός σου ειμί εγώ. Ούκ επι ταις θυσίαις σου ελέγξω σε, τα δε ολοκαυτώματα σου ενώπιον μου έστι διαπαντός. Ού δέξομαι εκ του οίκου σου μόσχους, ουδέ εκ των ποιμνίων σου χιμάρους. Ότι εμά έστι πάντα τα θηρία του αγρού, κτήνη εν τοις όρεσι και βόες. Έγνωκα πάντα τα πετεινά του ουρανού και ωραιότης μετ' εμού έστιν. Εάν πεινάσω, ου μη σοι είπω, εμή γαρ έστιν η οικουμένη και το πλήρωμα αυτής. Μή φάγομαι κρέας ταύρων, ή αίμα τράγων πίομαι; Θύσον τω Θεώ θυσίαν αιnéσεως και απόδος τω Υψίστω τας ευχάς σου. Και επικαλέσαι με εν ημέρα θλίψεως σου και εξελούμαι σε και δοξάσεις με. Τω δε αμαρτωλώ είπεν ο Θεός· Ινατί συ εκδιηγή τα δικαιώματα μου και αναλαμβάνεις την διαθήκην μου δια στόματος σου; Σύ εμίσησας παιδείαν και εξέβαλες τους λόγους μου εις τα οπίσω. Ει εθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες αυτώ και μετά μοιχού την μερίδα σου ετίθεις. Το στόμα σου επλεόνασε κακίαν και η γλώσσα σου περιέπλεκε δολιότητος. Καθήμενος κατά του αδελφού σου κατελάεις και κατά του υιου της μητρός σου ετίθεις σκάνδαλον. Ταύτα εποίησας και εσίγησα· υπέλαβες ανομίαν, ότι έσομαι σοι όμοιος· ελέγξω σε και παραστήσω κατά πρόσωπον σου τας αμαρτίας σου. Σύνετε δη ταύτα, οι επιλανθανόμενοι του Θεού, μήποτε αρπάση και ού μη ή ο ρυόμενος. Θυσία αιnéσεως δοξάσει με και εκεί οδός, ή δείξω αυτώ το σωτήριόν μου.

Ψαλμός Ν΄. 50

Ελέησον με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεος σου και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημα μου. Επί πλείον πλύνον με από της ανομίας μου και από της αμαρτίας μου καθάρισον με. Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω και η αμαρτία μου ενώπιον μου έστι διαπαντός. Σοί μόνω ήμαρτον και το πονηρόν ενώπιον σου εποίησα· όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις οσου και νικήσης εν τω κρίνεσθαι σε. Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου. Ιδού γαρ αλήθειαν ηγάπησας· τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσας μοι. Ραντιείς με υσώπω και καθαρισθήσομαι· πλυνείς με και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην, αγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον το πρόσωπον σου από των αμαρτιών μου και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός και πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου. Μη απορρίψης με από του προσώπου σου και το πνεύμα σου το άγιον μη αντανέλης απ' εμού. Απόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου και πνεύματι ηγεμονικώ στήριζον με. Διδάξω ανόμους τας οδούς σου και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι. Ρύσαι με εξ αιμάτων ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου, αγαλλιάσεται

η γλώσσα μου την δικαιοσύνην σου. Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις και το στόμα μου αναγγελεύει την αίνεσιν σου. Ότι ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα αν ολοκαυτώματα ούκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει. Αγάθυνον Κύριε εν τη ευδοκία σου την Σιών και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε ανοίξουσιν επί το θυσιαστήριον σου μόσχους.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΝΑ΄. 51

Τι εγκαυχά εν κακία ο δυνατός; Ανομίαν όλην την ημέραν, αδικίαν ελογίσατο η γλώσσα σου, ωσει ξυρόν ηκονημένον εποίησας δόλον. Ηγάπησας κακίαν υπέρ αγαθωσύνην, αδικίαν υπέρ του λαλήσαι δικαιοσύνην. Ηγάπησας πάντα τα ρήματα καταποντισμού, γλώσσαν δολίαν. Δια τούτο ο Θεός καθέλοι σε εις τέλος· εκτίλει σε και μεταναστεύσαι σε από σκηνώματος σου και το ρίζωμα σου εκ γης ζώντων. Όψονται δίκαιοι και φοβηθήσονται και επ΄ αυτόν γελάσονται και ερούσιν. Ιδού άνθρωπος, ός ούκ έθετο τον Θεόν βοηθόν αυτού, αλλ΄ επήλπισεν επί τω πλήθει του πλούτου αυτού και ενεδυναμώθη επί τη ματαιότητι αυτού. Εγώ δε, ωσει ελαία κατάκαρπος εν τω οίκω του Θεού· ήλπισα επί το έλεος του Θεού εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Εξομολογήσομαι σοι εις τον αιώνα, ότι εποίησας και υπομενώ το όνομά σου, ότι χρηστόν εναντίον των οσίων σου.

Ψαλμός ΝΒ΄. 52

Είπεν άφρων εν τη καρδιά αυτού· Ούκ έστι Θεός. Διεφθάρησαν και εβδελύχθησαν εν ανομίαις, ούκ έστι ποιών αγαθόν. Ο Θεός εκ του ουρανού διέκυψεν επί τους υιούς των ανθρώπων, του ιδείν ει έστι συνιών ή εκζητών τον Θεόν. Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν, ούκ έστι ποιών αγαθόν, ούκ έστιν έως ενός. Ουχί γνώσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, οι κατεσθίοντες τον λαόν μου εν βρώσει άρτου; τον Κύριον ούκ επεκαλέσαντο. Εκεί εφοβήθησαν φόβον, ού ούκ ήν φόβος· ότι ο Θεός διεσκόρπισεν οστά ανθρωπαρέσκων, κατησχύνθησαν, ότι ο Θεός εξουδένωσεν αυτούς. Τις δώσει εκ Σιών το σωτήριον του Ισραήλ; εν τω επιστρέψαι τον Θεόν την αιχμαλωσίαν του λαού αυτού, αγαλλιάσεται Ιακώβ και ευφρανθήσεται Ισραήλ.

Ψαλμός ΝΓ΄. 53

Ο Θεός εν τω ονόματι σου σώσον με και εν τη δυνάμει σου κρινείς με. Ο Θεός, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώπισαι τα ρήματα του στόματος μου. Ότι αλλότριοι επανέστησαν επ΄ εμέ και κραταιοί εξήτησαν την ψυχήν μου και ού προέθεντο τον Θεόν ενώπιον αυτών. Ιδού γαρ ο Θεός βοηθεί μοι και ο Κύριος αντιλήπτωρ της ψυχής μου. Αποστρέψει τα κακά τοις εχθροίς μου, εν τη αληθεία σου εξολόθρευσον αυτούς. Εκουσίως θύσω σοι, εξομολογήσομαι τω ονόματι σου, Κύριε, ότι αγαθόν. Ότι εκ πάσης θλίψεως ερρύσω με και εν τοις εχθροίς μου επείδεν ο οφθαλμός μου.

Ψαλμός ΝΔ΄. 54

Ενώπισαι, ο Θεός, την προσευχήν μου και μή υπερίδης την δέησιν μου. Πρόσχες μοι και εισάκουσον μου· ελυπήθην εν τη αδολεσχία μου και εταράχθην από φωνής εχθρου και από θλίψεως αμαρτωλού. Ότι εξέκλιναν επ΄ εμέ ανομίαν και εν οργή ενεκότουν μοι. Η καρδιά μου εταράχθην εν εμοι και δειλία θανάτου επέπεσεν επ΄ εμέ. Φόβος και τρόμος ήλθεν επ΄ εμέ και εκάλυψε με σκότος. Και είπα· Τίς δώσει μοι

πτέρυγας ωσει περιστεράς και πετασθήσομαι και καταπαύσω; Ιδού εμάκρυνα φυγαδεύων και ηυλίστην εν τη ερήμω. Προσεδεχόμενη τον Θεόν, τον σώζοντα με από ολιγοψυχίας και από καταιγίδος. Καταπόντισον, Κύριε και καταδίελε τας γλώσσας αυτών, ότι είδον ανομίαν και αντιλογίαν εν τη πόλει. Ημέρας και νυκτός κυκλώσει αυτήν επί τα τείχη αυτής· ανομία και κόπος εν μέσω αυτής και αδικία. Και ούκ εξέλιπεν εκ των πλατειών αυτής τόκος και δόλος. Ότι εί ο εχθρός ωνειδίσει με, υπήνεγκα αν· και εί ο μισών επ'εμέ εμεγαλορρημόνησεν, εκρύβην αν απ'αυτού. Σύ δε, άνθρωπε ισόψυχε, ηγεμών μου και γνωστέ μου. Ός επί το αυτό εγλύκανας μοι εδέσματα, εν τω οίκω του Θεού επορεύθην εν ομοιοία. Ελθέτω δη θάνατος επ'αυτούς και καταβήτωσαν εις άδου ζώντες· ότι πονηρία εν ταις παροικίαις αυτών, εν μέσω αυτών. Εγώ προς τον Θεόν εκέκραξα και ο Κύριος εισήκουσέ μου. Εσπέρας και πρωί και μεσημβρίας διηγήσομαι και απαγγελώ και εισακούσεται της φωνής μου. Λυτρώσεται εν ειρήνη την ψυχήν μου από των εγγιζόντων μοι· ότι εν πολλοίς ήσαν συν εμοί. Εισακούσεται ο Θεος και ταπεινώσει αυτούς ο υπάρχων προ των αιώνων. Ού γαρ έστιν αυτοίς αντάλλαγμα, ότι ούκ εφοβήθησαν τον Θεόν. Εξέτεινε την χείρα αυτού εν τω αποδιδόναι· εβεβήλωσαν την διαθήκην αυτού. Διεμερίσθησαν από οργής του προσώπου αυτού και ήγγισαν αι καρδιάι αυτών· ηπαλύνθησαν οι λόγοι αυτών υπέρ έλαιον και αυτοί είσι βολίδες. Επίρριπον επί Κύριον την μέριμνάν σου και αυτός σε διαθρέψει· ου δώσει εις τον αιώνα σάλον τω δικαίω. Σύ δε, ο Θεός, κατάξεις αυτούς εις φρέαρ διαφθοράς. Άνδρες αιμάτων και δολιότητος ου μή ημισεύσωσι τας ημέρας αυτών· εγώ δε, Κύριε, ελπιά επί σε.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΝΕ΄. 55

Ελέησον με ο Θεός, ότι κατεπάτησε με άνθρωπος όλην την ημέραν, πολεμών έθλιψε με. Κατεπάτησαν με οι εχθροί μου όλην την ημέραν, ότι πολλοί οι πολεμούντες με από ύψους. Ημέρας ου φοβηθήσομαι, εγώ δε ελπιά επί σε. Εν τω Θεώ επαινέσω τους λόγους μου, επί τω Θεώ ήλπισα· ου φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι σαρξ. Όλην την ημέραν τους λόγους μου εβδελύσσοντο· κατ'εμού πάντες οι διαλογισμοί αυτών εις κακόν. Παροικήσουσι και κατακρύψουσιν· αυτοί την πτέρναν μου φυλάξουσιν, καθάπερ υπεμειναν την ψυχήν μου. Υπερ του μηθενός σώσεις αυτούς, εν οργή λαούς κατάξεις, ο Θεός. Την ζωήν μου εξήγγειλα σοι· έθου τα δάκρυα μου ενώπιον σου, ως και εν τη επαγγελία σου. Επιστρέψουσιν οι εχθροί μου εις τα οπίσω· εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ιδού έγνων ότι Θεός μου ει συ. Επί τω Θεώ αινέσω ρήμα, επί τω Κυρίω αινέσω λόγον. Επί τω Θεώ ήλπισα, ου φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι άνθρωπος. Εν εμοί ο Θεός, ευχαί, ας αποδώσω αιnéσεώς σου. Ότι ερρύσω την ψυχήν μου εκ θανάτου, τους οφθαλμούς μου από δακρύων και τους πόδας μου από ολισθήματος, του ευαρεστήσαι ενώπιον Κυρίου, εν φωτί ζώντων.

Ψαλμός ΝΣΤ΄. 56

Ελέησόν με ο Θεός, ελέησον με· ότι επί σε πέποιθεν η ψυχή μου και εν τη σκιά των πτερύγων σου ελπιά, έως ου παρέλθη η ανομία. Κεκράζομαι προς τον Θεόν τον Ύψιστον, τον Θεόν τον ευεργετήσαντά με. Εξαπέστειλεν εξ ουρανού και έσωσέ με, έδωκεν εις όνειδος τους καταπατούντας με. Εξαπέστειλεν ο Θεός το έλεος αυτού και την αλήθειαν αυτού και ερρύσατο την ψυχήν μου εκ μέσου σκύμων· εκοιμήθην τεταραγμένος. Υιοί ανθρώπων, οι ιδόντες αυτών όπλα και βέλη και η γλώσσα αυτών μάχαιρα οξεία. Υψώθητι επί τους ουραμούς, ο Θεός και επί πάσαν την γην η δόξα σου. Παγίδα ητοίμασαν τοις ποσί μου και κατέκαμψαν την ψυχήν μου· ώρυξαν προ προσώπου μου βόθρον και ενέπεσον εις αυτόν. Ετοιμή η καρδιά μου, ο Θεός, ετοιμή η καρδιά μου· άσομαι και ψαλώ εν τη δόξη μου. Εξεγέρθητι η δόξα μου, εξεγέρθητι

ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου. Εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσι. Ότι εμεγαλύνθη εως των ουρανών το έλεος σου και εως των νεφελών η αλήθεια σου. Υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός και επί πάσαν την γην η δόξα σου.

Ψαλμός ΝΖ΄. 57

Ει αληθώς άρα δικαιοσύνην λαλείτε, ευθείας κρίνετε, οι υιοί των ανθρώπων. Και γαρ εν καρδία ανομίαν εργάζεσθε εν τη γη, αδικίαν αι χείρες υμών συμπλέκουσι. Απηλλοτριώθησαν οι αμαρτωλοί από μήτρας, επλανήθησαν από γαστρός, ελάλησαν ψευδή. Ουμός αυτοίς κατά την ομοίωσιν του όφεως, ωσει ασπίδος κωφής και βουούσης τα ότα αυτής, Ήτις ουκ εισακούσεται φωνής επαδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευομένου παρά σοφού. Ο Θεός συντρίψει τους οδόντας αυτών εν τω στόματι αυτών· τας μύλας των λεόντων συνέθλασεν ο Κύριος. Εξουδενωθήσονται ωσει ύδωρ διαπορευόμενον· εντενεί το τόξον αυτού, εως ου ασθενήσουσι. Ωσει κηρός τακείς ανταναιρεθήσονται· έπεσε πυρ επ΄ αυτούς και ουκ είδον τον ήλιον. Προ του συνιέναι τας ακάνθας ημών την ράμμον, ωσει ζώντας, ωσει εν οργή καταπίεται αυτούς. Ευφρανθήσεται δίκαιος, όταν ίδη εκδίκησιν, τας χείρας αυτού νίμεται εν τω αίματι του αμαρτωλού. Και ερεί άνθρωπος· Ει άρα έστι καρπός τω δικαίω, άρα έστιν ο Θεός, κρίνων αυτούς εν τη γή.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΝΗ΄.58

Εξελού με εκ των εχθρών μου, ο Θεός και εκ των επανισταμένων επ΄εμέ λύτρωσαι με. Ρύσαι με εκ των εργαζομένων την ανομίαν και εξ ανδρών αιμάτων σώσον με. Ότι ιδού εθήρευσαν την ψυχήν μου, επέθεντο επ΄εμέ κραταιοί· ούτε η ανομία μου ούτε η αμαρτία μου, Κύριε. Άνευ ανομίας έδραμον και κατεύθυνα· εξεργέθητι εις συνάντησιν μου και ίδε. Και συ Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ, πρόσχες του επισκέπασθαι πάντα τα έθνη· μη οικτειρήσης πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν. Επιστρέψουσιν εις εσπέραν και λιμώξουσιν ως κύων και κυκλώσουσι πόλιν. Ιδού αυτοί αποφθέγζονται εν τω στόματι αυτών και ρομφαία εν τοις χείλεσιν αυτών· ότι τίς ήκουσε; Και συ, Κύριε, εκγελάσεις αυτούς, εξουδενώσεις πάντα τα έθνη. Το κράτος μου προς σε φυλάξω, ότι συ ο Θεός αντιλήπτωρ μου ει. Ο Θεός μου, το έλεος σου προφθάσει με· ο Θεός μου δείξει μοι εν τοις εχθροίς μου. Μη αποκτείνης αυτούς, μήποτε επιλάθωνται του νόμου σου· διασκόρπισον αυτούς εν τη δυνάμει σου και κατάγαγε αυτούς ο υπερασπιστής μου, Κύριε. Αμαρτία στόματος αυτών, λόγος χειλέων αυτών· και συλληφθήτωσαν εν τη υπερηφανία αυτών· και εξ αράς και ψεύδους διαγγελήσονται συντέλειαι. Εν οργή συντελείας και ου μη υπάρξωσι· και γνώσονται, ότι Θεός δεσπόζει του Ιακώβ και των περάτων της γης. Επιστρέψουσιν εις εσπέραν και λιμώξουσιν ως κύων και κυκλώσουσι πόλιν. Αυτοί διασκορπισθήσονται του φαγείν· εάν δε μη χορτασθώσι και γογγύσουσι. Εγώ δε άσομαι τη δυνάμει σου και αγαλλιάσομαι το πρωί το έλεος σου· ότι εγενήθησ αντιλήπτωρ μου και καταφυγή μου εν ημέρα θλίψεως μου. Βοηθός μου ει, σοι ψαλώ· ότι συ, ο Θεός, αντιλήπτωρ μου εί, ο Θεός μου, το έλεός μου.

Ψαλμός ΝΘ΄.59

Ο Θεός, άπόσω ημάς· και καθείλες ημάς· ωργίσθησ και ωκτείρησας ημάς. Συνέσεισας την γην και συνετάραξας αυτήν· ίασαι τα συντρίμματα αυτής ότι εσαλεύθη. Έδειξας τω λαώ σου σκληρά· επότισας ημάς οίνον κατανύξεως. Έδωκας τοις φοβουμένοις σε σημείωσιν, του φυγείν από προσώπου τόξου. Όπως αν

ρυσθώσιν οι αγαπητοί σου, σώσον τη δεξιά σου και επάκουσον μου. Ο Θεός ελάλησεν εν τω αγίω αυτού· αγαλλιάσομαι και διαμεριώ Σίκιμα και την κοιλάδα των σκηνών διαμετρήσω. Εμός έστι Γαλαάδ και εμός έστι Μανασσή και Εφραίμ κραταιώσεις της κεφαλής μου· Ιούδας βασιλεύς μου. Μωάβ λέβης της ελπίδος μου· επί την Ιδουμαίαν εκτενώ το υπόδημα μου, εμοί αλλόφυλοι υπετάγησαν. Τίς απάξει με εις πόλιν περιοχής; ή τίς οδηγήσει με εως της Ιδουμαίας; Ουχί συ, ο Θεός, ο απωσάμενος ημάς; και ουκ εξελεύθη ο Θεός εν ταις δυνάμεσιν ημών; Δος ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως και ματαιά σωτηρία ανθρώπου. Εν τω Θεώ ποιήσωμεν δύναμιν και αυτός εξουδενώσει τους θλίβοντας ημάς.

Ψαλμός Ε΄. 60

Εισάκουσον, ο Θεός, της δεήσεως μου, πρόσχες τη προσευχή μου. Από των περάτων της γης προς σε εκέκραξα, εν τω ακηδιάσαι την καρδίαν μου· εν πέτρα ύψωσας με. Ωδήγησας με, ότι εγενήθης ελπίς μου, πύργος ισχύος από προσώπου εχθρού. Παροικήσω εν τω σκηνώματί σου εις τους αιώνας· σκεπασθήσομαι εν τη σκέπη των πτερύγων σου. Ότι συ, ο Θεός, εισήκουσας των ευχών μου· έδωκας κληρονομίαν τοις φοβουμένοις το όνομα σου. Ημέρας εφ΄ ημέρας του βασιλέως προσθήσεις, τα έτη αυτού εως ημέρας γενεάς και γενεάς. Διαμενει εις τον αιώνα ενώπιον του Θεού· έλεος και αλήθειαν τίς εκζητήσει; Ούτω ψαλώ τω ονόματι σου εις τους αιώνας, του αποδούναι με τας ευχάς μου ημέραν εξ ημέρας.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΕΑ΄. 61

Ουχί τω Θεώ υποταγήσεται η ψυχή μου; παρ΄ αυτό γαρ το σωτήριο μου. Και γαρ αυτός Θεός μου και σωτήρ μου και αντιλήπτωρ μου· ου μη σαλευθώ επί πλείον. Έως πότε επιτίθεσθε επ΄ άνθρωπον; φονεύετε πάντες υμείς, ως τοίχω κεκλιμένω και φραγμώ ωσμένω; Πλην την τιμήν μου εβουλεύσαντο απώσασθαι· έδραμον εν δίψη· τω στόματι αυτών ευλόγουν και τη καρδιά αυτών κατηρώντο. Πλην τω Θεώ υποτάγηθι η ψυχή μου, ότι παρ΄ αυτό η υπομονή μου. Ότι αυτός Θεός μου και σωτήρ μου, αντιλήπτωρ μου· ου μη μεταναστεύσω. Επί τω Θεώ το σωτήριο μου και η δόξα μου· ο Θεός της βοηθείας μου και η ελπίς μου επί τω Θεώ. Ελπίσατε επ΄ αυτόν πάσα συναγωγή λαών, εκχέετε ενώπιον αυτού τας καρδίας υμών, ότι ο Θεός βοηθός ημών. Πλην μάταιοι οι υιοί των ανθρώπων, ψευδείς οι υιοί των ανθρώπων εν ζυγοίς του αδικήσαι· αυτοί εκ ματαιότητος επί το αυτό. Μη ελπίζετε επ΄ αδικίαν και επί άρπαγμα μη επιποθείτε· πλούτος εάν ρέη, μη προστίθεσθε καρδίαν. Άπαξ ελάλησεν ο Θεός· δύο ταύτα ήκουσα, ότι το κράτος του Θεού και σου Κύριε, το έλεος· ότι συ αποδώσεις εκάστω κατά τα έργα αυτού.

Ψαλμός ΕΒ΄. 62

Ο Θεός, ο Θεός μου, προς σε ορθρίζω· edίγησε σε η ψυχή μου, ποσαπλώς σοι η σαρξ μου εν γη ερήμω και αβάτω και ανύδρω. Ούτως εν τω αγίω ώφθην σοι, του ιδείν την δύναμιν σου και την δόξαν σου. Ότι κρείσσον το έλεος σου υπέρ ζωάς· τα χείλη μου επαινέσουσι σε. Ούτως ευλογήσω σε εν τη ζωή μου· και εν τω ονόματι σου αρώ τας χείρας μου. Ως εκ στέατος και πιότητος εμπλησθείη η ψυχή μου· και χείλη αγαλλιάσεως αινέσει το στόμα μου. Ει εμνημόνευον σου επί της στρωμνής μου, εν τοις όρθροις εμελέτων εις σε. Ότι εγενήθης βοηθός μου και εν τη σκέπη των πτερύγων σου αγαλλιάσομαι. Εκολλήθη η ψυχή μου οπίσω σου· εμού δε αντελάβετο η δεξιά σου. Αυτοί δε εις μάτην εζήτησαν την ψυχήν μου, εισελεύσονται εις τα κατώτατα της γης, παραδοθήσονται εις χείρας ρομφαίας· μερίδες αλωπέκων έσονται.

Ο δε βασιλεύς ευφρανθήσεται επί τω Θεώ· επαινεθήσεται πας ο ομνύων εν αυτώ· ότι ενεφράγη στόμα λαλούντων άδικα.

Ψαλμός ΞΓ΄. 63

Εισάκουσον ο Θεός, της προσευχής μου, εν τω δέεσθαι με προς σε· από φόβου εχθρού εξελού την ψυχήν μου. Σκέπασον με από συστροφής πονηρευομένων, από πλήθους εργαζομένων αδικίαν. Οίτινες ηκόνησαν ως ρομφαίαν τας γλώσσας αυτών, ενέτειναν τόξον αυτών, πράγμα πικρόν. Του κατατοξεύσαι εν αποκρύφοις άμωμον· εξάπινα κατατοξεύσουσιν αυτόν και ου φοβηθήσονται. Εκραταίωσαν εαυτοίς λόγον πονηρόν· διηγήσαντο του κρύψαι παγίδα· είπον· Τίς όψεται αυτούς; Εξηρεύνησαν ανομίαν, εξέλιπον εξερευνώντες εξερευνήσεις. Προσελεύσεται άνθρωπος και καρδία βαθεία· και υψωθήσεται ο Θεός. Βέλος νηπίων εγενήθησαν αι πληγαί αυτών· και εξησθένησαν επ΄ αυτούς αι γλώσσαι αυτών. Εταράχθησαν πάντες οι θεωρούντες αυτούς· και εφοβήθη πας άνθρωπος. Και ανήγγειλαν τα έργα του Θεού και τα ποιήματα αυτου συνήκαν. Ευφρανθήσεται δίκαιος εν τω Κυρίω και ελπεί επ΄ αυτόν· και επαινεθήσονται πάντες οι ευθείς τη καρδία.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΞΔ΄. 64

Σοι πρέπει ύμνος, ο Θεός, εν Σιών και σοι αποδοθήσεται ευχή εν Ιερουσαλήμ. Εισάκουσον προσευχής μου, προς σε πάσα σαρξ ήξει. Λόγοι ανόμων υπερεδυνάμωσαν ημάς και τας ασεβείας ημών συ ιλάση. Μακάριος, ον εξελέξω και προσελάβου, κατασκηνώσει εν ταις αυλαίς σου. Πλησθησόμεθα εν τοις αγαθοίς του οίκου σου· άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη. Επάκουσον ημών, ο Θεός, ο σωτήρ ημών, η ελπίς πάντων των περάτων της γης και των εν θαλάσση μακράν. Ετοιμάζων όρη εν τη ισχύϊ αυτου, περιεζωσμένος εν δυναστεία, ο συνταράσσων το κύτος της θαλάσσης· ήχους κυμάτων αυτης τίς υποστήσεται; Ταραχθήσονται τα έθνη και φοβηθήσονται οι κατοικούντες τα πέρατα από των σημείων σου· εξόδους πρωίας και εσπέρας τέρψεις. Επεσκέψω την γην και εμέθυσας αυτην, επλήθυνας του πλουτίσαι αυτην. Ο ποταμός του Θεού επληρώθη υδάτων· ητοιμάσας την τροφήν αυτών, ότι ούτως η ετοιμασία. Τους αύλακας αυτης μέθυσον, πλήθυνον τα γεννήματα αυτης· εν ταις σταγόσιν αυτης ευφρανθήσεται ανατέλλουσα. Ευλογήσεις τον στέφανον του ενιαυτου της χρηστότητος σου και τα πεδία σου πλησθήσονται πιότητος. Πιανθήσονται τα όρη της ερήμου και αγαλλίασιν οι βουνοί περιζώσονται. Ενεδύσαντο οι κριοί των προβάτων και αι κοιλάδες πληθυνούσι σίτον· κεκράζονται και γαρ υμνήσουσι.

Ψαλμός ΞΕ΄. 65

Αλαλάξατε τω Κυρίω πάσα η γη. Ψάλατε δη τω ονόματι αυτου, δότε δόξαν εν αιnéσει αυτου. Είπατε τω Θεώ· Ως φοβερά τα έργα σου! εν τω πλήθει της δυνάμεως σου ψεύσονται σε οι εχθροί σου. Πάσα η γη προσκυνησάτωσαν σοι και ψαλάτωσαν σοι· ψαλάτωσαν δη τω ονόματι σου, Ύψιστε. Δεύτε και ίδετε τα έργα του Θεού, ως φοβερός εν βουλαίς, υπέρ τους υιούς των ανθρώπων. Ο μεταστρέφων την θάλασσαν εις ξηράν· εν ποταμώ διελεύσονται ποδί· εκεί ευφρανθησόμεθα επ΄ αυτώ. Τω δεσπόζοντι εν τη δυναστεία αυτου του αιώνος· οι οφθαλμοί αυτου επί τα έθνη επιβλέπουσιν· οι παραπικραίνοντες μη υψούσθωσαν εν εαυτοίς. Ευλογείτε, έθνη, τον Θεόν ημών και ακουτίσασθε την φωνήν της αιnéσεως αυτου, του θεμένου την ψυχήν μου εις ζωήν και μη δόντος εις σάλον τους πόδας μου. Ότι εδοκίμασας ημάς, ο Θεός· επύρωσας ημάς ως πυρούται το αργύριον. Εισήγαγες ημάς εις την παγίδαR έθου

θλίψεις επί τον νότον ημών. Επεβίβασας ανθρώπους επί τας κεφαλάς ημών· διήλθομεν δια πυρός και ύδατος και εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν. Εισελεύσομαι εις τον οίκον σου εν ολοκαυτώματι· αποδώσω σοι τας ευχάς μου, ας διέστειλε τα χείλη μου και ελάλησε το στόμα μου εν τη θλίψει μου. Ολοκαυτώματα μεμυελωμένα ανοίσω σοι μετά θυμιάματος και κριών· ανοίσω σοι βόας μετά χιμάρων. Δεύτε, ακούσατε και διηγήσομαι υμίν, πάντες οι φοβούμενοι τον Θεόν, όσα εποίησε τη ψυχή μου. Προς αυτόν τω στόματι μου εκέκραξα και ύψωσα υπό την γλώσσαν μου. Αδικίαν ει εθεώρουν εν καρδία μου, μη εισακουσάτω μου Κύριος. Δια τούτο εισήκουσε μου ο Θεός, προσέσχε τη φωνή της δεήσεως μου. Ευλογητός ο Θεός, ος ούκ απέστησε την προσευχήν μου και το έλεος αυτού απέμου.

Ψαλμός ΞΣΤ΄.66

Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς και ευλογήσαι ημάς· επιφάναι το πρόσωπον αυτού εφ' ημάς και ελεήσει ημάς. Του γνώσαι εν τη γη την οδόν σου, εν πάσιν έθνεσι το σωτήριον σου. Εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί, ο Θεός· εξομολογησάσθωσαν οι λαοί πάντες. Ευφρανθήτωσαν και αγαλλιásθωσαν έθνη, ότι κρινείς λαούς εν ευθύτητι και έθνη εν τη γη οδηγήσεις. Εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί, ο Θεός· εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί πάντες. Γη έδωκε τον καρπόν αυτής· ευλογήσαι ημάς ο Θεός, ο Θεός ημών. Ευλογήσαι ημάς ο Θεός· και φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τα πέρατα της γης.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΞΖ΄.67

Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν. Ως εκλείπει καπνός, εκλειπέτωσαν· ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός, ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου του Θεού. Και οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν· αγαλλιásθωσαν ενώπιον του Θεού, τερφθήτωσαν εν ευφροσύνη. Άσατε τω Θεώ, ψάλατε τω ονόματι αυτού, ωδοποιήσατε τω επιβεβηκότι επί δυσμών· Κύριος όνομα αυτό· και αγαλλιásθε ενώπιον αυτού. Ταραχθήτωσαν από προσώπου αυτού, του πατρός των ορφανών, του κριτού των χηρών· ο Θεός εν τόπω αγίω αυτού. Ο Θεός κατοικίζει μονοτρόπους εν οίκω, εξάγων πεπεδημένους εν ανδρεία, ομοίως τους παραπικραίνοντας, τους κατοικούντας εν τάφοις. Ο Θεός, εν τω εκπορεύεσθαι σε ενώπιον του λαού σου, εν τω διαβαίνειν σε εν τη ερήμω. Γη εσεισθη και γαρ οι ουρανοί έσταξαν από προσώπου του Θεού του Σινά, από προσώπου του Θεού Ισραήλ. Βροχήν εκούσιον αφορείς, ο Θεός, τη κληρονομία σου· και ησθένησε, συ δε κατηρτίσω αυτήν. Τα ζώα σου κατοικούν εν αυτή· ητοιμάσας εν τη χρηστότητι σου τω πτωχώ, ο Θεός. Κύριος δώσει ρήμα τοις ευαγγελιζομένοις δυνάμει πολλή. Ο βασιλεύς των δυνάμεων του αγαπητού, τη ωραιότητα του οίκου διελέσθαι σκύλα. Εάν κοιμηθήτε αναμέσον των κλήρων, πτέρυγες περιστεράς· περιηγυρωμένοι και τα μετάφρενα αυτής εν χλωρότητι χρυσίου. Εν τω διαστέλλειν τον Επουράνιον βασιλείς επ' αυτής χιονωθήσονται εν Σελμών, Όρος του Θεού, όρος πίων, όρος τετυρωμένον, όρος πίων. Ινατί υπολαμβάνετε όρη τετυρωμένα, το όρος, ό ευδόκησεν ο Θεός κατοικείν εν αυτό· και γαρ ο Κύριος κατασκηνώσει εις τέλος. Το άρμα του Θεού μυριοπλάσιον, χιλιάδες ευθηνούντων. Κύριος εν αυτοίς εν Σινά ην, εν τω αγίω. Αναβάς εις ύψος, ηχημαλώτευσας αιχμαλωσίαν, έλαβες δόματα εν ανθρώποις· και γαρ απειθύντας του κατασκηνώσαι. Κύριος ο Θεός ευλογητός, ευλογητός Κύριος ημέραν καθ' ημέραν· κατευοδώσαι ημίν Θεός των σωτηρίων ημών. Ο Θεός ημών, ο Θεός του σώζειν· και του Κυρίου Κυρίου αι διέξοδοι του θανάτου. Πλήν ο Θεός συνθλάσει κεφαλάς εχθρών αυτού, κορυφήν τριχός διαπορευομένων εν πλημμελείαις αυτών. Είπε Κύριος· εκ Βασάν επιστρέψω, επιστρέψω εν βυθοίς θαλάσσης. Όπως αν βαφή ο

πους σου εν αίματι, η γλώσσα των κυνών σου εξ εχθρών παρ' αυτού. Εθεωρήθησαν αι πορείαι σου, ο Θεός, αι πορείαι του Θεού μου του βασιλέως του εν τω αγίω. Προέφθασαν άρχοντες, εχόμενοι ψαλλόντων, εν μέσω νεανίδων τυμπανιστριών. Εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ. Εκεί Βενιαμίν νεώτερος εν εκστάσει, άρχοντες Ιούδα ηγεμόνες αυτών, άρχοντες Ζαβουλών, άρχοντες Νεφθαλείμ. 'Εντειλαι ο Θεός, τη δυνάμει σου· δυνάμωσον ο Θεός, τούτο, ο κατειργάσω εν ημίν. Από του ναού σου επί Ιερουσαλήμ, σοι οίσουσι βασιλείς δώρα. Επιτίμησον τοις θηρίοις του καλάμου, η συναγωγή των ταύρων εν ταις δαμάλεσι των λαών του μη αποκλεισθήναι τους δεδοκιμασμένους τω αργυρίω· διασκόρπισον έθνη τα τους πολέμους θέλοντα. 'Ηξουσι πρέσβεις εξ Αιγύπτου, Αιθιοπία προφθάσει χείρα αυτής τω Θεώ. Αι βασιλείαι της γης, άσατε τω Θεώ, ψάλατε τω Κυρίω, τω επιβεβηκότι επί τον ουρανόν του ουρανού κατά ανατολάς· ιδού δώσει τη φωνή αυτού φωνήν δυνάμεως. Δότε δόξαν τω Θεώ· επί τον Ισραήλ η μεγαλοπρέπεια αυτού και η δύναμις αυτού εν ταις νεφέλαις. Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού· ο Θεός Ισραήλ, αυτός δώσει δύναμιν και κραταίωσιν τω λαώ αυτού. Ευλογητός ο Θεός.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΞΗ΄.68

Σώσον με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου. Ενεπάγην εις ιλύν βυθού και ουκ έστιν υπόστασις· ήλθον εις τα βάθη της θαλάσσης και καταίγίς κατεπόντισε με. Εκοπίασα κράζων, εβραγχίασεν ο λάρυγξ μου, εξέλιπον οι οφθαλμοί μου από του ελπίζειν με επί τον Θεόν μου. Επληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου οι μισούντες με δωρεάν· εκραταιώθησαν οι εχθροί μου, οι εκδιώκοντες με αδικώς· ά ουχ ήρπασα, τότε απετίγγουν. Ο Θεός, συ έγνωσ την αφροσύνην μου και αι πλημμέλειαί μου από σου ούκ απεκρύβησαν. Μη αισχυνθείησαν επ'εμέ οι υπομένοντες σε, Κύριε, Κύριε των δυνάμεων· μηδέ εντραπήσαν επ'εμέ οι ζητούντες σε, ο Θεός του Ισραήλ. Ότι ένεκα σου υπήνεγκα ονειδισμόν, εκάλυπεν εντροπή το πρόσωπον μου. Απηλλοτριωμένος εγενήθην τοις αδελφοίς μου και ξένος τοις υιοίς της μητρός μου. Ότι ο ζήλος του οίκου σου κατέφαγε με και οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επ'εμέ. Και συνεκάλυψα εν νηστεία την ψυχήν μου και εγενήθη εις ονειδισμούς εμοί. Και εθέμην το ένδυμα μου σάκκον και εγενόμην αυτοίς εις παραβολήν. Κατ'εμού ηδολέσχουν οι καθημενοι εν πύλαις και εις εμέ έψαλλον οι πίνοντες οίνον. Εγώ δε τη προσευχή μου προς σε, Κύριε· καιρός ευδοκίας· ο Θεός, εν τω πλήθει του ελέους σου επάκουσον μου, εν αληθεία της σωτηρίας σου. Σώσον με από πηλού, ίνα μη εμπαγώ· ρυσθείην εκ των μισούντων με και εκ των βαθέων των υδάτων. Μη με καταποντισάτω καταίγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, μηδέ συσχέτω επ'εμέ φρέαρ το στόμα αυτού. Εισάκουσον μου, Κύριε, ότι χρηστόν το έλεος σου, κατά το πλήθος των οικτιρμών σου, επίβλεπον επ'εμέ. Μη αποστρέψης το πρόσωπον σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσον μου. Πρόσχες τη ψυχή μου και λύτρωσαι αυτήν· ένεκα των εχθρών μου ρύσαι με. Συ γαρ γινώσκεις τον ονειδισμόν μου και την αισχύνην μου και την έντροπην μου· εναντίον σου πάντες οι θλίβοντες με. Ονειδισμόν προσεδόκησεν η ψυχή μου και ταλαιπωρίαν· και υπέμεινα συλλυπούμενον και ουχ υπήρξε· και παρακαλούντας και ουχ εύρον. Και έδωκαν εις το βρώμα μου χολήν και εις την δίψαν μου επότισαν με όξος. Γενηθήτω η τράπεζα αυτών ενώπιον αυτών εις παγίδα και εις ανταπόδοσιν και εις σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών του μη βλέπειν και τον νότον αυτών διαπαντός σύγκαμψον. Έκχεον επ'αυτούς την οργήν σου και ο θυμός της οργής σου καταλάβοι αυτούς. Γενηθήτω η έπαυλις αυτών ηρημωμένη και εν τοις σκηνώμασιν αυτών μη έστω ο κατοικών. Ότι, όν συ επάταξας, αυτοί κατεδίωξαν και επί το άλγος των τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθες ανομίαν επί τη ανομία αυτών και μη εισελθέτωσαν εν δικαιοσύνη σου. Εξαλειφθήτωσαν εκ βίβλου ζώντων και μετά

δικαίων μη γραφήτωσαν. Πτωχός και άλγων ειμί εγώ· η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτο μοι. Αινέσω το όνομα του Θεού μετ'ώδης, μεγαλυνώ αυτόν εν αινέσει. Και αρέσει τω Θεώ υπέρ μόσχον νέον, κέρατα εκφέρονται και οπλάς. Ιδέτωσαν πτωχοί και ευφρανθήτωσαν· εκζητήσατε τον Θεόν και ζήσεται η ψυχή ημών. Ότι εισήκουσε των πενήτων ο Κύριος και τους πεπεδημένους αυτού ούκ εξουδένωσε. Αινεσάτωσαν αυτόν οι ουρανοί και η γη, θάλασσα και πάντα τα έρποντα εν αυτή. Ότι ο Θεός σώσει την Σιών και οικοδομηθήσονται αι πόλεις της Ιουδαίας και κατοικήσουσιν εκεί και κληρονομήσουσιν αυτήν. Και το σπέρμα των δούλων σου καθέξουσιν αυτήν και οι αγαπώντες το όνομα σου κατασκηνώσουσιν εν αυτή.

Ψαλμός ΞΘ΄.69

Ο Θεός, εις την βοήθειαν μου πρόσχε· Κύριε, εις το βοηθήσαι μοι σπεύσον. Αισχνυθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου· αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω και καταισχνυθήτωσαν οι βουλόμενοι μοι κακά. Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχνόμενοι οι λέγοντες μοι Εύγε, εύγε! Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοι πάντες οι ζητούντες σε, ο Θεός και λεγέτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριον σου. Εγώ δε πτωχός ειμί και πένης· ο Θεός, βοήθησον μοι· βοηθός μου και ρύστης μου ει συ, Κύριε· μη χρονίσης.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια

Ψαλμός Ο΄.70

Επι σοί, Κύριε, ήλπισα· μη καταισχνυθείην εις τον αιώνα. Εν τη δικαιοσύνη σου ρύσαι με και εξελού με· κλίνον προς με το ους σου και σώσον με. Γενού μοι εις Θεόν υπερασπιστήν και εις τόπον οχυρόν του σώσαι με· ότι στερέωμα μου και καταφυγή μου ει συ. Ο Θεός μου, ρύσαι με εκ χειρός αμαρτωλού, εκ χειρός παρανομούντος και αδικούντος. Ότι συ ει η υπομονή μου, Κύριε· Κύριε, η ελπίς μου εκ νεότητος μου. Επί σε επεστηρίχθην από γαστρός, εκ κοιλίας μητρός μου συ μου ει σκεπαστής· εν σοι η ύμνησις μου δια παντός. Ωσει τέρας εγενήθην εν πολλοίς και συ βοηθός μου κραταιός. Πληρωθήτω το στόμα μου αινέσεως, όπως υμνήσω την δόξαν σου, όλην την ημέραν την μεγαλοπρέπειαν σου. Μη απορρίψης με εις καιρόν γήρως· εν των εκλείπει την ισχύν μου μη εγκαταλίπης με. Ότι είπον οι έχθροι μου εμοί και οι φυλάσσοντες την ψυχήν μου εβουλεύσαντο επί το αυτό. Λέγοντες· ο Θεός εγκατέλιπεν αυτόν· καταδιώξατε και καταλάβετε αυτόν, ότι ούκ έστιν ο ρύόμενος. Ο Θεός μου, μη μακρύνης απ'εμού· ο Θεός μου, εις την βοήθειαν μου πρόσχε· Αισχνυθήτωσαν και εκλιπέτωσαν οι ενδιαβάλλοντες την ψυχήν μου· περιβαλλέσθωσαν αισχύνην και εντροπήν οι ζητούντες τα κακά μοι. Εγώ δε διαπαντός ελπιώ επι σε και προσθήσω επί πάσαν την αίνεσιν σου. Το στόμα μου αναγγελεί την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέραν την σωτηρίαν σου· ότι ούκ έγνων γραμματείας. Εισελεύσομαι εν δυναστεία Κυρίου, Κύριε, μνησθήσομαι της δικαιοσύνης σου μόνου. Ο Θεός μου, ά εδίδαξας με εκ νεότητος μου και μέχρι του νυν απαγγελώ τα θαυμάσια σου. Και έως γήρως και πρεσβείου, ο Θεός μου, μη εγκαταλίπης με· έως αν απαγγείλω τον βραχίονα σου τη γενεά πάση τη ερχομένη. Την δυναστείαν σου και την δικαιοσύνην σου, ο Θεός, έως των υψίστων, ά εποίησας μοι μεγαλεία. Ο Θεός, τίς όμοιος σοι; Όσας έδειξας μοι θλίψεις πολλάς και κακάς· και επιστρέψας παρεκάλεσας με και εκ των αβύσσων της γης πάλιν ανήγαγες με. Και γαρ εγώ εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς, Κύριε, εν σκεύεσι ψαλμού την αλήθειαν σου, ο Θεός· ψαλώ σοι εν κιθάρα, ο άγιος του Ισραήλ. Αγαλλιάζονται τα χείλη μου, όταν ψάλω σοι και η ψυχή μου, ήν ελυτρώσω. Έτι δε και η γλώσσα μου όλην την ημέραν μελετήσει την δικαιοσύνην σου, όταν αισχνυθώσι και εντραπώσιν οι ζητούντες τα κακά μοι.

Ψαλμός ΟΑ΄.71

Ο Θεός, το κρίμα σου τω βασιλείῳ σου και την δικαιοσύνην σου τω υἱῷ του βασιλέως. Κρίνειν τον λαόν σου εν δικαιοσύνη και τους πτωχούς σου εν κρίσει. Αναλαβέτω τα ὄρη ειρήνην τω λαῷ και οι βουνοὶ δικαιοσύνην. Κρινεὶ τους πτωχούς του λαοῦ και σώσει τους υἱούς των πενήτων και ταπεινώσει συκοφάντην. Και συμπαραμενεὶ τω ηλίῳ και προ της σελήνης γενεάς γενεῶν. Καταβήσεται ως υετός ἐπὶ πόκον και ὡσεὶ σταγῶν ἡ στάζουσα ἐπὶ την γην. Ανατελεὶ εν ταις ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη και πλήθος ειρήνης, εως ου ανταναιρεθῆ ἡ σελήνη. Και κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης εως θαλάσσης και ἀπὸ ποταμῶν εως περάτων της οικουμένης. Ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσούνηται Αιθίοπες και οι εχθροὶ αὐτοῦ χουν λείξουσι. Βασιλεῖς Θαρσεῖς και νήσοι δῶρα προσοίσουσι, βασιλεῖς Ἀράβων και Σαβά δῶρα προσάξουσι. Και προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οι βασιλεῖς της γης, πάντα τα ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ. Ὅτι ἐρρύσατο πτωχόν εκ δυνάστου και πένητα, ὡ ουχ υπήρχε βοηθός. Φείσεται πτωχού και πένητος και ψυχᾶς πενήτων σώσει. Εκ τόκου και ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τας ψυχᾶς αὐτῶν και ἐντιμον το ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν. Και ζήσεται και δοθήσεται αὐτῷ εκ του χρυσίου της Ἀραβίας· και προσεύξονται περὶ αὐτοῦ δια παντός· ὅλην την ἡμέραν ευλογήσουσιν αὐτόν. Ἔσται στήριγμα εν τη γῆ ἐπ' ἄκρων των ὀρέων· υπεραρθήσεται υπέρ τον Λίβανον ο καρπός αὐτοῦ και ἐξανθήσουσιν εκ πόλεως ὡσεὶ χόρτος της γης. Ἔσται το ὄνομα αὐτοῦ ευλογημένον εις τους αἰῶνας· προ του ηλίου διαμένει το ὄνομα αὐτοῦ· και ενευλογηθήσονται εν αὐτῷ πάσαι αι φυλαὶ της γης, πάντα τα ἔθνη μακαριούσιν αὐτόν. Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τω Ἰσραήλ, ο ποιῶν θαυμάσια μόνος. Και ευλογημένον το ὄνομα της δόξης αὐτοῦ εις τον αἰῶνα και εις τον αἰῶνα του αἰῶνος. Και πληρωθήσεται της δόξης αὐτοῦ πάσα ἡ γῆ. Γένοιτο, γένοιτο.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΟΒ΄.72

Ὡς αγαθός ο Θεός τω Ἰσραήλ, τοις ευθέσι τη καρδίᾳ! Ἐμοῦ δε παραμικρόν εσαλεύθησαν οι πόδες, παρ' ὀλίγον ἐξεχύθη τα διαβήματα μου. Ὅτι ἐζήλωσα ἐπὶ τοις ἀνόμοις, ειρήνην αμαρτωλῶν θεωρών. Ὅτι ουκ ἔστιν ἀνάνευσις εν τῷ θανάτῳ αὐτῶν και στερέωμα εν τη μάστιγι αὐτῶν. Εν κόποις ἀνθρώπων ουκ εισὶ και μετὰ ἀνθρώπων ου μαστιγωθήσονται. Δια τούτο ἐκράτησεν αὐτούς ἡ υπερηφανία αὐτῶν εις τέλος, περιεβάλοντο ἀδικίαν και ἀσέβειαν εαυτῶν. Ἐξελεύσεται ὡς εκ στέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν· διήλθοσαν εις διάθεσιν καρδίας. Διανοήθησαν και ἐλάλησαν εν πονηρίᾳ· ἀδικίαν εις το ὕψος ἐλάλησαν. Ἔθεντο εις ουρανόν το στόμα αὐτῶν και ἡ γλῶσσα αὐτῶν διήλθε ἐπὶ της γης. Δια τούτο ἐπιστρέψει ο λαός μου ενταῦθα· και ἡμέραι πλήρεις ευρεθήσονται εν αὐτοῖς. Και εἶπον· Πῶς ἔγνω ο Θεός; και εἰ ἔστι γνώσις εν τῷ Ὑψίστῳ; Ἰδού οὔτοι οι αμαρτωλοὶ και οι ευθηνούντες εις τον αἰῶνα κατέσχον πλούτου. Και εἶπα· Ἄρα ματαίως ἐδικαίωσα την καρδίαν μου και ἐνισάμην εν ἀθώοις τας χεῖρας μου. Και ἐγενόμην μεμαστιγμένος ὅλην την ἡμέραν και ο ἐλέγχος μου εις τας πρῶϊας. Και ἔλεγον· Δηγήσομαι οὕτως· ἰδού τη γενεᾷ των υἱῶν σου ἠσυνθέτηκα. Και υπέλαβον του γνώνα· τούτο κόπος ἐστίν ἐνώπιον μου. Ἔως ου εισέλθω εις το ἀγιαστήριον του Θεοῦ και συνῶ εις τα ἔσχατα αὐτῶν. Πλήν δια τας δολιότητας αὐτῶν ἔθου αὐτοῖς κακά, κατέβαλες αὐτούς εν τῷ ἐπαρθῆναι. Πῶς ἐγένοντο εις ἐρήμωσιν; ἐξάπινα ἐξέλιπον, ἀπώλοντο δια την ἀνομίαν αὐτῶν. Ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεχειρομένου, Κύριε, εν τη πόλει σου την εικόνα αὐτῶν ἐξουδενώσεις. Ὅτι ἐξεκαύθη ἡ καρδία μου και οι νεφροὶ μου ἠλλοιώθησαν. Καγῶ ἐξουδενωμένος και ουκ ἔγνω· κτηνώδης ἐγενήθην παρὰ σοι, καγῶ διαπαντός μετὰ σου. Ἐκράτησας της χειρός της δεξιᾶς μου και εν τη βουλή σου ὠδήγησας με και μετὰ δόξης προσελάβου με. Τί γαρ μοι υπάρχει

εν τω ουρανῷ; και παρά σου τί ηθέλησα επί της γης; Εξέλιπεν η καρδία μου και η σάρξ μου· ο Θεός της καρδίας μου και η μερίς μου· ο Θεός εις τον αιώνα. Ότι ιδού οι μακρύνοντες εαυτούς από σου, απολούνται· εξωλόθρευσας πάντα τον πορνεύονται από σου. Εμοί δε το προσκολλάσθαι τω Θεῷ αγαθόν εστί, τίθεσθαι εν τω Κυρίῳ την ελπίδα μου, του εξαγγείλαι με πάσας τας αιnéσεις σου εν ταις πύλαις της θυγατρὸς Σιών.

Ψαλμός ΟΓ΄.73

Ινατί, ο Θεός, απώσω εις τέλος; ωργίσθη ο θυμός σου επί πρόβατα νομής σου; Μνήσθητι της συναγωγής σου, ης εκτήσω απ' αρχής. Ελυτρώσω ράβδον κληρονομίας σου· όρος Σιών τούτο, ο κατεσκήνωσας εν αυτώ. Έπαρον τας χείρας σου επί τας υπερηφανίας αυτών εις τέλος· όσα επονηρεύσατο ο εχθρός εν τω αγίῳ σου. Και ενεκαυχήσαντο οι μισούντες σε εν μέσω της εορτής σου. Έθεντο τα σημεία αυτών σημεία και ούκ έγνωσαν, ως εις την έξοδον υπεράνω. Ως εν δρυμῷ ξύλων αξίνας εξέκοψαν τας θύρας αυτής επί το αυτό· εν πελέκει και λαξευτηρίῳ κατέρραξαν αυτήν. Ενεπύρισαν εν πυρί το αγιαστήριον σου, εις την γην εβεβήλωσαν το σκηνώμα του ονόματος σου. Είπον εν τη καρδία αυτών αι συγγένειαι αυτών επί το αυτό· Δεύτε και καταπαύσωμεν πάσας τας εορτάς του Θεού από της γης. Τα σημεία αυτών ούκ είδομεν· ούκ έστιν έτι προφήτης και ημάς ου γνώσεται έτι. Έως πότε, ο Θεός, ονειδιεί ο εχθρός, παροξυνεί ο υπεναντίος το όνομα σου εις τέλος; Ινατί αποστρέφεις την χείρα σου και την δεξιάν σου εκ μέσου του κόλπου σου εις τέλος; Ο δε Θεός βασιλεύς ημών προ αιώνων· ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω της γης. Συ εκραταίωσας εν τη δυνάμει σου την θάλασσαν· συ συνέτριψας τας κεφαλάς των δρακόντων επί του ύδατος. Συ συνέθλασας την κεφαλήν του δράκοντος, έδωκας αυτόν βρώμα λαοίς τοις Αιθίοψι. Συ διέρρηξας πηγάς και χειμάρρους· συ εξήρανας ποταμούς Ηθάμ. Ση εστί η ημέρα και ση εστί η νυξ· συ κατηρτίσω φαύσιν και ήλιον. Σύ εποίησας πάντα τα ωραία της γης, θέρος και έαρ· σύ έπλασας αυτά. Μνήσθητι ταύτης· εχθρός ωνειδισε τον Κύριον και λαός άφρων παρώξυνε το όνομα σου. Μη παραδώς τοις θηρίοις ψυχήν εξομολογουμένην σοι· των ψυχών των πενήτων σου μη επιλάθη εις τέλος. Επίβλεπον επί την διαθήκην σου· ότι επληρώθησαν οι εσκοτισμένοι της γης οίκων ανομιών. Μη αποστραφήτω τεταπεινωμένος και κατησχυμμένος· πτωχός και πένης αιnéσουσι το όνομα σου. Ανάστα ο Θεός, δίκασον την δίκην σου· μνήσθητι των ονειδισμών σου των υπό άφρονος όλην την ημέραν. Μη επιλάθη της φωνής των ικετών σου· η υπερηφάνια των μισούντων σε ανέβη δια παντός.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΟΔ΄.74

Εξομολογήσομαι σοι, ο Θεός· εξομολογησόμεθα σοι και επικαλεσόμεθα το όνομα σου· διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσια του. Όταν λάβω καιρόν, εγώ ευθύτητας κρινώ. Ετάκη η γη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή· εγώ εστερέωσα τους στύλους αυτής. Είπα τοις παρανομούσι· Μη παρανομείτε· και τοις αμαρτάνουσι· Μη υψούτε κέρας. Μη επαίρετε εις ύψος το κέρας υμών και μη λαλείτε κατά του Θεού αδικίαν. Ότι ούτε εξ εξόδων, ούτε από δυσμών, ούτε από ερήμων ορέων ότι ο Θεός κριτής έστι. Τούτον ταπεινοί και τούτον υψοί· ότι ποτήριον εν χειρί Κυρίου, οίνου ακράτου, πλήρες κεράσματος. Και έκλινεν εκ τούτου εις τούτο, πλην ο τρυγίας αυτού ούκ εξεκενώθη, πίνονται πάντες οι αμαρτωλοί της γης. Εγώ δε αγαλλιόσομαι εις τον αιώνα, ψαλώ τω Θεῷ Ιακώβ. Και πάντα τα κέρατα των αμαρτωλών συνθλάσω και υψωθήσεται το κέρας του δικαίου.

Ψαλμός ΟΕ΄.75

Γνωστός εν τη Ιουδαία ο Θεός· εν τω Ισραήλ μέγα το όνομα αυτού. Και εγενήθη εν ειρήνη ο τόπος αυτού και το κατοικητήριον αυτού εν Σιών. Εκεί συνέτριψε τα κράτη των τόξων, όπλον και ρομφαίαν και πόλεμον. Φωτίζεις συ θαυμαστώσ από ορέων αιωνίων. Εταράχθησαν πάντες οι ασύνετοι τη καρδία· ύπνωσαν ύπνον αυτών και ούχ εύρον ουδέν πάντες οι άνδρες του πλούτου ταις χερσίν αυτών. Από επιτιμήσεως σου, ο Θεός Ιακώβ, ενύσταξαν οι επιβεβηκότες τοις ίπποις. Συ φοβερός ει και τίς αντιστήσεται σοι; από τότε η οργή σου. Εκ του ουρανού ηκούτισας κρίσιν. Γη εφοβήθην και ησύχασεν εν τω αναστήναι εις κρίσιν τον Θεόν, του σώσαι πάντας τους πραιείς της γης. Ότι ενθύμιον ανθρώπου εξομολογήσεται σοι και εγκατάλειμμα ενθυμίου εορτάσει σοι. Εύξασθε και απόδοτε Κυρίω τω Θεώ ημών· πάντες οι κύκλω αυτού οίσουσι δώρα. Τω φοβερώ και αφαιρουμένω πνεύματα αρχόντων, φοβερώ παρά τοις βασιλεύσι της γης.

Ψαλμός ΟΣΤ΄.76

Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς τον Θεόν και προσέσχε μοι. Εν ημέρα θλίψεως μου τον Θεόν εξεζήτησα· ταις χερσί μου νυκτός εναντίον αυτού και ούκ ηπατήθη· απηνήνατο παρακληθήναι η ψυχή μου. Εμνήσθην του Θεού και ευφράνθη· ηδολέσχισα και ωλιγοψύχησε το πνεύμα μου. Προκατελάβοντο φύλακας οι οφθαλμοί μου· εταράχθην και ούκ ελάλησα. Διελογισάμην ημέρας αρχαίας και έτη αιώνια εμνήσθην και εμελέτησα. Νυκτός μετά καρδίας μου ηδολέσχουν και έσκαλλε το πνεύμα μου. Μη εις τους αιώνας απώσεται Κύριος και ου προσθήσει του ευδοκήσαι έτι; Έ εις τέλος το έλεος αυτού αποκόψει; συνετέλεσε ρήμα από γενεάς εις γενεάν; Έ επιλήσεται του οικτειρήσαι ο Θεός; ή συνέξει εν τη οργή αυτού τους οικτιρμούς αυτού; Και είπα· Νυν ηρξάμην· αύτη η αλλοίωσις της δεξιάς του Υψίστου. Εμνήσθην των έργων Κυρίου· ότι μνησθήσομαι από της αρχής των θαυμασίων σου. Και μελετήσω εν πάσι τοις έργοις σου και εν τοις επιτηδεύμασι σου αδολεσχήσω. Ο Θεός, εν τω αγίω η οδός σου· τίς Θεός μέγας ως ο Θεός ημών; συ εί ο Θεός, ο ποιών θαυμάσια. Εγνώρισας εν τοις λαοίς την δύναμιν σου, ελυτρώσω εν τω βραχίονι σου τον λαόν σου, τους υιούς Ιακώβ και Ιωσήφ. Είδοσαν σε ύδατα ο Θεός, είδοσαν σε ύδατα και εφοβήθησαν· εταράχθησαν άβυσσοι· πλήθος ηχούς υδάτων. Φωνήν έδωκαν αι νεφέλαι· και γαρ τα βέλη σου διαπορεύονται. Φωνή της βροντής σου εν τω τροχώ· έφαναν αι αστραπαί σου τη οικουμένη· εσαλεύθη και έντρομος εγενήθη η γη. Εν τη θαλάσση αι οδοί σου και αι τρίβοι σου εν ύδασι πολλοίς και τα ίχνη σου ου γνωσθήσονται. Ωδήγησας ως πρόβατα τον λαόν σου εν χειρί Μωυσή και Ααρών.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΟΖ΄.77

Προσέχετε, λαός μου, τω νόμω μου· κλίνατε το ούς υμών εις τα ρήματα του στόματος μου. Ανοιξω εν παραβολαίς το στόμα μου· φθέγγομαι προβλήματα απ΄ αρχής. Όσα ηκούσαμεν και έγνωμεν αυτά και οι πατέρες ημών διηγήσαντο ημίν. Ούκ εκρύβη από των τέκνων αυτών εις γενεάν ετέραν, απαγγέλοντες τας αινέσεις του Κυρίου και τας δυναστείας αυτού και τα θαυμάσια αυτού, ά εποίησε. Και ανέστησε μαρτύριον εν Ιακώβ και νόμον έθετο εν Ισραήλ. Όσα ενετείλατο τοις πατράσιν ημών του γνωρίσαι αυτά τοις υιοίς αυτών. Όπως αν γνω γενεά ετέρα, υιοί οι τεχθησόμενοι και αναστήσονται και απαγγελούσιν αυτά τοις υιοίς αυτών. Ένα θώνται επί τον Θεόν την ελπίδα αυτών και μη επιλάθωνται των έργων του Θεού και τας εντολάς αυτού εκζητήσωσι. Ένα μη γένωνται ως οι πατέρες αυτών, γενεά σκολιά και

παραπικραίνουσα. Γενεά, ήτις ου κατήυθνε την καρδιά εαυτής και ούκ επιστώθη μετά του Θεού το πνεύμα αυτής. Υιοί Εφραΐμ, εντεινόντες και βάλλοντες τόξοις, εστράφησαν εν ημέρα πολέμου. Ούκ εφύλαξαν την διαθήκην του Θεού και εν τω νόμω αυτού ούκ ηβουλήθησαν πορεύεσθαι. Και επελάθοντο των ευεργεσιών αυτού και των θαυμασιών αυτού, ων έδειξεν αυτοίς. Εναντίον των πατέρων αυτών, ά εποίησε θαυμάσια εν γη Αιγύπτω, εν πεδίω Τάνεως. Διέρρηξε θάλασσαν και διήγαγεν αυτούς· παρέστησεν ύδατα ωσει ασκόν. Και ωδήγησεν αυτούς εν νεφέλη ημέρας και όλην την νύκτα εν φωτισμώ πυρός. Διέρρηξε πέτραν εν ερήμω και επότισεν αυτούς ως εν αβύσσω πολλή. Και εξήγαγεν ύδωρ εκ πέτρας και κατήγαγεν ως ποταμούς ύδατα. Και προσέθεντο έτι του αμαρτάνειν αυτώR παρεπίκραναν τον Ύψιστον εν ανύδρω. Και εξεπειράσαν τον Θεόν εν ταις καρδίαις αυτών, του αιτήσαι βρώματα ταις ψυχαίς αυτών. Και κατελάλησαν του Θεού και είπον· Μη δυνήσεται ο Θεός ετοιμάσαι τράπεζαν εν ερήμω; Επει έπάταξε πέτραν και ερρύησαν ύδατα και χείμαρροι κατεκλύσθησαν· μη και άρτον δύναται δούναι, ή ετοιμάσαι τράπεζαν τω λαώ αυτού; Δια τούτο ήκουσε Κύριος και ανεβάλετο και πυρ ανήφθη εν Ιακώβ και οργή ανέβη επί τον Ισραήλ. Οτι ούκ είστευσαν εν τω Θεώ, ουδέ ήλπισαν επί το σωτήριον αυτού. Και ενετείλατο νεφέλαις υπεράνωθεν και θύρας ουρανού ανέωξε. Και έβρεξεν αυτοίς μάννα φαγείν και άρτον ουρανού έδωκεν αυτοίς. Άρτον αγγέλων έφαγεν άνθρωπος, επισιτισμόν απέστειλεν αυτοίς εις πλησμονήν. Απήρε Νότον εξ ουρανού και επήγαγεν εν τη δυνάμει αυτού Λίβα. Και έβρεξεν επ' αυτούς ωσει χούν σάρκας και ωσει άμμον θαλασσών πετεινά πτερωτά. Και επέπεσον εν μέσω παρεμβολής αυτών, κύκλω των σκηνωμάτων αυτών. Και έφαγον και ενεπλήσθησαν σφόδρα και την επιθυμίαν αυτών ήνεγκεν αυτοίς· ούκ εστερήθησαν από της επιθυμίας αυτών. Έτι της βρώσεως ούσης εν τω στόματι αυτών και η οργή του Θεού ανέβη επ' αυτούς και απέκτεινεν εν τοις πλείοσιν αυτών και τους εκλεκτούς τους Ισραήλ συνεπόδισεν. Εν πάσι τούτοις ήμαρτον έτι και ούκ είστευσαν εν τοις θαυμασίοις αυτού. Και εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι αυτών και τα έτη αυτών μετά σπουδής. Όταν απέκτεινεν αυτούς, τότε εξεζήτουν αυτόν και επέστρεφον και ώρθριζον προς τον Θεόν. Και εμνήσθησαν ότι ο Θεός βοηθός αυτών έστι και ο Θεός ο Ύψιστος λυτρωτής αυτών έστι. Και ηγάπησαν αυτόν εν τω στόματι αυτών και τη γλώσση αυτών εμεύσαντο αυτό. Η δε καρδιά αυτών ούκ ευθεία μετ' αυτού, ουδέ επιστώθησαν εν τη διαθήκη αυτού. Αυτός δε έστιν οικτίρμων και ιλάσκειται ταις αμαρτίαις αυτών. Και ού διαφθερεί και πληθυνεί του αποστρέψαι τον θυμόν αυτού και ουχί εκκαύσει πάσαν την οργήν αυτού. Και εμνήσθη ότι σάρξ είσι, πνεύμα πορευόμενον και ούκ επιστρέφον. Ποσάκις παρεπίκραναν αυτόν εν τη ερήμω, παρώργισαν αυτόν εν γη ανύδρω; Και επέστρεψαν και επείρασαν τον Θεόν και τον άγιον του Ισραήλ παρώξυναν. Και ούκ εμνήσθησαν της χειρός αυτού, ημέρας ης ελυτρώσατο αυτούς εκ χειρός θλίβοντος. Ως έθετο εν Αιγύπτω τα σημεία αυτού και τα τέρατα αυτού εν πεδίω Τάνεως. Και μετέστρεψεν εις αίμα τους ποταμούς αυτών και τα ομβρήματα αυτών, όπως μη πίσσι. Εξαπέστειλεν εις αυτούς κυνόμυιαν και κατέφαγεν αυτούς· και βάτραχον και διέφθειρεν αυτούς. Και έδωκε τη ερυσίβη τους καρπούς αυτών και τους πόνους αυτών τη ακρίδι. Απέκτεινεν εν χαλάζη την άμπελον αυτών και τους συκαμίνους αυτών εν τη πάχνη. Και παρέδωκεν εις χάλαζαν τα κτήνη αυτών και την ύπαρξιν αυτών τω πυρί. Εξαπέστειλεν εις αυτούς οργήν θυμού αυτού, θυμόν και οργήν και θλίψιν, αποστολήν δι' αγγέλων πονηρών. Ωδοποίησε τρίβον τη οργή αυτούR και ούκ εφείσατο από θανάτου των ψυχών αυτών και τα κτήνη αυτών εις θάνατον συνέκλεισε. Και επάταξε παν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτω, απαρχήν παντός πόνου αυτών, εν τοις σκηνώμασι Χαμ. Και απήρεν ως πρόβατα τον λαόν αυτού και ανήγαγεν αυτούς ως ποιόνιον εν ερήμω. Και ωδήγησεν αυτούς επ' ελπίδι και ούκ έδειλίαςανR και τους εχθρούς αυτών εκάλυψε θάλασσα. Και εισήγαγεν αυτούς εις όρος αγιάσματος αυτού, όρος τούτο, ό εκτήσατο η δεξιά αυτού. Και εξέβαλεν από προσώπου αυτών έθνη και εκληροδότησεν αυτούς εν σχοινίω κληροδοσίας. Και κατεσκηνώσεν εν τοις σκηνώμασιν αυτών τας φυλάς του Ισραήλ.

Και επείρασαν και παρεπίκραναν τον Θεόν τον Ύψιστον και τα μαρτύρια αυτού ούκ εφυλάξαντο. Και απέστρεψαν και ηθέτησαν, καθώς και οι πατέρες αυτών· μετεστράφησαν εις τόξον στρεβλόν. Και παρώργισαν αυτόν εν τοις βουνοίς αυτών και εν τοις γλυπτοίς αυτών παρεζήλωσαν αυτόν. Ἦκουσεν ο Θεός και υπερείδε και εξουδένωσε σφόδρα τον Ισραήλ. Και απώσατο την σκηνήν Σηλώμ, σκηνώμα, ό κατεσκήνωσεν εν ανθρώποις. Και παρέδωκεν εις αιχμαλωσίαν την ισχύν αυτών και την καλλονήν αυτών εις χείρας εχθρών. Και συνέκλεισεν εν ρομφαία τον λαόν αυτού. και την κληρονομίαν αυτού υπερείδε. Τους νεανίσκους αυτών κατέφαγε πυρ και αι παρθένοι αυτών ούκ επένθησαν. Οι ιερείς αυτών εν ρομφαία έπεσον και αι χήραι αυτών ου κλαυθήσονται. Και εξηγέρθη ως ο υπνών Κύριος, ως δυνατός κεκραιπαληκώς εξ οίνου. Και επάταξε τους εχθρούς αυτού εις τα οπίσω, όνειδος αιώνιον έδωκεν αυτοίς. Και απώσατο το σκηνώμα Ιωσήφ και την φυλήν Εφραίμ ούκ εξελέξατο. Και εξελέξατο την φυλήν του Ιούδα, το όρος το Σιών, ό ηγάπησε. Και ωκοδόμησεν ως μονοκέρωτος το αγίασμα αυτού· εν τη γη εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα. Και εξελέξατο Δαυίδ τον δούλον αυτού και ανέλαβεν αυτόν εκ των ποιμνίων των προβάτων. Εξόπισθεν των λοχευομένων έλαβεν αυτόν, ποιμαίνειν Ιακώβ τον δούλον αυτού και Ισραήλ την κληρονομίαν αυτού. Και εποίμανεν αυτούς εν τη ακακία της καρδιάς αυτού και εν ταις συνέσεσι των χειρών αυτού ωδήγησεν αυτούς.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΟΗ΄.78

Ο Θεός, ήλθοσαν έθνη εις κληρονομίαν σου, εμίαναν τον ναόν τον άγιον σου, έθεντο Ιερουσαλήμ ως οπωροφυλάκιον. Έθεντο τα θνησιμαία των δούλων σου βρώματα τοις πετεινοίς του ουρανού, τας σάρκας των οσίων σου τοις θηρίοις της γης. Εξέχεαν το αίμα αυτών ωσει ύδωρ κύκλω Ιερουσαλήμ και ούκ ην ο θάπτων. Εγενήθημεν όνειδος τοις γείτοσιν ημών, μυκτηρισμός και χλευασμός τοις κύκλω ημών. Έως πότε, Κύριε, οργισθήση εις τέλος, εκκαυθήσεται ως πύρ ο ζήλος σου; Έκχεον την οργήν σου επί τα έθνη τα μη γινώσκοντα σε και επί βασιλείας, αι το όνομα σου ούκ επεκαλέσαντο. Ότι κατέφαγον τον Ιακώβ και τον τόπον αυτού ηρήμωσαν. Μη μνησθής ημών ανομιών αρχαίων· ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, Κύριε, ότι επτωχέυσαμεν σφόδρα. Βοήθησον ημίν, ο Θεός ο Σωτήρ ημών, ένεκεν της δόξης του ονόματος σου· Κύριε, ρύσαι ημάς και ιλάσθητι ταις αμαρτίαις ημών ένεκεν του ονόματος σου. Μήποτε είπωσι τα έθνη· Πού έστιν ο Θεός αυτών; Και γνωσθήτω εν τοις έθνεσιν ενώπιον των οφθαλμών ημών η εκδίκησις του αίματος των δούλων σου εκκεχυμένου. Εισελθέτω ενώπιον σου ο στεναγμός των πεπεδημένων, κατά την μεγαλωσύνην του βραχίονος σου περιποίησαι τους υιούς των τεθανατωμένων. Απόδος τοις γείτοσιν ημών επταπλασίονα εις τον κόλπον αυτών τον ονειδισμόν αυτών, όν ωνειδισαν σε, Κύριε. Ημείς δε λαός σου και πρόβατα νομής σου, ανθομολογησόμεθα σοι, ο Θεός, εις τον αιώνα, εις γενεάν και γενεάν εξαγελλούμεν την αίνεσίν σου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΟΘ΄.79

Ο ποιμάνων τον Ισραήλ πρόσχες, ο οδηγών ωσει πρόβατον τον Ιωσήφ. Ο καθημενος επί των Χερουβείμ εμφάνηθι, εναντίον Εφραίμ και Βενιαμίν και Μανασσή, Εξέγειρον την δυναστείαν σου και ελθέ εις το σώσαι ημάς. Ο Θεός, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπον σου και σωθησόμεθα. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, έως πότε οργίζη επί την προσευχήν των δούλων σου; Ψωμείς ημάς άρτον δακρύων; και ποτιείς ημάς εν δάκρυσιν εν μέτρω; Έθου ημάς εις αντιλογίαν τοις γείτοσιν ημών και οι εχθροί ημών εμυκτήρισαν ημάς. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον ημάς και

επίφανον το πρόσωπον σου και σωθησόμεθα. Ἄμπελον ἐξ Αἰγύπτου μετήρας· ἐξέβαλες ἔθνη και κατεφύτευσας αὐτήν. Ὡδοποίησας ἔμπροσθεν αὐτῆς και κατεφύτευσας τὰς ρίζας αὐτῆς και ἐπλήρωσε τὴν γῆν. Ἐκάλυψεν ὄρη ἡ σκιά αὐτῆς και αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ. Ἐξέτεινε τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως θαλάσσης και ἕως ποταμῶν τὰς παραφυάδας αὐτῆς. Ἰνατί καθείλες τὸν φραγμὸς αὐτῆς και τρυγῶσιν αὐτὴν πάντες οἱ παραπορευόμενοι τὴν ὁδόν; Ἐλυμήνατο αὐτὴν σύς ἐκ δρυμοῦ και μονιὸς ἄγριος κατενεμήσατο αὐτὴν. Ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον διὰ και ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ και ἴδε και ἐπίσκεψε τὴν ἄμπελον ταύτην. Καὶ κατάρτισαι αὐτὴν, ἢ ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου και ἐπὶ υἰὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ. Ἐμπεπυρισμένη πυρὶ και ἀνεσκαμμένη· ἀπὸ ἐπιτιμήσεως τοῦ προσώπου σου ἀπολούνται. Γενηθήτω ἡ χεὶρ σου ἐπ' ἄνδρα δεξιᾶς σου και ἐπὶ υἰὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ. Καὶ οὐ μὴ ἀποστῶμεν ἀπὸ σου· ζώσεις ἡμᾶς και τὸ ὄνομα σου επικαλεσόμεθα. Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς και ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου και σωθησόμεθα.

Ψαλμὸς Π΄.80

Ἀγαλλιάσθε τῷ Θεῷ βοηθῶ ἡμῶν, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ Ἰακώβ. Λάβετε ψαλμὸν και δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνὸν μετὰ κιθάρας. Σαλπύσατε ἐν νεομηνία σάλπιγγι, ἐν εὐσήμεναι ἡμέρα εορτῆς ὑμῶν. Ὅτι πρόσταγμα τῷ Ἰσραὴλ ἔστι και κρίμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ. Μαρτύριον ἐν τῷ Ἰωσήφ ἔθετο αὐτὸν, ἐν τῷ ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου· γλώσσαν, ἣν οὐκ ἔγνων, ἤκουσε. Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νότον αὐτοῦ, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐν τῷ κοφίνῳ ἐδοῦλευσαν. Ἐν θλίψει ἐπεκαλέσω με και ἐρρυσάμην σε· ἐπήκουσα σου ἐν ἀποκρύφῳ καταγίδος, ἐδοκίμασα σε ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας. Ἄκουσον, λαὸς μου και λαλήσω σοι, Ἰσραὴλ και διαμαρτύρομαι σοι. Ἐάν ακούσης μου, οὐκ ἔστι ἐν σοὶ Θεὸς πρόσφατος, οὐδὲ προσκυνήσεις Θεῷ ἀλλοτρίῳ. Ἐγὼ γὰρ εἶμι Κύριος ὁ Θεὸς σου, ὁ ἀναγαγὼν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου και πληρώσω αὐτό. Καὶ οὐκ ἤκουσεν ὁ λαὸς μου τῆς φωνῆς μου και Ἰσραὴλ οὐ προσέσχε μοι. Καὶ ἐξαπέστειλα αὐτοὺς κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, πορεύονται ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι αὐτῶν. Εἰ ὁ λαὸς μου ἤκουσε μου, Ἰσραὴλ τὰς ὁδοὺς μου εἰ ἐπορεύθη. Ἐν τῷ μηδενί ἂν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐταπείνωσα και ἐπὶ τοὺς θλίβοντες αὐτοὺς ἐπέβαλον ἂν τὴν χεῖρα μου. Οἱ ἐχθροὶ Κυρίου ἐψεύσαντο αὐτῷ και ἔστι ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐψώμισεν αὐτοὺς ἐκ στέατος πυροῦ και ἐκ πέτρας μέλι ἐχόρτασεν αὐτοὺς.

Δόξα.... Καὶ νυν.... Ἀλληλούια.

Ψαλμὸς ΠΑ΄. 81

Ὁ Θεὸς ἔστι ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δε θεοῦ διακρινεῖ. Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν και πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε; Κρίνατε ὀρφανῶ και πτωχῶ, ταπεινῶν και πένητα δικαιοῦσατε. Ἐξέλεσθε πένητα και πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν. Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνήκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς. Ἐγὼ εἶπα· Θεοὶ ἔστε και υἱοὶ Ὑψίστου πάντες. Ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε και ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε. Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν, ὅτι συ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Ψαλμὸς ΠΒ΄. 82

Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοὶ; μὴ σιγῆσης, μὴδὲ καταπραΰνης, ὁ Θεός. Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν, και οἱ μισούντες σε ἦσαν κεφαλὴν. Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργέσαντο γνώμην και ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν ἁγίων σου. Εἶπον· Δεῦτε και ἐξολοθρεύσωμεν αὐτοὺς ἐξ ἔθνους, και οὐ μὴ μνησθῆ το ὄνομα Ἰσραὴλ ἔτι. Ὅτι

εβουλεύσαντο εν ομονοία επί το αυτό, κατά σου διαθήκην διέθεντο· τα σκηνώματα των Ιδουμαίων και οι Ισμαηλίται. Μωάβ και οι Αγαρηνοί, Γεβάλ, και Αμμών, και Αμαλήκ, αλλόφυλοι μετά των κατοικούντων Τύρον. Και γαρ Ασσούρ συμπαρεγένετο μετ' αυτών, εγενήθησαν εις αντίληψιν τοις υιοίς Λωτ. Ποίησον αυτοίς ως τη Μαδιάμ και τω Σισάρα, εν τω Ιαβείμ εν τω χειμάρρῳ Κισσών. Εξωλοθρεύθησαν εν Αενδώρ, εγενήθησαν ωσει κόπρος τη γη. Θού τους άρχοντας αυτών ως τον Ωρήβ και Ζήβ και Ζεβεέ και Σαλμανάν· πάντας τους άρχοντας αυτών, οίτινες είπον· Κληρονομήσωμεν εαυτοίς το αγιαστήριον του Θεού. Ο Θεός μου, θού αυτούς ως τροχόν, ως καλάμην κατά πρόσωπον ανέμου. Ωσει πυρ, ό διαφλέξει δρυμόν, ωσει φλόξ, ή κατακαύσει όρη. Ούτω καταδιώξεις αυτούς εν τη καταιγίδι σου, και εν τη οργή σου συνταράξεις αυτούς. Πλήρωσον τα πρόσωπα αυτών ατιμίας, και ζητήσουσι το όνομα σου, Κύριε. Αισχυνθήτωσαν και ταραχθήτωσαν εις τον αιώνα του αιώνος και εντραπήτωσαν και απολέσθωσαν. Και γνώτωσαν, ότι όνομα σοι Κύριος, συ μόνος Ύψιστος επί πάσαν την γήν.

Ψαλμός ΠΓ΄. 83

Ως αγαπητά τα σκηνώματα σου, Κύριε, των δυνάμεων. Επιποθεί και εκλείπει η ψυχή μου εις τας αυλάς του Κυρίου· η καρδιά μου και η σαρξ μου ηγαλλιάσαντο επί Θεόν ζώντα. Και γαρ στρουθίον εύρεν εαυτώ οικίαν και τρυγών νοσσιάν εαυτή, ού θήσει τα νοσσία εαυτής· τα θυσιαστήρια σου, Κύριε των δυνάμεων, ο Βασιλεύς μου και ο Θεός μου. Μακάριοι οι κατοικούντες εν τω οίκῳ σου, εις τους αιώνας των αιώνων αιnéσουσι σε. Μακάριος ανήρ, ώ έστιν αντίληψις αυτώ παρά σου· αναβάσεις εν τη καρδία αυτου διέθετο, εις την κοιλάδα του κλαυθμώνος, εις τον τόπον, ον έθετο. Και γαρ ευλογίας δώσει ο νομοθετών· πορεύσονται εκ δυνάμεως εις δύναμιν, οφθήσεται ο Θεός των θεών εν Σιών. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώπισαι ο Θεός Ιακώβ. Υπερασπιστά ημών ιδε, ο Θεός, και επίβλεψον εις το πρόσωπον του χριστου σου. Ότι κρείσσων ημερα μία εν ταις αυλαίς σου υπέρ χιλιάδας· εξελεξάμην παραρριπτείσθαι εν τω οίκῳ του Θεού μου μάλλον ή οικείν με εν σκηνώμασιν αμαρτωλών. Ότι έλεος και αλήθειαν αγαπά Κύριος ο Θεός, χάριν και δόξαν δώσει· Κύριος ού στερήσει τα αγαθά τοις πορευομένοις εν ακακία. Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, μακάριος άνθρωπος ο ελπίζων επί σε.

Ψαλμός ΠΔ΄. 84

Ευδόκησας, Κύριε την γην σου, απέστρεψας την αιχμαλωσίαν Ιακώβ. Αφήκας τας ανομίας τω λαώ σου, εκάλυψας πάσας τας αμαρτίας αυτών. Κατέπαυσας πάσαν την οργήν σου, απέστρεψας απο οργής θυμου σου. Επίστρεψον ημάς, ο Θεός των σωτηρίων ημών, και απόστρεψον τον θυμόν σου αφ' ημών. Μή εις τους αιώνας οργισθής ημίν; ή διατενείς την οργήν σου από γενεάς εις γενεάν; Ο Θεός, συ επιστρέψας ζωώσεις ημάς, και ο λαός σου ευφρανθήσεται επί σοι. Δείξον ημίν, Κύριε, το έλεος σου και το σωτήριο σου δώης ημίν. Ακούσομαι τί λαλήσει εν εμοί Κύριος ο Θεός· ότι λαλήσει ειρήνην επί τον λαόν αυτου, και επί τους οσίους αυτου και επί τους επιστρέφοντας καρδιαν επ' αυτόν. Πλην εγγύς των φοβουμένων αυτόν το σωτήριο αυτου, του κατασκηνώσαι δόξαν εν τη γη ημών. Έλεος και αλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη και ειρήνη κατεφίλησαν. Αλήθεια εκ της γης ανέτειλε, και δικαιοσύνη εκ του ουρανου διέκυψε. Και γαρ ο Κύριος δώσει χρηστότητα, και η γη ημών δώσει τον καρπόν αυτης. Δικαιοσύνη ενώπιον αυτου προπορεύεται και θήσει εις οδόν τα διαβήματα αυτου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΠΕ΄. 85

Κλίνον, Κύριε, το ούς σου, και επάκουσον μου, ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ. Φύλαξον την ψυχήν μου, ο Θεός μου, τον ελπίζοντα επί σε. Ελέησον με, Κύριε, ότι προς σε κεκράζομαι όλην την ημέραν. Εύφρανον την ψυχήν του δούλου σου, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Ότι συ, Κύριε, χρηστός και επιεικής και πολυέλεος πάσι τοις επικαλουμένοις σε. Ενώτισαι, Κύριε, την προσευχήν μου και πρόσχες τη φωνή της δεήσεως μου. Εν ημέρα θλίψεως μου εκέκραξα προς σε, ότι επήκουσας μου. Ούκ έστιν όμοιος σοι εν θεοις, Κύριε, και ουκ έστι κατά τα έργα σου. Πάντα τα έθνη, όσα εποίησας, ήξουσι και προσκυνήσουσιν ενώπιον σου, Κύριε, και δοξάσουσι το όνομα σου. Ότι μέγας εί συ και ποιών θαυμάσια· συ εί Θεός μόνος. Οδήγησον με, Κύριε, εν τη οδώ σου, και πορεύσομαι εν τη αληθεία σου· ευφρανθήτω η καρδιά μου του φοβείσθαι το όνομα σου. Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ο Θεός μου, εν όλη καρδιά μου και δοξάσω το όνομα σου εις τον αιώνα. Ότι το έλεος σου μέγα επ'εμέ και ερρύσω την ψυχήν μου εξ άδου κατωτάτου. Ο Θεός, παράνομοι επανέστησαν επ'εμέ και συναγωγή κραταιών εξήτησαν την ψυχήν μου, και ου προέθεντο σε ενώπιον αυτών. Και συ, Κύριε ο Θεός μου, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός. Επίβλεψον επ'εμέ και ελέησον με· δός το κράτος σου τω παιδί σου και σώσον τον υιόν της παιδίσκης σου. Ποίησον μετ'εμού σημειον εις αγαθόν, και ιδέτωσαν οι μισούντες με και αισχυνθήτωσαν· ότι συ, Κύριε, εβοήθησάς μοι και παρεκάλεσας με.

Ψαλμός ΠΣΤ΄. 86

Οι θεμέλιοι αυτού εν τοις όρεσι τοις αγίοις. Αγαπά Κύριος τας πύλας Σιών, υπέρ πάντα τα σκηνώματα Ιακώβ. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις του Θεού. Μνηστήσομαι Ραάβ και Βαβυλώνος τοις γινώσκουσι με· και ιδού αλλόφυλοι, και Τύρος και λαός των Αιθίοπων, ούτοι εγενήθησαν εκεί. Μήτηρ Σιών ερεί άνθρωπος, και άνθρωπος εγενήθη εν αυτή, και αυτός εθεμελίωσεν αυτήν ο Ύψιστος. Κύριος διηγήσεται εν γραφή λαών και αρχόντων τούτων των γεγενημένων εν αυτή. Ως ευφραينوμένων πάντων η κατοικία εν σοι.

Ψαλμός ΠΖ΄. 87

Κύριε, ο Θεός της σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα και εν νυκτί εναντίον σου. Εισελθέτω ενώπιον σου η προσευχή μου, κλίνον το ους σου εις την δέησιν μου. Ότι επλήσθη κακών η ψυχή μου, και η ζωή μου τω άδη ήγγισε. Προσελογίσθην μετά των καταβαινόντων εις λάκκον, εγενήθην ωσει άνθρωπος αβοήθητος, εν νεκροίς ελεύθερος. Ωσει τραυματίαι καθεύδοντες εν τάφω, ων ουκ εμνήσθης έτι, και αυτοί εκ της χειρός σου απώσθησαν. Έθεντο με εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς και εν σκιά θανάτου. Επ'εμέ επεστηρίχθη ο θυμός σου, και πάντας τους μετεωρισμούς σου επήγαγες επ'εμέ. Εμάκρυνας τους γνωστούς μου απ'εμού, έθεντο με βδέλυγμα εαυτοίς. Παρεδόθην, και ουκ εξεπορευόμην· οι οφθαλμοί μου ησθένησαν από πτωχείας. Εκέκραξα προς σε, Κύριε, όλην την ημέραν, διεπέτασα προς σε τας χείρας μου. Μή τοις νεκροίς ποιήσεις θαυμάσια; ή ιατροί αναστήσουσι, και εξομολογήσονται σοι; Μη διηγήσεται τις εν τω τάφω το έλεος σου και την αλήθειαν σου εν τη απωλεία; Μη γνωσθήσεται εν τω σκότει τα θαυμάσια σου και η δικαιοσύνη σου εν γη επιλελησμένη; Καγώ προς σε, Κύριε, εκέκραξα, και το πρωί η προσευχή μου προφθάσει με. Ινατί, Κύριε, απωθείς την ψυχήν μου, αποστρέφεις το πρόσωπον σου απ'εμού; Πτωχός ειμί εγώ και εν κόποις εκ νεότητος μου· υψωθείς δε εταπεινώθην και εξηπορήθην. Επ'εμέ διήλθον αι οργαί σου, οι φοβερισμοί σου εξετάραξαν με· εκύκλωσαν με ωσει ύδωρ, όλην την ημέραν περιέσχον με άμα. Εμάκρυνας απ'εμού φίλον και πλησίον και τους γνωστούς μου από ταλαιπωρίας.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΠΗ΄. 88

Τα ελέη σου, Κύριε, εις τον αιώνα άσομαι, εις γενεάν και γενεάν απαγγελώ την αλήθειαν σου εν τω στόματι μου. Ότι είπας· Εις τον αιώνα έλεος οικοδομηθήσεται, εν τοις ουρανοίς ετοιμασθήσεται η αλήθεια σου. Διεθέμην διαθήκην τοις εκλεκτοίς μου, ώμοσα Δαυίδ τω δούλω σου. Έως του αιώνος ετοιμάσω το σπέρμα σου και οικοδομήσω εις γενεάν και γενεάν τον θρόνον σου. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τα θαυμάσια σου, Κύριε, και την αλήθειαν σου εν εκκλησία αγίων. Ότι τίς εν νεφέλαις ισωθήσεται τω Κυρίω; και τίς ομοιωθήσεται τω Κυρίω εν υιοις Θεού; Ο Θεός, ο ενδοξαζόμενος εν βουλή αγίων, μέγας και φοβερός έστιν επί πάντας τους περικύκλω αυτού. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, τίς όμοιος σοι; δυνατός εί, Κύριε, και η αλήθεια σου κύκλω σου. Σύ δεσπόζεις του κράτους της θαλάσσης, τον δε σάλον των κυμάτων αυτής σύ καταπραύνεις. Συ εταπείνωσας ως τραυματίαν υπερήφανον, εν τω βραχίονι της δυνάμεως σου διεσκόρπισας τους εχθρούς σου. Σοί εισίν οι ουρανοί, και σή έστιν η γη· την οικουμένην και το πλήρωμα αυτής σύ εθεμελίωσας. Τον βορράν και την θάλασσαν σύ έκτισας·. Θαβώρ και Ερμών εν τω ονόματι σου αγαλλιάζονται. Σός ο βραχίων μετά δυναστείας· κραταιωθήτω η χείρ σου, υψωθήτω η δεξιά σου. Δικαιοσύνη και κρίμα ετοιμασία του θρόνου σου· έλεος και αλήθεια προπορεύονται προ προσώπου σου· μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν. Κύριε, εν τω φωτί του προσώπου σου προπορεύονται και εν τω ονόματι σου αγαλλιάζονται όλην την ημέραν και εν τη δικαιοσύνη σου υψωθήσονται. Ότι καύχημα της δυνάμεως αυτών συ εί, και εν τη ευδοκία σου υψωθήσεται το κέρασ ημών. Ότι του Κυρίου η αντίληψις και του αγίου Ισραήλ βασιλέωσ ημών. Τότε ελάλησας εν οράσει τοις υιοίς σου και είπας· εθέμην βοήθειαν επί δυνατόν, ύψωσα εκλεκτόν εκ του λαού μου. Εύρον Δαυίδ τον δούλον μου, εν ελαιώ αγίω μου έχρισα αυτόν. Η γαρ χείρ σου συναντιλήφεται αυτό και ο βραχίων μου κατισχύσει αυτόν. Ούκ ωφελήσει εχθρός εν αυτό, και υιός ανομίας ου προσθήσει του κακώσαι αυτόν. Και συγκόψω από προσώπου αυτού τους εχθρούς αυτού και τους μισούντας αυτόν τροπώσομαι. Και η αλήθεια μου και το έλεος μου μετ' αυτού, και εν τω ονόματι μου υψωθήσεται το κέρασ αυτού. Και θήσομαι εν θαλάσση χείρα αυτού και εν ποταμοίς δεξιάν αυτού. Αυτός επικαλέσεται με· Πατήρ μου ει σύ, Θεός μου, και αντιλήπτωρ της σωτηρίας μου. Καγώ πρωτότοκον θήσομαι αυτόν, υψηλόν παρά τοις βασιλεύσι της γης. Εις τον αιώνα φυλάξω αυτό το έλεος μου, και η διαθήκη μου πιστή αυτό. Και θήσομαι εις τον αιώνα του αιώνος το σπέρμα αυτού και τον θρόνον αυτού εις τας ημέρας του ουρανού. Εάν εγκαταλίπωσιν οι υιοί αυτού τον νόμον μου και τοις κρίμασι μου μη πορευθώσι, εάν τα δικαιώματα μου βεβηλώσωσι και τας εντολάς μου μή φυλάξωσι, επισκέψομαι εν ράβδω τας ανομίας αυτών και εν μάστιγι τας αδικίας αυτών. Το δε έλεος μου ου μη διασκεδάσω απ' αυτών, ουδ'ού μη αδικήσω εν τη αληθεία μου. Ουδ'ού μη βεβηλώσω την διαθήκην μου και τα εκπορευόμενα δια των χειλέων μου ου μη αθετήσω. Άπαξ ώμοσα εν τω αγίω μου, εί τω Δαυίδ ψεύσομαι. Το σπέρμα αυτού εις τον αιώνα μενεί και ο θρόνος αυτού, ως ο ήλιος εναντίον μου και ως η σελήνη κατηρτισμένη εις τον αιώνα· και ο μάρτυς εν ουρανώ πιστός. Σύ δε απώσω και εξουδένωσας, ανεβάλου τον χριστόν σου. Κατέστρεψας την διαθήκην του δούλου σου, εβεβήλωσας εις την γην το αγίασμα αυτού. Καθείλες πάντας τους φραγμούς αυτού, έθου τα οχυρώματα αυτού δειλιάν. Διήρπαζον αυτόν πάντες οι διοδεύοντες οδόν, εγενήθη όνειδος τοις γείτοσιν αυτού. Ύψωσας την δεξιάν των θλιβόντων αυτόν, εύφρανας πάντας τους εχθρούς αυτού. Απέστρεψας την βοήθειαν της ρομφαίας αυτού και ούκ αντελάβου αυτού εν τω πολέμω. Κατέλυσας από καθαρισμού αυτού, τον θρόνον αυτού εις την γην κατέρραξας. Εσμίκρυνας τας ημέρας του χρόνου αυτού, κατέχεας αυτού αισχύνην. Έως πότε, Κύριε, αποστρέφη εις τέλος; εκκαυθήσεται ως

πύρ η οργή σου; Μνήσθητι τίς μου η υπόστασις· μη γαρ ματαίως έκτισας πάντας τους υιούς των ανθρώπων; Τίς έστιν άνθρωπος, ος ζήσεται, και ούκ όψεται θάνατον; ρύσεται την ψυχήν αυτού εκ χειρός άδου; Πού είσι τα ελέη σου τα αρχαία, Κύριε, ά ώμοσας τω Δαυίδ εν τη αλήθεια σου; Μνήσθητι, Κύριε, του ονειδισμού των δούλων σου, ού υπέσχον εν τω κόλπω πολλών εθνών. Ου ωνείδισαν οι εχθροί σου, Κύριε, ού ωνείδισαν το αντάλλαγμα του χριστού σου. Ευλογητός Κύριος εις τον αιώνα. Γένοιτο. Γένοιτο.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΠΘ΄. 89

Κύριε, καταφυγή εγενήθης ημίν εν γενεά και γενεά. Προ του όρη γενηθήναι και πλασθήναι την γην και την οικουμένην, και από του αιώνος και έως του αιώνος συ ει. Μή αποστρέψης άνθρωπον εις ταπεινώσιν και είπας· Επιστρέψατε υιοί των ανθρώπων. Ότι χίλια έτη εν οφθαλμοίς σου, Κύριε, ως ημέρα η εχθές, ήτις διήλθε, και φυλακή εν νυκτί. Τα εξουδενώματα αυτών έτη έσονται, το πρωί ωσει χλόη παρέλθοι. Το πρωί ανθήσαι και παρέλθοι, το εσπέρας αποπέσοι, σκληρυνθείη και ξηρανθείη. Ότι εξελίπομεν εν τη οργή σου και εν τω θυμώ σου εταράχθημεν. Έθου τας ανομίας ημών εναντίον σου· ο αιών ημών εις φωτισμόν του προσώπου σου. Ότι πάσαι αι ημέραι ημών εξείλιπον, και εν τη οργή σου εξείλιπομεν· τα έτη ημών ωσει αράχνη εμελέτων. Αι ημέραι των ετών ημών εν αυτοίς εβδομήκοντα έτη, εάν δε εν δυναστείαις, ογδοήκοντα έτη, και το πλείον αυτών κόπος και πόνος· ότι επήλθε πραότης εφ' ημάς και παιδευθησόμεθα. Τίς γινώσκει το κράτος της οργής σου; και από του φόβου σου τον θυμόν σου εξαριθμήσασθαι; Την δεξιάν σου ούτω γνώρισον μοι και τους πεπαιδευμένους τη καρδία εν σοφία. Επίστρεψον, Κύριε, έως πότε; και παρακλήθητι επί τοις δούλοις σου. Ενεπλήσθημεν το πρωί του ελέους σου, Κύριε, και ηγαλιασάμεθα και ευφράνθημεν. Εν πάσαις ταις ημέραις ημών ευφρανθείημεν· ανθ'ων ημερών εταπεινώσας ημάς, ετών, ών είδομεν κακά. Και ιδε επί τους δούλους σου και επί τα έργα σου και οδήγησον τους υιούς αυτών. Και έστω η λαμπρότης Κυρίου του Θεού ημών εφ' ημάς, και τα έργα των χειρών ημών κατεύθυνον εφ' ημάς και το έργο των χειρών ημών κατεύθυνον.

Ψαλμός 90

Ο κατοικών εν βοθηεία του Υψίστου, εν σκέπη του Θεού του ουρανού αυλισθήσεται. Ερεί τω Κυρίω· Αντιλήπτωρ μου ει και καταφυγή μου, ο Θεός μου, και ελπιά επ' αυτόν. Ότι αυτός ρύσεται σε εκ παγίδος θηρευτών και από λόγου ταραχώδους. Εν τοις μεταφρένοις αυτού επισκιάσει σοι, και υπό τας πτέρυγας αυτού ελπείς· όπωλ κυκλώσει σε η αλήθεια αυτού. Ού φοβηθήσει από φόβου νυκτερινού, από βέλους πετομένου ημέρας, από πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, από συμπτώματος και δαιμονίου μεσημβρινού. Πεσειται εκ του κλίτους σου χιλιάς και μυριάς εκ δεξιών σου, προς σε δε ούκ εγγιεί. Πλήν τοις οφθαλμοίς σου κατανοήσεις και ανταπόδοσιν αμαρτωλών όψει. Ότι συ Κύριε η ελπής μου· τον Ύψιστον έθου καταφυγήν σου. Ού προσελεύσεται προς σε κακά, και μάστιξ ούκ εγγιεί εν τω σκηνώματί σου. Ότι τοις αγγέλοις αυτού εντελείται περί σου, του διαφυλάξαι σε εν πάσαις ταις οδοίς σου. Επί χειρών αρούσι σε, μήποτε προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου. Επί ασπίδα και βασιλίσκον επιβήση και καταπατήσεις λέοντα και δράκοντα. Ότι επ' εμέ ήλιπσε και ρύσομαι αυτόν, σκεπάσω αυτόν, ότι έγνω το όνομα μου. Κεκράζεται προς με, και επακούσομαι αυτού· μετ' αυτού είμι εν θλίψει, εξελούμαι αυτόν, και δοξάσω αυτόν. Μακρότητα ημερών εμπλήσω αυτόν και δείξω αυτό το σωτήριόν μου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός 91

Αγαθόν το εξομολογείσθαι τῷ Κυρίῳ και ψάλλειν τῷ ονόματι σου, Ὑψιστε. Του αναγγέλλειν το πρωί το ἔλεος σου και την ἀλήθειαν σου κατά νύκτα, εν δεκαχόρδῳ ψαλτηρίῳ μετ' ᾠδῆς εν κιθάρα. Ὅτι εὐφραναι με, Κύριε, εν τοῖς ποιήμασι σου και εν τοῖς ἔργοις των χειρῶν σου αγαλλιᾶσομαι. Ὡς εμεγαλύνθη τα ἔργα σου Κύριε· σφόδρα εβαθύνθησαν οι διαλογισμοί σου. Ἀνήρ ἄφρων ου γνώσεται και ασύνετος οὐ συνήσει ταῦτα. Εν τῷ ανατείλει αμαρτωλοὺς ὡσεὶ χόρτον και διέκυψαν πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν. Ὅπως αν ἐξολοθρευθῶσιν εις τον αἰῶνα του αἰῶνος. Σὺ δε Ὑψιστος εις τον αἰῶνα, Κύριε. Ὅτι ἰδοὺ οι εχθροί σου, Κύριε, ὅτι ἰδοὺ οι εχθροί σου απολούνται και διασκορπισθήσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν. Και υψωθήσεται ὡς μονοκέρωτος το κέρασ μου και το γήρας μου εν ελαίῳ πίονι. Και ἐπείδεν ο οφθαλμός μου εν τοῖς εχθροῖς μου και εν τοῖς ἐπανισταμένοις ἐπ' ἐμέ πονηρευομένοις ἀκούσεται το οὖς μου. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνήσει και ὡσεὶ κέδρος η εν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται. Πευτευμένοι εν τῷ οἴκῳ Κυρίου, εν ταις αυλαῖς του Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν. Ὅτι πληθυνθήσονται εν γῆρει πίονι και ευπαθούντες ἔσονται, του αναγγεῖλαι ὅτι ευθύς Κύριος ο Θεός ἡμῶν και οὐκ ἔστιν ἀδικία εν αὐτῷ.

Ψαλμός 92

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ευπρέπειαν ἐνεδύσατο· ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν και περιεζώσατο· και γαρ ἐστερέωσε την οικουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται. Ἐτοιμος ο θρόνος σου ἀπὸ τότε, ἀπὸ του αἰῶνος συ εἶ. Ἐπήραν οι ποταμοί, Κύριε, ἐπήραν οι ποταμοί φωνᾶς αὐτῶν· ἀρούσιν οι ποταμοί ἐπιτρίψεις αὐτῶν, ἀπὸ φωνῶν υδάτων πολλῶν. Θαυμαστοί οι μετεωρισμοί της θαλάσσης, θαυμαστός εν υψηλοῖς ο Κύριος. Τα μαρτύρια σου ἐπιστῶθησαν σφόδρα· τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα Κύριε, εις μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμός 93

Θεός ἐκδικήσεων Κύριος· Θεός ἐκδικήσεων ἐπαρρησιάσατο. Ὑψώθητι ο κρίνων την γην, ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς υπερηφάνοις. Ἐὼς πότε αμαρτωλοί, Κύριε, ἕως πότε αμαρτωλοί καυχῆσονται; Φθέγγονται και λαλήσουσιν ἀδικίαν, λαλήσουσι πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν; Τον λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνωσαν και την κληρονομίαν σου ἐκάκωσαν. Χήραν και ὀρφανόν ἀπέκτειναν και προσήλυτον ἐφόνευσαν. Και εἶπον· Οὐκ ὄψεται Κύριος, οὐδέ συνήσει ο Θεός· του Ἰακώβ. Σύνετε δη ἄφρονες εν τῷ λαῷ· και μωροί ποτέ φρονήσατε. Ὁ φυτεύσας το οὖς οὐχὶ ἀκούει; ἢ ο πλάσας τον οφθαλμόν οὐχὶ κατανοεῖ; Ὁ παιδεύων ἔθνη οὐχὶ ἐλέγξει; ο διδάσκων ἄνθρωπον γνώσιν; Κύριος γινώσκει τους διαλογισμούς των ἀνθρώπων ὅτι εἰσὶ μάταιοι. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃν ἂν παιδεύσης, Κύριε και ἐκ του νόμου σου διδάξης αὐτόν. Του πραῖναι αὐτόν ἀφ' ἡμερῶν πονηρῶν, ἕως ου ὀρυγῆ τῷ αμαρτωλῷ βόθρος. Ὅτι οὐκ ἀπώσεται Κύριος τον λαόν αὐτοῦ και την κληρονομίαν αὐτοῦ οὐκ ἐγκαταλείψει. Ἐὼς ου δικαιοσύνη ἐπιστρέψη εις κρίσιν και ἐχόμενοι αὐτῆς πάντες οι ευθεις τη καρδιά. Τίς ἀναστήσεται μοι ἐπὶ πονηρευομένοις; ἢ τίς συμπαραστήσεται μοι ἐπὶ τοῖς εργαζομένοις την ανομίαν; Εἰ μή ὅτι Κύριος ἐβοήθησε μοι, παρά βραχὺ παρώκησε τῷ ἄδῃ η ψυχῇ μου. Εἰ ἔλεγον· Σεσάλευται ο πούς μου, το ἔλεος σου, Κύριε, ἐβοήθει μοι. Κύριε, κατά το πλῆθος των ὀδυνῶν μου εν τη καρδιά μου αι παρακλήσεις σου εὐφραναι την ψυχὴν μου. Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ο πλάστων κόπον ἐπὶ πρόσταγμα. Θηρεύσουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου και αἷμα ἀθῶν καταδικάζονται. Και ἐγένετο μοι Κύριος εις καταφυγὴν και ο Θεός μου εις βοηθόν ἐλπίδος μου. Και ἀποδώσει αὐτοῖς Κύριος την ἀνομίαν αὐτῶν και κατά την πονηρίαν αὐτῶν ἀφανεῖ αὐτούς Κύριος ο Θεός.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός 94

΄Ασατε τω Κυρίω άσμα καινόν, άσατε τω Κυρίω πάσα η γη. ΄Ασατε τω Κυρίω, ευλογήσατε το όνομα αυτού· ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας το σωτήριον αυτού. Αναγγείλατε εν τοις έθνεσι την δόξαν αυτού, εν πάσι τοις λαοίς τα θαυμάσια αυτού. Οτι μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα· φοβερός έστιν υπέρ πάντας τους θεούς. Οτι πάντες οι θεοί των εθνών δαιμόνια· ο δε Κύριος τους ουρανούς εποίησε. Εξομολόγησις και ωραιότης ενώπιον αυτού· αγιωσύνη και μεγαλοπρέπεια εν τω αγιάσματι αυτού. Ενέγκατε τω Κυρίω αι πατριαί των εθνών, ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν και τιμήν· ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν ονόματι αυτού, άρατε θυσίας και εισπορεύεσθε εις τας αυλάς αυτού· προσκυνήσατε τω Κυρίω εν αυλή αγία αυτού· σαλευθήτω από προσώπου αυτού πάσα η γη. Είπατε εν τοις έθνεσι· Οτι Κύριος εβασίλευσε και γαρ κατώρθωσε την οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται· κρινεί λαούς εν ευθύτητι. Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί και αγαλλιάσθω η γη· σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αυτής, χαρήσεται τα πεδία και πάντα τα εν αυτοίς. Τότε αγαλλιάσονται πάντα τα ξύλα του δρυμού από προσώπου Κυρίου, ότι έρχεται, ότι έρχεται κρίναι την γην. Κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν τη αληθεία αυτού.

Ψαλμός 95

΄Ασατε τω Κυρίω άσμα καινόν, άσατε τω Κυρίω πάσα η γη. ΄Ασατε τω Κυρίω· ευλογήσατε το όνομα αυτού, ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας το σωτήριον αυτού· αναγγείλατε εν τοις ένθεσι την δόξαν αυτού, εν πάσι τοις λαοίς τα θαυμάσια αυτού. Οτι μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, φοβερός εστιν υπέρ πάντας τους θεούς· ότι πάντες οι θεοί των εθνών δαιμόνια, ο δε Κύριος τους ουρανούς εποίησεν. εξομολόγησις και ωραιότης ενώπιον αυτού, αγιωσύνη και μεγαλοπρέπεια εν τω αγιάσματι αυτού. Ενέγκατε τω Κυρίω, αι πατριαί των εθνών, ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν και τιμήν· ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν ονόματι αυτού, άρατε θυσίας και εισπορεύεσθε εις τας αυλάς αυτού· προσκυνήσατε τω Κυρίω εν αυλή αγία αυτού, σαλευθήτω από προσώπου αυτού πάσα η γη. Είπατε εν τοις έθνεσιν· ο Κύριος εβασίλευσε και γαρ κατώρθωσε την οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται, κρινεί λαούς εν ευθύτητι. Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί και αγαλλιάσθω η γη, σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αυτής· χαρήσεται τα παιδιά και πάντα τα εν αυτοίς· τότε αγαλλιάσονται πάντα τα ξύλα του δρυμού προ προσώπου του Κυρίου, ότι έρχεται, ότι έρχεται κρίναι την γην. Κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν τη αληθεία αυτού.

Ψαλμός 96.

Ο Κύριος εβασίλευσεν, αγαλλιάσθω η γη· ευφρανθήτωσαν νήσοι πολλαί. Νέφη και γνόφος κύκλω αυτού· δικαιοσύνη και κρίμα κατώρθωσις του θρόνου αυτού. Πυρ ενώπιον αυτού προπορεύεται και φλογιεί κύκλω τους εχθρούς αυτού. ΄Εφαναν αι αστραπαί αυτού τη οικουμένη· είδε και εσαλεύθη η γη. Τα όρη ωσει κηρός ετάκησαν από προσώπου Κυρίου, από προσώπου Κυρίου πάσης της γης. Ανήγγειλαν οι ουρανοί την δικαιοσύνην αυτού και είδοσαν πάντες οι λαοί την δόξαν αυτού. Αισχυνθήτωσαν πάντες οι προσκυνούντες τοις γλυπτοίς, οι εγκαυχώμενοι εν τοις ειδώλοις αυτών· προσκυνήσατε αυτό πάντες οι άγγελοι αυτού. ΄Ηκουσε και ευφράνθη η Σιών και ηγαλλιάσαντο οι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν των κριμάτων σου, Κύριε. Οτι σύ Κύριος ύψιστος επί πάσαν την γην, σφόδρα υπερυψώθης υπέρ πάντας τους θεούς. Οι

αγαπώντας τον Κύριον μισείτε πονηρά· φυλάσσει Κύριος τας ψυχάς των οσίων αυτού, εκ χειρός αμαρτωλού ρύσεται αυτούς. Φως ανέτειλε τω δικαίω και τοις ευθέσι τη καρδία ευφροσύνη. Ευφράνθητε δίκαιοι εν τω Κυρίω και εξομολογείσθε τη μνήμη της αγιωσύνης αυτού.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός 97

Άσατε τω Κυρίω άσμα καινόν, ότι θαυμαστά εποίησεν ο Κύριος· έσωσεν αυτόν η δεξιά αυτού και ο βραχίον ο άγιος αυτού. Εγνώρισε Κύριος το σωτήριον αυτού, εναντίον των εθνών απεκάλυψε την δικαιοσύνην αυτού. Εμνήσθη του ελέους αυτού τω Ιακώβ και της αληθείας αυτού τω οίκω Ισραήλ· είδοσαν πάντα τα πέρατα της γης το σωτήριον του Θεού ημών. Αλαλάξατε τω Θεώ πάσα η γη· άσατε και αγαλλιιάσθε και ψάλατε. Ψάλατε τω Κυρίω εν κιθάρα, εν κιθάρα και φωνή ψαλμού, εν σάλπιγγιν ελαταίς και φωνή σάλπιγγος κερατίνης, αλαλάξατε ενώπιον του Βασιλέως Κυρίου· σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή. Ποταμοί κροτήσουσι χειρί επί το αυτό· τα όρη αγαλλιιάσονται από προσώπου Κυρίου· ότι έρχεται ότι ήκει κρίναι την γην. Κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν ευθύτητι.

Ψαλμός 98

Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοι· ο καθημένος επί των Χερουβείμ, σαλευθήτω η γη. Κύριος εν Σιών μέγας και υψηλός έστιν επί πάντας τους λαούς. Εξομολογησάσθωσαν τω ονόματι σου τω μεγάλω, ότι φοβερόν και άγιον έστιR και τιμή βασιλέως κρίσιν αγαπά. Σύ ητοιμάσας ευθύτητας· κρίσιν και δικαιοσύνην εν Ιακώβ συ εποίησας. Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε τω υποποδίω των ποδών αυτού, ότι άγιος έστι. Μωυσής και Ααρών εν τοις ιερεύσιν αυτού και Σαμουήλ εν τοις επικαλουμένοις το όνομα αυτού· επεκαλούντο τον Κύριον και αυτός εισήκουσεν αυτών. Εν στύλω νεφέλης ελάλει προς αυτούς· ότι εφύλασσον τα μαρτύρια αυτού και τα προστάγματα αυτού, ά έδωκεν αυτοίς. Κύριε ο Θεός ημών, σύ επήκουσας αυτών· ο Θεός, σύ ευίλατος εγίνου αυτοίς και εκδικών επί πάντα τα επιτηδεύματα αυτών. Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε εις όρος άγιον αυτού, ότι άγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Ψαλμός 99

Αλαλάξατε τω Θεώ πάσα η γη, δουλεύσατε τω Κυρίω εν ευφροσύνη· εισέλθετε ενώπιον αυτού εν αγαλλιιάσει. Γνώτε ότι Κύριος αυτός έστιν ο Θεός ημών, αυτός εποίησεν ημάς και ούχ ημείς· ημείς δε λαός αυτού και πρόβατα νομής αυτού. Εισέλθετε εις τας πύλας αυτού εν εξομολογήσει, εις τας αυλάς αυτού εν ύμνοις, εξομολογείσθε αυτώ· αινείτε το όνομα αυτού. Ότι χρηστός Κύριος· εις τον αιώνα το έλεος αυτού και έως γενεάς και γενεάς η αλήθεια αυτού.

Ψαλμός Ρ΄. 100

Έλεος και κρίσιν άσομαί σοι, Κύριε. Ψαλώ και συνήσω εν οδώ αμώμω· πότε ήξεις προς με; διεπορευόμην εν ακακία καρδιάς μου, εν μέσω του οίκου μου. Ού προετιθέμην προ οφθαλμών μου πράγμα παράνομον, ποιώντας παραβάσεις εμίσησα. Ούκ εκολλήθη μοι καρδία σκαμβή· εκκλίνοντος απ΄ εμού του πονηρού, ούκ εγίνωσκον. Τον καταλαλούντα λάθρα τον πλησίον αυτού, τούτον εξεδίωκον· υπερηφάνω οφθαλμώ και απλήστω καρδία τούτω ού συνήσθιον. Οι οφθαλμοί μου επί

τους πιστούς της γης, του συγκαθήσθαι αυτούς μετ' εμού· πορευόμενος εν οδώ αμώμω, ούτος μοι ελειτούργει. Ου κατώκει εν μέσω της οικίας μου ποιών υπερηφανίαν· λαλών άδिका ου κατεύθυνεν ενώπιον των οφθαλμών μου. Εις τας πρωίας απέκτεινον πάντας τους αμαρτωλούς της γης, εξολοθρεύσαι εκ πόλεως Κυρίου πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΑ΄. 101

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου και η κραυγή μου προς σε ελθέτω. Μή αποστρέψης το πρόσωπον σου απ' εμού εν ή αν ημέρα θλίβωμαι, κλίνον προς με το ούς σου· εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ταχύ επάκουσον μου. Ότι εξέλιπον ωσει καπνός αι ημέραι μου και τα οστά μου ωσει φρύγιον συνεφρύγησαν. Επλήγην ωσει χόρτος και εξηράνθη η καρδιά μου, ότι επελαθόμην του φαγείν τον άρτον μου. Από φωνής του στεναγμού μου εκολλήθη το οστόν μου τη σαρκί μου. Ωμοιώθην πελεκάνι ερημικώ, εγενήθην ωσει νυκτικόραξ εν οικοπέδω. Ηγρύπνησα και εγενόμην ως στρουθίον μονάζον επί δώματος. Όλην την ημέραν ωνειδίζον με οι εχθροί μου και οι επαινούντες με κατ' εμού ώμνουν. Ότι σποδόν ωσει άρτον έφαγον και το πόμα μου μετά κλαυθμού εκίρνων. Από προσώπου της οργής σου και του θυμού σου, ότι επάρας κατέρραξας με. Αι ημέραι μου ωσει σκιά εκλίθησαν, καγώ ωσει χόρτος εξηράνθη. Σύ δε, Κύριε, εις τον αιώνα μένεις και το μνημόσυνον σου εις γενεάν και γενεάν. Σύ αναστάς οικτειρήσεις την Σιών, ότι καιρός του οικτειρήσαι αυτήν, ότι ήκει καιρός. Ότι ευδόκησαν οι δούλοι σου τους λίθους αυτής· και τον χούν αυτής οικτειρήσουσι. Και φοβηθήσονται τα έθνη το όνομα σου, Κύριε και πάντες οι βασιλείς της γης την δόξαν σου. Ότι οικοδομήσει Κύριος την Σιών και οφθήσεται εν τη δόξη αυτού. Επέβλεψεν επί την προσευχήν των ταπεινών και ουκ εξουδένωσε την δέησιν αυτών. Γραφήτω αύτη εις γενεάν ετέραν και λαός, ο κτιζόμενος, αινέσει τον Κύριον. Ότι εξέκυψεν εξ ύψους αγίου αυτού, Κύριος εξ ουρανού επί την γην επέβλεψε. Του ακούσαι του στεναγμού των πεπεδημένων, του λύσαι τους υιούς των τεθανατωμένων. Του αναγγείλαι εν Σιών το όνομα Κυρίου και την αίνεσιν αυτού εν Ιερουσαλήμ. Εν τω επισυναχθήναι λαούς επί το αυτό και βασιλείς του δουλεύειν τω Κυρίω. Απεκρίθη αυτώ εν οδώ ισχύος αυτού· την ολιγότητα των ημερών μου ανάγγειλον μοι. Μη αναγάγης με εν ημίσει ημερών μου· εν γενεά γενεών τα έτη σου. Κατ' αρχάς σύ, Κύριε, την γην εθεμελίωσας και έργα των χειρών σου εισιν οι ουρανοί. Αυτοί απολούνται συ δε διαμένεις· και πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται και ωσει περιβόλαιον ελίξεις αυτούς και αλλαγήσονται. Συ δε ο αυτός ει και τα έτη σου ουκ εκλείνουςι. Οι υιοί των δούλων σου κατασκηνώσουσι και το σπέρμα αυτών εις τον αιώνα κατευθυνθήσεται.

Ψαλμός ΡΒ΄. 102

Ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον και πάντα τα εντός μου το όνομα το άγιον αυτού. Ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριον και μη επιλανθάνου πάσας τας ανταποδόσεις αυτού. Τον ευϊλατεύοντα πάσας τας ανομίας σου, τον ιώμενον πάσας τας νόσους σου. Τον λυτρούμενον εκ φθοράς την ζωήν σου, τον στεφανούντα σε εν ελέει και οικτιρμοίς. Τον εμπιπλώντα εν αγαθοίς την επιθυμίαν σου, ανακαινισθήσεται ως αετού η νεότης σου. Ποιών ελεημοσύνας ο Κύριος και κρίμα πάσι τοις αδικουμένοις. Εγνώρισε τας οδούς αυτού τω Μωϋσή, τοις υιοίς Ισραήλ τα θελήματα αυτού. Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος· ουκ εις τέλος οργισθήσεται, ουδέ εις τον αιώνα μηνιεί. Ού κατά τας ανομίας ημών εποίησεν ημίν, ουδέ κατά τας αμαρτίας ημών ανταπέδωκεν ημίν. Ότι κατά το ύψος του ουρανού από της γης εκραταίωσε Κύριος το έλεος αυτού επί τους φοβουμένους αυτόν. Καθόσον απέχουσιν ανατολαί

από δυσμών, εμάκρυνεν αφ' ημών τας ανομίας ημών. Καθώς οικτείρει πατήρ υιούς, ωκτείρησε Κύριος τους φοβούμενους αυτόν, ότι αυτός εγνω το πλάσμα ημών, εμνήσθη ότι χούς έσμεν. Άνθρωπος, ωσει χόρτος αι ημέραι αυτού, ωσει άνθος του αγρού ούτως εξανθήσει. Ότι πνεύμα διήλθεν εν αυτώ και ούχ υπάρξει και ουκ επιγνώσεται έτι τον τόπον αυτού. Το δε έλεος του Κυρίου από του αιώνος και έως του αιώνος επί τους φοβούμενους αυτόν. Και η δικαιοσύνη αυτού επί υιοίς υιών, τοις φυλάσσουνσι την διαθήκην αυτού και μεμνημένοις των εντολών αυτού του ποιήσαι αυτάς. Κύριος εν τω ουρανώ ητοίμασε τον θρόνον αυτού και η βασιλεία αυτού πάντων δεσπόζει. Ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι άγγελοι αυτού, δυνατοί ισχύϊ ποιούντες τον λόγον αυτού, του ακούσαι της φωνής των λόγων αυτού. Ευλογείτε τον Κύριον, πάσαι αι δυνάμεις αυτού, λειτουργοί αυτού οι ποιούντες το θέλημα αυτού. Ευλογείτε τον Κύριον, πάντα τα έργα αυτού, εν παντί τόπω της δεσποτείας αυτού· ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΓ΄. 103

Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον· Κύριε, ο Θεός μου, εμεγαλύνθησ σφόδρα. Εξομολόγησιν και μεγαλοπρέπειαν ενεδύσω, αναβαλλόμενος φως ως ιμάτιον. Εκτείων τον ουρανόν ωσει δέρριν, ο στεγάζων εν ύδασι τα υπερώα αυτού. Ο τιθείς νέφη την επίβασιν αυτού, ο περιπατών επί πτερύγων ανέμων. Ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Ο θεμελιών την γην επί την ασφάλειαν αυτής, ού κλιθήσεται εις τον αιώνα του αιώνος. Άβυσσος ως ιμάτιον το περιβόλαιον αυτού, επί τω ορέων στήσονται ύδατα. Από επιτιμήσεως σου φεύξονται, από φωνής βροντής σου δειλιάσουσιν. Αναβαίνουσιν όρη και καταβαίνουσιν πεδία εις τον τόπον, όν εθεμελίωσας αυτά. Όριον έθου, ό ού παρελεύσονται, ουδέ επιστρέψουσι καλύψαι την γην. Ο εξαποστέλλων πηγάς εν φάραγγιν, αναμέσον των ορέων διελεύσονται ύδατα. Ποτιούσι πάντα τα θηρία του αγρού, προσδέξονται όναγροι εις δίψαν αυτών. Επ' αυτά τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσει, εκ μέσου των πετρών δώσουσι φωνήν. Ποτίζων όρη εκ των υπερώνων αυτού· από καρπού των έργων σου χορτασθήσεται η γη. Ο εξανατέλλων χόρτον τοις κτήνεσι και χλόην τη δουλεία των ανθρώπων, του εξαγαγείν άρτον εκ της γης. Και οίνος ευφραίνει καρδίαν ανθρώπου· του ιλαρύναι πρόσωπον εν ελαίω και άρτος καρδίαν ανθρώπου στηρίζει. Χορτασθήσονται τα ξύλα του πεδίου, αι κέδροι του Λιβάνου άς εφύτευσας. Εκεί στρουθία εννοσσεύσουσι· του ερωδιού η κατοικία ηγείται αυτών. Όρη τα υψηλά ταις ελάφοις, πέτρα καταφυγή τοις λαγωοίς. Εποίησε σελήνην εις καιρούς· ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού. Έθου σκότος και εγένετο νύξ, εν αυτή διελεύσονται πάντα τα θηρία του δρυμού. Σκύμνοι ωρυόμενοι του αρπάσαι και ζητήσαι παρά τω Θεώ βρώσιν αυτοίς. Ανέτειλεν ο ήλιος και συνήχθησαν και εις τας μάνδρας αυτών κοιτασθήσονται. Εξελεύσεται άνθρωπος επί το έργον αυτού και επί την εργασίαν αυτού έως εσπέρας. Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησας· επληρώθη η γη της κτίσεως σου. Αύτη η θάλασσα η μεγάλη και ευρύχωρος, εκεί ερπετά, ών ουκ έστιν αριθμός, ζώα μικρά μετά μεγάλων. Εκεί πλοία διαπορεύονται· δράκων ούτος όν έπλασας, εμπαιζειν αυτή. Πάντα προς σε προσδοκώσι, δούναι την τροφήν αυτών εις εύκαιρον· δόντος σου αυτοίς, συλλέξουσιν. Ανοιξαντος σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος. Αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον, ταραχθήσονταιR αντανελείς το πνεύμα αυτών και εκλείψουσι και εις τον χούν αυτών επιστρέψουσιν. Εξαποστελείς το πνεύμα σου και κτισθήσονται και ανακαινιείς το πρόσωπον της γης. Έτω η δόξα Κυρίου εις τους αιώνας· ευφρανθήσεται Κύριος επί τοις έργοις αυτού. Ο επιβλέπων επί την γην και ποιών αυτήν τρέμειν, ο απτόμενος των ορέων και καπνίζονται. Άσω τω Κυρίω, εν τη ζωή μου, ψαλώ τω Θεώ μου έως υπάρχω. Ηδυνθείη αυτώ η διαλογή μου, εγώ δε

ευφρανθήσομαι επί τω Κυρίω. Εκλείπειεν αμαρτωλοί από της γης και άνομοι, ώστε μη υπάρχειν αυτούς. Ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΔ΄. 104

Εξομολογείσθε τω Κυρίω και επικαλείσθε το όνομα αυτού, απαγγείλατε εν τοις έθνεσι τα έργα αυτού. Άσατε αυτό και ψάλατε αυτόR διηγήσασθε πάντα τα θαυμάσια αυτού. Επαινείσθε εν τω ονόματι τω αγίω αυτού· ευφρανθήτω καρδιά ζητούντων τον Κυριον. Ζητήσατε τον Κύριον και κραταιώθητε· ζητήσατε το πρόσωπον αυτού διαπαντός. Μνήσθητε των θαυμασίων αυτού, ών εποίησε, τα τέρατα αυτού και τα κρίματα του στόματος αυτού. Σπέρμα Αβραάμ δουλοι αυτού, υιοί Ιακώβ εκλεκτοί αυτού. Αυτός Κύριος ο Θεός ημών· εν πάση τη γη τα κρίματα αυτού. Εμνήσθη εις τον αιώνα διαθήκης αυτού, λόγου ού εντείλατο εις χιλίας γενεάς. Όν διέθετο τω Αβραάμ και του όρκου αυτού τω Ισαάκ. Και έστησεν αυτόν τω Ιακώβ εις πρόσταγμα και τω Ισραήλ εις διαθήκην αιώνιον, λέγων· Σοί δώσω την γην Χαναάν, σχοίνισμα κληρονομίας υμών. Εν τω είναι αυτούς αριθμώ βραχείς, ολιγοστούς και παροίκους εν αυτή. Και διήλθεν εξ έθνους εις έθνος και εκ βασιλείας εις λαόν έτερον. Ουκ αφήκεν άνθρωπον αδικήσαι αυτούς και ήλεγξεν υπερ αυτών βασιλείς. Μη άπτεσθε των χριστών μου και εν τοις προφήταις μου μη πονηρεύεσθε. Και εκάλεσε λιμόν επί την γην, πάν στήριγμα άρτου συνέτριψε. Απέστειλεν έμπροσθεν αυτών άνθρωπον, εις δούλον επράθη Ιωσήφ. Εταπείνωσαν εν πέδαις τους πόδας αυτού, σίδηρον διήλθε η ψυχή αυτού μέχρι του ελθείν τον λόγον αυτού. Το λόγιον του Κυρίου επύρωσεν αυτόν· απέστειλε βασιλεύς και έλυσεν αυτόν, άρχων λαού και αφήκεν αυτόν. Κατέστησεν αυτόν κύριον του οίκου αυτού και άρχοντα πάσης της κτήσεως αυτού. Του παιδεύσαι τους άρχοντας αυτού ως εαυτόν και τους πρεσβυτέρους αυτού σοφίσαι. Και εισήλθεν Ισραήλ εις Αίγυπτον και Ιακώβ παρώκησεν εν γη Χαμ. Και ηύξησε τον λαόν αυτού σφόδρα και εκραταίωσεν αυτόν υπέρ τους εχθρούς αυτού. Μετέστρεψε την καρδιαν αυτού του μισήσαι τον λαόν αυτού, του δολιούσθαι εν τοις δούλοις αυτού. Εξαπέστειλε Μωϋσής τον δούλον αυτού, Ααρών, όν εξελέξατο εαυτώ. Έθετο εν αυτοίς τους λόγους των σημείων αυτού και των τεράτων αυτού εν γη Χαμ. Εξαπέστειλε σκότος και εσκοτάσεν, ότι παρεπίκραναν τους λόγους αυτού. Μετέστρεψε τα ύδατα αυτών εις αίμα και απέκτεινε τους ιχθύας αυτών. Εξύρψεν η γή αυτών βατράχους εν τοις ταμείοις των βασιλέων αυτών. Είπε και ήλθε κυνόμυια και σκνίπες εν πάσι τοις ορίοις αυτών. Έθετο τας βροχάς αυτών χάλαζαν, πύρ καταφλέγον εν τη γη αυτών. Και επάταξε τας αμπέλους αυτών και τας συκάς αυτώνR και συνέτριψε παν ξύλον ορίου αυτών. Είπε και ήλθεν ακρίς και βρούχος, ού ουκ ην αριθμός. Και κατέφαγε πάντα χόρτον εν τη γη αυτών και κατέφαγε πάντα τον καρπόν της γής αυτών. Και επάταξε πάν πρωτότοκον εν τη γη αυτών· απαρχήν παντός πόνου αυτών. Και εξήγαγεν αυτούς εν αργυρίω και χρυσίω και ουκ ην εν ταις φυλαίς αυτών ο ασθενών. Ευφράνθη Αίγυπτος εν τη εξόδω αυτών, ότι επέπεσεν ο φόβος αυτών επ' αυτούς. Διεπέτασε νεφέλην εις σκέπην αυτοίς και πυρ του φωτισμού αυτοίς την νύκτα. Ήτησαν και ήλθεν ορτυγομήτρα και άρτον ουρανού ενέπλησεν αυτούς. Διέρρηξε πέτραν και ερρύησαν ύδατα, επορεύθησαν εν ανύδροις ποταμοί. Ότι εμνήσθη του λόγου του αγίου αυτού, του προς Αβραάμ τον δούλον αυτού. Και εξήγαγε τον λαόν αυτού εν αγαλλιάσει και τους εκλεκτούς αυτού εν ευφροσύνη. Και έδωκεν αυτοίς χώρας εθνών και πόνους λαών κατεκληρονόμησαν. Όπως αν φυλάξωσι τα δικαιώματα αυτού και τον νόμον αυτού εκζητήσωσιν.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΕ΄. 105

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τίς λαλήσει τας δυναστείας του Κυρίου, ακουστάς ποιήσει πάσας τας ανέσεις αυτού; Μακάριοι οι φυλάσσοντες κρίσιν και ποιούντες δικαιοσύνην εν παντί καιρώ. Μνήσθητι ημών, Κύριε, εν τη ευδοκία του λαού σου, επίσκεψαι ημάς εν τω σωτηρίω σου. Του ιδείν εν τη χρηστότητι των εκλεκτών σου, του ευφρανθήναι εν τη ευφροσύνη του έθνου σου, του επαινείσθαι μετά της κληρονομίας σου. Ημάρτομεν μετά των πατέρων ημών, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν. Οι πατέρες ημών εν Αιγύπτω ου συνήκαν τα θαυμάσια σου και ουκ εμνήσθησαν του πλήθους του ελέους σου και παρεπίκραναν αναβαίνοντες εν τη ερυθρά θαλάσση. Και έσωσεν αυτούς ένεκεν του ονόματος αυτού, του γνωρίσαι την δυναστείαν αυτού. Και επετίμησε τη ερυθρά θαλάσση και εξηράνθη· και ωδήγησεν αυτούς εν αβύσσω, ώς εν ερήμω. Και έσωσεν αυτούς εκ χειρός μισούντος και ελυτρώσατο αυτούς εκ χειρός εχθρών. Εκάλυπεν ύδωρ τους θλίβοντας αυτούς· εις εξ αυτών ουχ υπελείφθη. Και επίστευσαν τω λόγω αυτού και ήσαν την αίνεσιν αυτού. Ετάχυναν, επελάθοντο των έργων αυτού, ουχ υπέμειναν την βουλήν αυτού. Και επεθύμησαν επιθυμίαν εν τη ερήμω και επείρασαν τον Θεόν εν ανύδρω. Και έδωκεν αυτοίς το αίτημα αυτών και εξαπέστειλε πλησμονήν εις τας ψυχάς αυτών. Και παρώργισαν τον Μωϋσήν εν τη παρεμβολή, τον Ααρών τον άγιον Κυρίου. Ηνοίχθη η γη και κατέπτε Δαθάν και εκάλυπεν επί την συναγωγήν Αβειρών. Και εξεκαύθη πυρ εν τη συναγωγή αυτών, φλόξ κατέφλεξεν αμαρτωλούς. Και εποίησαν μόσχον εν Χωρήβ και προσεκύνησαν τω γλυπτώ. Και ηλλάξαντο την δόξαν αυτού εν ομοιώματι μόσχου εσθιοντος χόρτον. Και επελάθοντο του Θεού του σώζοντος αυτούς· του ποιήσαντος μεγάλα εν Αιγύπτω. Θαυμάσια εν γη Χάμ, φοβερά επί θαλάσσης ερυθράς. Και είπε τους εξολοθρεύσαι αυτούς, ει μη Μωϋσής ο εκλεκτός αυτου έστη εν τη θραύσει ενώπιον αυτού, του αποστρέψαι τον θυμόν αυτού, του μη εξολοθρεύσαι αυτούς. Και εξουδένωσαν γην επιθυμητήν, ουκ επίστευσαν τω λόγω αυτού. Και εγόγγυσαν εν τοις σκηνώμασιν αυτών, ουκ εισήκουσαν της φωνής Κυρίου. Και επήρε την χείρα αυτού επ΄ αυτούς, του καταβαλείν αυτούς εν τη ερήμω και του καταβαλείν το σπέρμα αυτών εν τοις έθνεσι και διασκορπίσαι αυτούς εν ταις χώραις. Και ετελέσθησαν τω Βεελφεγώρ και έφαγον θυσίας νεκρών. Και παρώξυναν αυτόν εν τοις επιτηδεύμασιν αυτών και επληθύνθη εν αυτοίς η πτώσις. Και έστη Φινεές και εξιλάσατο· και εκόπασεν η θραύσις· και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην, εις γενεάν και γενεάν έως του αιώνος. Και παρώργισαν αυτόν επί ύδατος αντιλογίας και εκακώθη Μωϋσής δι΄ αυτούς. Ότι παρεπίκραναν το πνεύμα αυτού και διέστειλεν εν τοις χείλεσιν αυτού. Ουκ εξωλόθρευσαν τα έθνη, ά είπε Κύριος αυτοίς. Και εμίγησαν εν τοις έθνεσι και έμαθον τα έργα αυτών· και εδούλευσαν τοις γλυπτοίς αυτών και εγενήθη αυτοίς εις σκάνδαλον. Και έθυσαν τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών τοις δαιμονίοις. Και εξέχεαν αίμα αθών, αίμα υιών αυτών και θυγατέρων, ών έθυσαν τοις γλυπτοίς Χαναάν. Και εφονοκτονήθη η γη εν τοις αίμασι και εμιάνθη εν τοις έργοις αυτών και επόρνευσαν εν τοις επιτηδεύμασι αυτών. Και ωργίσθη θυμώ Κύριος επί τον λαόν αυτού και εβδελύξατο την κληρονομίαν αυτού. Και παρέδωκεν αυτούς εις χείρας εχθρών και εκυρίευσαν αυτών οι μισούντες αυτούς. Και έθλιψαν αυτούς οι εχθροί αυτών και εταπεινώθησαν υπό τας χείρας αυτών. Πλεονάκις ερρύσατο αυτούς, αυτοί δε παρεπίκραναν αυτόν εν τη βουλή αυτών και εταπεινώθησαν εν ταις ανομίαις αυτών. Και είδε Κύριος εν τω θλίβεσθαι αυτούς, εν τω αυτόν εισακούσαι της δεήσεως αυτών. Και εμνήσθη της διαθήκης αυτού και μετεμελήθη κατά το πλήθος τους ελέους αυτού. Και έδωκεν αυτούς εις οικτιρμούς εναντίον πάντων των αιχμαλωτευσάντων αυτούς. Σώσον ημάς Κύριε ο Θεός ημών και επισυνάγαγε ημάς εκ των εθνών, του εξομολογήσασθαι τω ονόματι σου τω αγίω, του εγκουχάσθαι εν τη ανέσει σου. Ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ, από του αιώνος και έως του αιώνος· και έρει πας ο λαός· Γένοιτο. Γένοιτο.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΣΤ΄. 106

Εξομολογείσθε τω Κυρίω ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτωσαν οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου, ούς ελυτρώσατο εκ χειρός εχθρού· και εκ των χωρών συνήγαγεν αυτούς, από ανατολών και δυσμών και βορρά και θαλάσσης. Επλανήθησαν εν τη ερήμω εν γη άνυδρω, οδόν πόλεως κατοικητηρίου ούχ εύρον. Πεινώντες και διψώντες, η ψυχή αυτών εν αυτοίς εξέλιπε. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς και εκ των αναγκών αυτών ερρύσατο αυτούς. Και ωδήγησεν αυτούς εις οδόν ευθειάν, του πορευθήναι εις πόλιν κατοικητηρίου. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Ότι εχόρτασε ψυχήν κενήν και ψυχήν πεινώσαν ενέπλησεν αγαθών. Καθημένους εν σκότει και σκιά θανάτου, πεπεδημένους εν πτωχεία και σιδήρω. Ότι παρεπίκραναν τα λόγια του Θεού και την βουλήν του Υψίστου παρώξυναν. Και εταπεινώθη εν κόποις η καρδιά αυτών, ησθένησαν και ουκ ην ο βοηθών. Και εκέκραξαν προς Κύριον, εν τω θλίβεσθαι αυτούς και εκ των αναγκών αυτών έσωσεν αυτούς. Και εξήγαγεν αυτούς εκ σκότους και σκιάς θανάτου και τους δεσμούς αυτών διέρρηξε. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς ανθρώπων. Ότι συνέτριψε πύλας χαλκάς και μοχλούς σιδηρούς συνέθλασε. Αντελάβετο αυτών εξ οδού ανομίας αυτών· δια γαρ τας ανομίας αυτών εταπεινώθησαν. Παν βρώμα εβδελύξατο η ψυχή αυτών και ήγγισαν έως των πυλών του θανάτου. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς και εκ των αναγκών αυτών έσωσεν αυτούς. Απέστειλε τον λόγον αυτού και ίάσατο αυτούς και ερρύσατο αυτούς εκ των διαφθορών αυτών. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοις των ανθρώπων. Και θυσάτωσαν αυτώ θυσίαν αιnéσεως και εξαγγελιάτωσαν τα έργα αυτού εν αγαλλιάσει. Οι καταβαίνοντες εις θάλασσαν εν πλοίοις, ποιούντες εργασίαν εν ύδασι πολλοίς. Αυτοί είδον τα έργα Κυρίου και τα θαυμάσια αυτού εν τω βυθώ. Είπε και έστη πνεύμα καταϊγίδος και υψώθη τα κύματα αυτής. Αναβαίνουσιν έως των ουρανών και καταβαίνουσιν έως των αβύσσων· η ψυχή αυτών εν κακοίς ετήκετο. Εταράχθησαν, εσαλεύθησαν ως ο μεθύων και πάσα η σοφία αυτών κατεπόθη. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς και εκ των αναγκών αυτών εξήγαγεν αυτούς. Και επέταξε τη καταϊγίδι και έστη εις αύραν και εσίγησαν τα κύματα αυτής. Και ευφράνθησαν, ότι ησύχασαν και ωδήγησεν αυτούς επί λιμένα θελήματος αυτού. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Υψωσάτωσαν αυτόν εν εκκλησία λαού και εν καθέδρα πρεσβυτέρων αινεσάτωσαν αυτόν. Έθετο ποταμούς εις έρημον και διεξόδους υδάτων εις δίψαν. Γην καρποφόρον εις άλμην από κακίας των κατοικούντων εν αυτή. Έθετο έρημον εις λίμνας υδάτων και γην άνυδρον εις διεξόδους υδάτων. Και κατώκισεν εκεί πεινώντας και συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας. Και έσπειραν αγρούς και εφύτευσαν αμπελώνας και εποίησαν καρπόν γεννήματος. Και ευλόγησεν αυτούς και επληθύνθησαν σφόδρα και τα κτήνη αυτών ουκ εσμίκρυνε. Και ωλιγώθησαν και εκακώθησαν από θλίψεως κακών και οδύνης. Εξεχύθη εξουδένωσις επ' άρχοντας αυτών και επλάνησεν αυτούς εν αβάτω και ούχ οδώ. Και εβοήθησε πένητι εκ πτωχείας και έθετο ως πρόβατα πατριάς. Όψονται ευθείς και ευφρανθήσονται και πάσα ανομία εμφράζει το στόμα αυτής. Τις σοφός και φυλάξει ταύτα και συνήσει τα ελέη του Κυρίου;

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΖ΄. 107

Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου· άσομαι και ψαλώ εν τη δόξη μου. Εξεγέρθητι η δόξα μου, εξεγέρθητι, ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου. Εξομολογήσομαί σοι εν λαοίς, Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσι. Ότι μέγα επάνω των ουρανών το έλεος σου και έως των νεφελών η αληθεία σου. Υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός και επί πάσαν την γην η δόξα σου. Όπως αν ρυσθώσιν οι αγαπητοί σου, σώσον τη δεξιά σου και επάκουσον μου. Ο Θεός ελάλησεν εν τω αγίω αυτού· υψωθήσομαι και διαμεριώ Σίκιμα και την κοιλάδα των σκηνών διαμετρήσω. Εμός έστι Γαλαάδ και εμός έστι Μανασσήσ και Εφραίμ αντίληψις της κεφαλής μου· Ιούδας βασιλεύς μου. Μωάβ λέβης της ελπίδος μου· επί την Ιδουμαίαν επιβαλώ το υπόδημα μου· εμοί αλλόφυλοι υπετάγησαν. Τίς απάξει με εις πόλιν περιοχής; ή τίς οδηγήσει με έως της Ιδουμαίας; Ουχί σύ, ο Θεός, ο απωσάμενος ημάς; και ουκ εξελεύση, ο Θεός, εν ταις δυνάμεσιν ημών; Δός ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως και ματαία σωτηρία ανθρώπου. Εν τω Θεώ ποιήσομεν δύναμιν και αυτός εξουδενώσει τους εχθρούς ημών.

Ψαλμός ΡΗ΄. 108

Ο Θεός την αίνεσιν σου μη παρασιωπήσης· ότι στόμα αμαρτωλού και στόμα δολίου επ' εμέ ηνοιχθη. Ελάλησαν κατ' εμού γλώσση δολία και λόγοις μίσους εκύκλωσαν με και επολέμησαν με δωρεάν. Αντί του αγαπάν με, ενδιέβαλλον με, εγώ δε προσηυχόμην. Και έθεντο κατ' εμού κακά αντί αγαθών και μίσος αντί της αγαπήσεως μου. Κατάστησον επ' αυτόν αμαρτωλόν και διάβολος στήτω εκ δεξιών αυτού. Εν τω κρίνεσθαι αυτόν εξέλθοι καταδεδικασμένος και η προσευχή αυτού γενέσθω εις αμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αι ημέραι αυτού ολίγαι και την επισκοπήν αυτού λάβοι έτερος. Γενηθήτωσαν οι υιοί αυτού ορφανοί και η γυνή αυτού χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οι υιοί αυτού και επαιτησάτωσαν· εκβληθήτωσαν εκ των οικοπέδων αυτών. Εξερευνησάτω δανειστής πάντα, όσα υπάρχει αυτώ· και διαρπασάτωσαν αλλότριον τούς πόνους αυτού· Μη υπαρξάτω αυτώ αντιλήπτωρ, μηδέ γενηθήτω οικτίρμων τοις ορφανοίς αυτού. Γενηθήτω τα τέκνα αυτού εις εξολόθρευσιν, εν γενεά μία εξαλειφθειή το όνομα αυτού. Αναμνησθειή η ανομία των πατέρων αυτού έναντι Κυρίου και η αμαρτία της μητρός αυτού μη εξαλειφθειή. Γενηθήτωσαν εναντίον Κυρίου διαπαντός και εξολοθρευθειή εκ γης το μνημόσυνον αυτών. Ανθ' ων ουκ εμνήσθη ποιήσαι έλεος και κατεδίωξεν άνθρωπον πένητα και πτωχόν και κατανενυγμένον τη καρδιά του θανατώσαι. Και ηγάπησε κατάραν και ήξει αυτώ· και ουκ ηθέλησεν ευλογίαν και μακρυνθήσεται απ' αυτού. Και ενεδύσατο κατάραν ως ιμάτιον και εισήλθεν ωσει ύδωρ εις τα έγκατα αυτού και ωσει έλαιον εν τοις οστέοις αυτού. Γενηθήτω αυτώ ως ιμάτιον, ό περιβάλλεται και ωσει ζώνη, ήν διαπαντός περιζώννυται. Τούτο το έργον των ενδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου και των λαλούντων πονηρά κατά της ψυχής μου. Και σύ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' εμού, ένεκεν του ονόματος σου, ότι χρηστόν το έλεος σου. Ρύσαι με, ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ και η καρδιά μου τετάρακται εντός μου. Ωσει σκιά εν τω εκκλίνειν αυτήν αντανηρέθην, εξετινάχθην ωσει ακρίδες. Τα γόνατα μου ησθένησαν από νηστείας και η σαρξ μου ηλλοιώθη δι' έλαιον. Καγώ εγενήθην όνειδος αυτοίς· είδοσαν με, εσάλειψαν κεφαλάς αυτών. Βοήθησον μοι, Κύριε ο Θεός μου και σώσον με κατά το έλεος σου. Και γνώτωσαν, ότι η χείρ σου αύτη και σύ, Κύριε, εποίησας αυτήν. Καταράσσονται αυτοί και σύ ευλογήσεις· οι επανιστάμενοι μοι αισχυνθήτωσαν, ο δε δούλος σου ευφρανθήσεται. Ενδυσάσθωσαν οι ενδιαβάλλοντες με εντροπήν και περιβαλέσθωσαν ως διπλοίδα αισχύνην αυτών. Εξομολογήσομαι τω Κυρίω σφόδρα εν τω στόματι μου και εν μέσω πολλών αινέσω αυτόν. Ότι παρέστη εκ δεξιών πένητος, του σώσαι εκ των καταδιωκόντων την ψυχήν μου.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΘ΄. 109

Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω· Κάθου εκ δεξιών μου, έως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου. Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών και κατακυριεύει εν μέσω των εχθρών σου. Μετά σου η αρχή εν ημέρα της δυνάμεως σου, εν ταις λαμπρότησι των αγίων σου. Εκ γαστρού προ εωσφόρου εγέννησα σε. Ωμοσε Κύριος και ού μεταμεληθήσεται· συ ιερεύς εις τον αιώνα, κατά την τάξιν Μελχισεδέκ. Κύριος εκ δεξιών σου συνέθλασεν εν ημέρα οργής αυτού βασιλείς. Κρινεί εν τοις έθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλάς επί γης πολλών. Εκ χιμαύρου εν οδώ πίεται· δια τούτο υψώσει κεφαλήν.

Ψαλμός ΡΙ΄. 110

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, εν βουλή ευθέων και συναγωγή. Μεγάλα τα έργα Κυρίου, εξεζητημένα εις πάντα τα θελήματα αυτού. Εξομολόγησις και μεγαλοπρέπεια το έργον αυτού και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος. Μνείαν εποίησατο των θαυμασίων αυτού· ελεήμων και οικτίρμων ο Κύριος. Τροφήν έδωκε τοις φοβουμένοις αυτόν· μνησθήσεται εις τον αιώνα διαθήκης αυτού. Ισχύν έργων αυτού ανήγγειλε τω λαώ αυτού, του δούναι αυτοίς κληρονομίαν εθνών. Έργα χειρών αυτού αλήθεια και κρίσις· πισταί πάσαι αι εντολαί αυτού, εστηριγμέναι εις τον αιώνα του αιώνος, πεπονημένοι εν αληθεία και ευθύτητι. Λύτρωσιν απέστειλε τω λαώ αυτού· ενετείλατο εις τον αιώνα διαθήκην αυτού· άγιον και φοβερόντο όνομα αυτού. Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δε αγαθή πάσι τοις ποιούσιν αυτήν. Η αίνεσις αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος.

Ψαλμός ΡΙΑ΄. 111

Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τον Κύριον, εν ταις εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα. Δυνατόν εν τη γη έσται το σπέρμα αυτού· γενεά ευθέων ευλογηθήσεται. Δόξα και πλούτος, εν τω οίκω αυτού και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος. Εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοις ευθέσιν· ελεήμων και οικτίρμων και δίκαιος. Χρηστός ανήρ ο οικτείρων και κιχρών· οικονομήσει τους λόγους αυτού εν κρίσει· ότι εις τον αιώνα ου σαλευθήσεται. Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος. από ακοής πονηράς ού φοβηθήσεται· ετοίμη η καρδιά αυτού ελπίζειν επί Κύριον· Εστήρικται η καρδιά αυτού, ου μη φοβηθή, έως ου επίδη επί τους εχθρούς αυτού. Εσκόρπισεν, έδωκε τοις πένησιν, η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος· το κέρας αυτού υψωθήσεται εν δόξη. Αμαρτωλός όπεται και οργισθήσεται, τους οδόντας αυτού βρύξει και τακήσεται· επιθυμία αμαρτωλού απολείται.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΙΒ΄. 112

Αινείτε παιδες Κύριον, αινείτε το όνομα Κυρίου. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον από του νυν και έως του αιώνος. Από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών αινετόν το όνομα Κυρίου. Υψηλός επί πάντα τα έθνη ο Κύριος· επί τους ουρανούς η δόξα αυτού. Τις ως Κύριος ο Θεός ημών; Ο εν υψηλοίς κατοικών και τα ταπεινά εφορών, εν τω ουρανώ και εν τη γη. Ο εγείρων από γης πτωχόν και από κοπρίας ανυψών πένητα. Του καθίσει αυτόν μετά αρχόντων, μετά αρχόντων λαού αυτού. Ο κατοικίζων στείραν εν οίκω, μητέρα επί τέκνοις ευφραινομένην.

Ψαλμός ΡΙΓ΄.113

Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ εκ λαού βαρβάρου. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, Ισραήλ εξουσία αυτού. Η θάλασσα είδε και έφυγεν· ο Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω. Τα όρη εσκίρτησαν ωσει κριοί και οι βουνοί ως αρνία προβάτων. Τί σοι έστι, θάλασσα, ότι έφυγες; και συ, Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τα οπίσω; Τα όρη, ότι εσκιρτήσατε ωσει κριοί και οι βουνοί ως αρνία προβάτων; Από προσώπου Κυρίου εσαλεύθη η γη, από προσώπου του Θεού Ιακώβ. Του στρέψαντος την πέτραν εις λίμνας υδάτων και την ακρότομον εις πηγάς υδάτων. Μή ημίν, Κύριε, μη ημίν, αλλ΄ ή τω ονόματι σου δος δόξαν, επί τω ελέει σου και τη αληθεία σου. Μήποτε είπωσι τα έθνη· Πού έστιν ο Θεός αυτών; Ο δε Θεός ημών εν τω ουρανώ και εν τη γη· πάντα, όσα ηθέλησεν, εποίησε. Τα είδωλα των εθνών, αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων. Στόμα έχουσι και ού λαλήσουσιν· οφθαλμούς έχουσι και ούκ όφονται. Ότα έχουσι και ούκ ακούσονται· ρίνας έχουσι και ούκ οσφρανθήσονται. Χείρας έχουσι και ού ψηλαφήσουσι, πόδας έχουσι και ού περιπατήσουσιν· ού φωνήσουσιν εν τω λάρυγγι αυτών. Όμοιοι αυτοίς γένοιτο οι ποιούντες αυτά και πάντες οι πεπειθότες επ΄ αυτοίς. Οίκος Ισραήλ ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Οίκος Ααρών ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Οι φοβούμενοι τον Κύριον ήλπισαν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Κύριος, μνησθείς ημών, ευλόγησεν ημάς, ευλόγησε τον οίκον Ισραήλ, ευλόγησε τον οίκον Ααρών. Ευλόγησε τους φοβουμένους τον Κύριον, τους μικρούς μετά των μεγάλων. Προσθείη Κύριος εφ΄ υμάς, εφ΄ υμάς και επί τους υιούς υμών. Ευλογημένοι υμείς τω Κυρίω, τω ποιήσαντι τον ουρανόν και την γην. Ο ουρανός του ουρανού τω Κυρίω, την δε γήν έδωκε τοις υοίς των ανθρώπων. Ούχ οι νεκροί αινέσουσι σε, Κύριε, ουδέ πάντες οι καταβαίνοντες εις άδου. Αλλ΄ ημείς οι ζώντες ευλογήσομεν τον Κύριον από του νυν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΙΑ΄. 114

Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος της φωνής της δεήσεως μου. Ότι έκλινε το ούς αυτού εμοί και εν ταις ημέραις μου επικαλέσομαι. Περιέσχον με ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι άδου εύροσαν με· θλίψιν και οδύνη εύρον και το όνομα Κυρίου επεκαλεσάμην. Ω Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου. Ελεήμων ο Κύριος και δίκαιος και ο Θεός ημών ελεεί. Φυλάσσω τα νήπια ο Κύριος· εταπεινώθην και έσωσε με. Επίστρεψον, ψυχή μου, εις την ανάπαυσιν σου, ότι Κύριος ευηργέτησέ σε. Ότι εξείλετο την ψυχήν μου εκ θανάτου, τους οφθαλμούς μου από δακρύων και τους πόδας μου από ολισθήματος. Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου, εν χώρα ζώντων.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΙΕ΄. 115

Επίστευσα, διό ελάλησα· εγώ δε εταπεινώθην σφόδρα. Εγώ δε είπα εν τη εκστάσει μου· Πας άνθρωπος ψεύστης. Τί ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων, ων ανταπέδωκε μοι; Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι και το όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Τας ευχάς μου τω Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός του λαού αυτού. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού. Ω Κύριε, εγώ δούλος σος, εγώ δούλος σος και υιός της παιδίσκης σου· διέρρηξας τους δεσμούς μου. Σοί θύσω θυσίαν αινέσεως και εν ονόματι Κυρίου επικαλέσομαι. Τας ευχάς μου τω Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός του λαού αυτού, εν αυλαίς οίκου Κυρίου, εν μέσω σου, Ιερουσαλήμ.

Ψαλμός ΡΙΣΤ΄. 116

Αινείτε τον Κύριον, πάντα τα έθνη, επαινέσατε αυτόν, πάντες οι λαοί. Ότι εκραταιώθη το έλεος αυτού επ΄ ημάς και η αλήθεια του Κυρίου μένει εις τον αιώνα.

Ψαλμός ΡΙΖ΄. 117

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτω δη οίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτωσαν δη πάντες οι φοβούμενοι τον Κύριον, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εκ θλίψεως επεκαλεσάμην τον Κύριον και επήκουσέ μου εις πλατυσμόν. Κύριος εμοί βοηθός και ού φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι άνθρωπος. Κύριος εμοί βοηθός, καγώ επόψομαι τους εχθρούς μου. Αγαθόν πεποιθέναί επί Κύριον ή πεποιθέναί επ΄ άνθρωπον. Αγαθόν ελπίζειν επί Κύριον ή ελπίζειν επ΄ άρχουσι. Πάντα τα έθνη εκύκλωσαν με και τω ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς. Κυκλώσαντες εκύκλωσαν με και το ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς. Εκύκλωσαν με ωσει μέλισσαι κηρίον και εξεκαύθησαν ως πυρ εν ακάνθαις και τω ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς. Ωσθεις ανετράπην του πεσειν και ο Κύριος ανετάβητο μου. Ισχύς μου και ύμνησις μου ο Κύριος και εγένετο μοι εις σωτηρίαν. Φωνή αγαλλιάσεως και σωτηρίας εν σκηναίς δικαίων. Δεξιά Κυρίου εποίησε δύναμιν, δεξιά Κυρίου ύψωσε με, δεξιά Κυρίου εποίησε δύναμιν. Ουκ αποθανούμαι, αλλά ζήσομαι και διηγήσομαι τα έργα Κυρίου. Παιδεύων επαίδευσε με ο Κύριος και τω θανάτω ού παρέδωκε με. Ανοίξατε μοι πύλας δικαιοσύνης· εισελθών εν αυταίς, εξομολογήσομαι τω Κυρίω. Αύτη η πύλη του Κυρίου, δίκαιοι εισελεύσονται εν αυτή. Εξομολογήσομαι σοι, ότι επήκουσας μου και εγένου μοι εις σωτηρίαν. Λίθον, ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας. Παρά Κυρίου εγένετο αύτη και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα και ευφρανθόμεν εν αυτή. Ω Κύριε, σώσον δη· ω Κύριε, ευδώσον δη. Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· ευλογήκαμεν υμάς εξ οίκου Κυρίου. Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν· συστήσασθε εορτήν εν τοις πυκάζουσιν εως των κεράτων του θυσιαστηρίου. Θεός μου ει σύ και εξομολογήσομαι σοι· Θεός μου ει σύ και υψώσω σε· εξομολογήσομαι σοι, ότι επήκουσας μου και εγένου μοι εις σωτηρίαν. Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΙΗ΄. 118

Μακάριοι οι άμωμοι εν οδώ, οι πορευόμενοι εν νόμω Κυρίου. Μακάριοι οι εξερευνώντες τα μαρτύρια αυτού, εν όλη καρδιά εκζητήσουσιν αυτόν. Ού γαρ οι εργαζόμενοι την ανομίαν εν ταις οδοίς αυτού επορεύθησαν. Συ ενετείλω τας εντολάς σου, του φυλάξασθαι σφόδρα. Όφελον κατευθυνθείσαν αι οδοί μου, του φυλάξασθαι τα δικαιώματα σου. Τότε ού μη αισχυνθώ, εν τω με επιβλέπειν επί πάσας τας εντολάς σου. Εξομολογήσομαί σοι εν ευθύτητι καρδιάς, εν τω μεμαθηκέναι με τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Τα δικαιώματα σου φυλάξω, μή με εγκαταλίπης έως σφόδρα. Εν τίνι κατορθώσει νεώτερος την οδόν αυτού; εν τω φυλάξασθαι τους λόγους σου. Εν όλη καρδιά μου εξεζήτησα σε, μή απώση με από των εντολών σου. Εν τη καρδιά μου έκρυσπα τα λόγια σου, όπως αν μη αμάρτω σοι. Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Εν τοις χείλεσί σου εξήγγειλα πάντα τα κρίματα του στόματος σου. Εν τη οδώ των μαρτυρίων σου ετέρφθην, ως επί παντί πλούτω. Εν ταις εντολαίς σου αδολεσχήσω και κατανοήσω τας οδούς σου. Εν τοις δικαιώμασι σου μελετήσω, ούκ επιλήσομαι των λόγων σου. Ανταπόδος τω δούλω

σου· ζήσον με και φυλάξω τους λόγους σου. Αποκάλυψον τους οφθαλμούς μου και κατανοήσω τα θαυμάσια εκ του νόμου σου. Πάροικος εγώ ειμί εν τη γη· μη αποκρύψης απ' εμού τας εντολάς σου. Επεπόθησεν η ψυχή μου, του επιθυμήσαι τα κρίματα σου εν παντί καιρώ. Επετίμησας υπερηφάνοις· επικατάρατοι οι εκκλίνοντες από των εντολών σου. Περίελε απ' εμού όνειδος και εξουδένωσιν, ότι τα μαρτύρια σου εξεζήτησα. Και γαρ εκάθησαν άρχοντες και κατ' εμού κατελάλουν, ο δε δούλος σου ηδολέσχει εν τοις δικαίωμασί σου. Και γαρ τα μαρτύρια σου μελέτη μου έστι και αι συμβουλία μου τα δικαίωματα σου. Εκολλήθη τω εδάφει η ψυχή μου· ζήσον με κατά τον λόγον σου. Τας οδούς μου εξήγγειλα και επήκουσας μου· δίδαξον με τα δικαίωματα σου. Οδόν δικαιομάτων σου συνέτισον με και αδολεσχήσω εν τοις θαυμασίοις σου. Ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας, βεβαίωσον με εν τοις λόγοις σου. Οδόν αδικίας απόστησον απ' εμού και τω νόμω σου ελέησον με. Οδόν αληθείας ηρετισάμην και τα κρίματα σου ούκ επελαθόμην. Εκολλήθην τοις μαρτυρίοις σου, Κύριε· μη με καταισχύης. Οδόν εντολών σου έδραμον, όταν επλάτυνας την καρδίαν μου. Νομοθέτησον με, Κύριε, την οδόν των δικαιομάτων σου και εκζητήσω αυτήν δια παντός. Συνέτισον με και εξερευνήσω τον νόμον σου και φυλάξω αυτόν εν όλη καρδία μου. Οδήγησον με εν τη τρίβω των εντολών σου, ότι αυτήν ηθέλησα. Κλίνον την καρδίαν μου εις τα μαρτύρια σου και μη εις πλεονεξίαν. Απόστρεψον τους οφθαλμούς μου, του μή ιδείν ματαιότητα· εν τη οδώ σου ζήσον με. Στήσον τω δούλω σου το λόγιον σου εις τον φόβον σου. Περίελε τον ονειδισμόν μου, όν υπώπτευσα· ότι τα κρίματα σου χρηστά. Ιδού επεθύμησα τας εντολάς σου· εν τη δικαιοσύνη σου ζήσον με. Και έλθοι επ' εμέ το έλεος σου, Κύριε, το σωτήριον σου κατά τον λόγον σου. Και αποκριθήσομαι τοις ονειδίζουσι μοι λόγον, ότι ήλπισα επί τοις λόγοις σου. Και μη περιέλης εκ του στόματος μου λόγον αληθείας έως σφόδρα, ότι επί τοις κρίμασι σου επήλπισα. Και φυλάξω τον νόμον σου διαπαντός, εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Και επορευόμην εν πλατυσμού, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα. Και ελάλουν εν τοις μαρτυρίοις σου εναντίον βασιλέων και ούκ ησχυρόμην. Και εμελέτων εν ταις εντολαίς σου, άς ηγάπησα σφόδρα. Και ήρα τας χείρας μου προς τας εντολάς σου άς ηγάπησα και ηδολέσχουν εν τοις δικαίωμασι μου. Μνήσθητι των λόγων σου τω δούλω σου, ών επήλπισας με. Αύτη με παρεκάλεσεν εν τη ταπεινώσει μου, ότι το λόγιον σου έζησε με. Υπερήφανοι παρηνόμουν έως σφόδρα· από δε του νόμου σου ούκ εξέκλινα. Εμνήσθην των κριμάτων σου απ' αιώνος, Κύριε και παρεκλήθην. Αθυμία κατέσχε με από αμαρτωλών, των εγκαταλιμπανόντων τον νόμον σου. Ψαλτά ήσαν μοι τα δικαίωματα σου εν τόπω παροικίας μου. Εμνήσθην εν νυκτί του ονόματος σου, Κύριε και εφύλαξα τον νόμον σου. Αύτη εγενήθη μοι, ότι τα δικαίωματα σου εξεζήτησα. Μερίς μου εί, Κύριε· είπα του φυλάξασθαι τον νόμον σου. Εδεήθην του προσώπου σου εν όλη καρδία μου· ελέησον με κατά το λόγιον σου. Διελογισάμην τας οδούς σου και επέστρεψα τους πόδας μου εις τα μαρτύρια σου. Ητοιμάσθην και ούκ εταράχθην, του φυλάξασθαι τας εντολάς σου. Σχοινία αμαρτωλών περιεπλάκησαν μοι και του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Μεσονύκτιον εξηγειρόμην του εξομολογείσθαι σοι επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Μέτοχος εγώ ειμί πάντων των φοβουμένων σε και των φυλασσόντων τας εντολάς σου. Του ελέους σου, Κύριε, πλήρης η γη· τα δικαίωματα οσου δίδαξον με. Χρηστότητα εποίησας μετά του δούλου σου, Κύριε, κατά τον λόγον σου. Χρηστότητα και παιδείαν και γνώσιν δίδαξον με, ότι ταις εντολαίς σου επίστευσα. Προ του με ταπεινωθήναι, εγώ επλημμέλησα· δια τούτο το λόγιον σου εφύλαξα. Χρηστός ει συ, Κύριε και εν τη χρηστότητι σου δίδαξον με τα δικαίωματα σου. Επληθύνθη επ' εμέ αδικία υπερηφάνων, εγώ δε εν όλη καρδία μου εξερευνήσω τας εντολάς σου. Ετυρώθη ως γάλα η καρδία αυτώ· εγώ δε τον νόμον σου εμελέτησα. Αγαθόν οι ότι εταπεινώσας με, όπως αν μάθω τα δικαίωματα σου. Αγαθός μοι ο νόμος του στόματος σου υπέρ χιλιάδας χρυσίου και αργύριου.

Αι χείρες σου εποίησαν με και έπλασαν με· συνέτισον με και μαθήσομαι τας εντολάς σου. Οι φοβούμενοι σε όψονται με και ευφρανθήσονται, ότι εις τους λόγους σου

επήλπισα. Έγνων, Κύριε, ότι δικαιοσύνη τα κρίματα σου και αληθεία εταπεινώσας με. Γενηθήτω δη το έλεος σου του παρακαλέσαι με, κατά το λόγιον σου τω δούλω σου. Ελθέτωσαν μοι οι οικτιρμοί σου και ζήσομαι, ότι ο νόμος σου μελέτη μου έστι. Αισχυνθήτωσαν υπερήφανοι, ότι αδίκως ηνόμησαν εις εμέ, εγώ δε αδολεσχήσω εν ταις εντολαίς σου. Επιστρεψάτωσαν με οι φοβούμενοι σε και οι γινώσκοντες τα μαρτύρια σου. Γενηθήτω η καρδιά μου άμωμος εν τοις δικαιώμασι σου, όπως αν μη αισχυνθώ. Εκλείπει εις το σωτήριον σου η ψυχή μου, εις τους λόγους σου επήλπισα. Εξέλιπον οι οφθαλμοί μου εις το λόγιον σου, λέγοντες. Πότε παρακαλέσεις με; ότι εγενήθην ως ασκός εν πάχη, τα δικαιώματα σου ούκ επελαθόμην. Πόσαι εισίν αι ημέραι του δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι εκ των καταδιωκόντων με κρίσιν; Διηγήσαντο μοι παράνομοι αδολεσχίας, αλλ' ούχ ως ο νόμος σου, Κύριε. Πάσαι αι εντολαί σου αλήθεια. Αδίκως κατεδίωξαν με, βοήθησον μοι. Παρά βραχύ συνετέλεσαν με εν τη γη, εγώ δε ούκ εγκατέλιπον τας εντολάς σου. Κατά το έλεος σου ζήσον με και φυλάξω τα μαρτύρια του στόματος σου. Εις τον αιώνα, Κύριε, ο λόγος σου διαμένει εν τω ουρανώ. Εις γενεάν και γενεάν η αλήθεια σου. Εθεμελίωσας την γην και διαμένει. Τη διατάξει σου διαμένει ημέρα. Οτι τα σύμπαντα δούλα σα. Ει μη ότι ο νόμος σου μελέτη μου έστι, τότε αν απωλόμην εν τη ταπεινώσει μου. Εις τον αιώνα ού μη επιλάθωμαι των δικαιωμάτων σου, ότι εν αυτοίς έζησας με.

Σος ειμί εγώ, σώσον με, ότι τα δικαιώματα σου εξεζήτησα. Εμέ υπέμειναν αμαρτωλοί του απολέσαιR Τα μαρτύρια σου συνήκα. Πάσης συντελείας είδον πέρας, πλατεία η εντολή σου σφόδρα. Ως ηγάπησα τον νόμον σου, ΚύριεRόλην την ημέραν μελέτη μου έστι. Υπέρ τους εχθρούς μου εσόφισας με την εντολήν σου, ότι εις τον αιώνα εμή έστι. Υπέρ πάντας τους διδάσκοντας με συνήκα, ότι τα μαρτύρια σου μελέτη μου έστι. Υπέρ πρεσβυτέρους συνήκα, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα. Εκ πάσης οδού πονηράς εκώλυσα τους πόδας μου, όπως αν φυλάξω τους λόγους σου. Από των κριμάτων σου ούκ εξέκλινα, ότι συ ενομοθέτησας με. Ως γλυκέα τω λάρυγγι μου τα λόγια σου, υπέρ μέλι τω στόματι μου. Από των εντολών σου σου συνήκαR δια τούτο εμίσησα πάσαν οδόν αδικίας. Λύχνος τοις ποσί μου ο νόμος σου και φως ταις τρίβοις μου. Ωμοσα και έστησα του φυλάξασθαι τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Εταπεινώθην έως σφόδραR Κύριε ζήσον με κατά τον λόγον σου. Τα εκούσια του στόματος μου ευδόκησον δη, Κύριε και τα κρίματα σου δίδαξον με. Η ψυχή μου εν ταις χερσί σου διαπαντός και του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Εθεντο αμαρτωλοί παγίδα μοι και εκ των εντολών σου ούκ επλανήθην. Εκληρονόμησα τα μαρτύρια σου εις τον αιώνα, ότι αγαλλίαμα της καρδιάς μου είσι. Εκλινα την καρδιάν μου του ποιήσαι τα δικαιώματα σου εις τον αιώνα δι' αντάμειψιν. Παρανόμους εμίσησα, τον δε νόμον σου ηγάπησα. Βοηθός μου και αντιλήπτωρ μου ει συR εις τους λόγους σου επήλπισα. Εκκλίνατε απ' εμού, πονηρευόμενοι και εξερευνήσω τας εντολάς του Θεού μου. Αντιλαβού μου κατά το λόγιον σου και ζήσον με και μη καταισχύνης με από της προσδοκίας μου. Βοήθησον μοι και σωθήσομαι και μελετήσω εν τοις δικαιώμασι σου διαπαντός. Εξουδένωσας πάντας τους αποστατούντας από των δικαιοματων σου, ότι άδικον το ενθύμημα αυτών. Παραβαίνοντας ελογισάμην πάντας τους αμαρτωλούς της γηςR δια τούτο ηγάπησα τα μαρτύρια σου. Καθήλωσον εκ του φόβου σου τας σάρκας μουR από γαρ των κριμάτων σου εφοβήθην. Εποίησα κρίμα και δικαιοσύνηνR μη παραδώς με τοις αδικούσι με. Εκδεξαι τον δούλον σου εις αγαθόνR μη συκοφαντησάτωσαν με υπερήφανοι. Οι οφθαλμοί μου εξέλιπον εις το σωτήριον σου και εις το λόγιον της δικαιοσύνης σου. Ποίησον μετά του δούλου σου κατά το έλεος σου και τα δικαιώματα σου δίδαξον με. Δούλος σου ειμί εγώR συνέτισον με και γνώσομαι τα μαρτύρια σου. Καιρός του ποιήσαι τω ΚυρίωR διεσκέδασαν τον νόμον σου. Δια τούτο ηγάπησα τας εντολάς σου υπέρ χρυσίον και τοπάζιον. Δια τούτο προς πάσας τας εντολάς σου κατωρθούμην, πάσαν οδόν άδικον εμίσησα. Θαυμαστά τα μαρτύρια σουR δια τούτο εξηρεύνησεν αυτά η ψυχή μου. Η δήλωσις των λόγων σου φωτιεί και

συνετιεί νηπίους. Το στόμα μου ήνοιξα και είλκυσα πνεύμα, ότι τας εντολάς σου επεπόθουν.

Επίβλεπον επ' εμέ και ελέησον με κατά το κρίμα των αγαπώντων το όνομα σου. Τα διαβήματα μου κατεύθυνον κατά το λόγιον σου και μη κατακυριευσάτω μου πάσα ανομία. Λύτρωσαι με από συκοφαντίας ανθρώπων και φυλάξω τας εντολάς σου. Το πρόσωπον σου επίφανον επί τον δούλον σου και δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Διεξόδους υδάτων κατέδυσαν οι οφθαλμοί μου, επει ούκ εφύλαξα τον νόμον σου. Δίκαιος εί, Κύριε και ευθείαι αι κρίσεις σου. Εντείλω δικαιοσύνην τα μαρτύρια σου και αλήθειαν σφόδρα. Εξέτηξε με ο ζήλος σου, ότι επελάθοντο των λόγων σου οι εχθροί μου. Πεπτρωμένον το λόγιον σου σφόδρα και ο δούλος σου ηγάπησεν αυτό. Νεώτερος εγώ ειμί και εξουδενωμένος· τα δικαιώματα σου ούκ επελαθόμην. Η δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εις τον αιώνα και ο νόμος σου αλήθεια. Θλίψεις και ανάγκαι εύροσαν με, αι εντολαί σου μελέτη μου. Δικαιοσύνη τα μαρτύρια σου εις τον αιώνα· συνέτισον με και ζήσομαι. Εκέκραξα εν όλη καρδιά μου· επάκουσον μου, Κύριε, τα δικαιώματα σου εκζητήσω. Εκέκραξα σοι· σώσον με και φυλάξω τα μαρτύρια σου. Προέφθασα εν αωρία και εκέκραξα, εις τους λόγους σου επήλπισα. Προέφθασαν οι οφθαλμοί μου προς όρθρον, του μελετάν τα λόγια σου. Της φωνής μου άκουσον, Κύριε, κατά το έλεος σου, κατά το κρίμα σου ζήσον με. Προσήγγισαν οι καταδιώκοντες με ανομία, από δε του νόμου σου εμακρύνθησαν. Εγγύς εί Κύριε και πάσαι αι οδοί σου αλήθεια. Κατ' αρχάς έγνων εκ των μαρτυρίων σου, ότι εις τον αιώνα εθεμελίωσας αυτά. Ίδε την ταπεινώσιν μου και εξελού με, ότι του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Κρίνον την κρίσιν μου και λύτρωσαι με· δια τον λόγον σου ζήσον με. Μακράν από αμαρτωλών σωτηρία, ότι τα δικαιώματα σου ούκ εξεζήτησαν. Οι οικτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατά το κρίμα σου ζήσον με. Πολλοί οι εκδιώκοντες με και θλίβοντες με· εκ των μαρτυρίων σου ούκ εξέκλινα. Είδον ασυνετούντας και εξετηκόμην, ότι τα λόγια σου ούκ εφυλάξαντο. Ίδε, ότι τας εντολάς σου ηγάπησα· Κύριε, εν των ελέει σου ζήσον με. Αρχή των λόγων σου αλήθεια· και εις τον αιώνα πάντα τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Άρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν και από των λόγων σου εδειλίασεν η καρδιά μου. Αγαλλιάσομαι εγώ επί τα λόγια σου ως ο ευρίσκων σκύλα πολλά. Αδικίαν εμίσησα και εβδελυξάμην, τον δε νόμον σου ηγάπησα. Επτάκις της ημέρας ήνεσα σε επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Ειρήνη πολλή τοις αγαπώσι τον νόμον σου και ούκ έστιν αυτοίς σκάνδαλον. Προσεδόκων το σωτήριον σου, Κύριε και τας εντολάς σου ηγάπησα. Εφύλαξεν η ψυχή μου τα μαρτύρια σου και ηγάπησεν αυτά σφόδρα. Εφύλαξα τας εντολάς σου και τα μαρτύρια σου, ότι πάσαι αι οδοί μου εναντίον σου, Κύριε. Εγγισάτω η δέησις μου ενώπιον σου, Κύριε· κατά το λόγιον σου ρύσαι με. Εξερευξαιντο τα χείλη μου ύμνον, όταν διδάξης με τα δικαιώματα σου. Φθέγγαιτο η γλώσσα μου τα λόγια σου, ότι πάσαι αι εντολαί σου δικαιοσύνη. Γενέσθω η χείρ σου του σώσαι με, ότι τας εντολάς σου ηρετισάμην. Επεπόθησα το σωτήριον σου, Κύριε και ο νόμος σου μελέτη μου έστι. Ζήσεται η ψυχή μου και αιnéσει σε και τα κρίματα σου βοηθήσει μοι. Επλανήθην ως πρόβατον απολωλος· ζήτησον τον δούλον σου, ότι τας εντολάς σου ούκ επελαθόμην.

Ψαλμός ΡΙΘ΄. 119

Προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι με εκέκραξα και εισήκουσε μου. Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου από χειλέων αδικών και από γλώσσης δολίας. Τί δοθείη σοι και τί προστεθείη σοι προς γλώσσαν δολίαν; Τα βέλη του δυνατού ηκονημένα, συν τοις άνθραξι τοις ερημικοίς. Οίμοι! Οτι η παροικία μου εμακρύνθη, κατεσκήνωσα μετά των σκηνωμάτων Κηδάρ· πολλά παρώκησεν η ψυχή μου. Μετά των μισούντων την ειρήνην ήμην ειρηνικός· όταν ελάλουν αυτοίς, επολέμουν με δωρεάν.

Ψαλμός ΡΚ΄. 120

Ήρα τους οφθαλμούς μου εις τα όρη. Πόθεν ήξει η βοήθεια μου; Η βοήθεια μου παρά Κυρίου του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην. Μη δώης εις σάλον τον πόδα σου, μηδέ νυστάξει ο φυλάσσων σε. Ιδού ου νυστάξει, ουδέ υπνώσει ο φυλάσσων τον Ισραήλ. Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι επί χείρα δεξιάν σου. Ημέρας ο ήλιος ου συγκαύσει σε, ουδέ η σελήνη την νύκτα. Κύριος φυλάξει σε από παντός κακού, φυλάξει την ψυχήν σου ο Κύριος. Κύριος φυλάξει την είσοδόν σου και την έξοδόν σου, από του νυν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΚΑ΄. 121

Ευφράνθην επί τοις ειρηκόσι μοι εις οίκον Κυρίου πορευσόμεθα. Εστώτες ήσαν οι πόδες ημών εν ταις αυλαίς σου, Ιερουσαλήμ. Ιερουσαλήμ οικοδομουμένη ως πόλις, ης η μετοχή αυτής επί το αυτό. Εκεί γαρ ανέβησαν αι φυλαί, φυλαί Κυρίου, μαρτύριον τω Ισραήλ, του εξομολογήσασθαι τω ονόματι Κυρίου. Ότι εκεί εκάθησαν θρόνοι εις κρίσιν, θρόνοι επί οίκον Δαυίδ. Ερωτήσατε δη τα εις ειρήνην την Ιερουσαλήμ και ευθηνία τοις αγαπάσι σε. Γενέσθω δη ειρήνη εν τη δυνάμει σου και ευθηνία εν ταις πυργοβάρεσι σου. Ένεκα των αδελφών μου και των πλησίον μου, ελάλουν δη ειρήνην περί σου. Ένεκα του οίκου Κυρίου του Θεού ημών, εξεζήτησα αγαθά σοι.

Ψαλμός ΡΚΒ΄. 122

Προς σε ήρα τους οφθαλμούς μου, τον κατοικούντα εν τω ουρανώ. Ιδού ως οφθαλμοί δούλων εις χείρας των κυρίων αυτών ως οφθαμοί παιδίσκης εις χείρας της κυρίας αυτής, ούτως οι οφθαλμοί ημών προς Κύριον τον Θεόν ημών, έως ου οικτειρήσαι ημάς. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημας, ότι επί πολύ επλήσθημεν εξουδενώσεως, επί πλείον επλήσθη η ψυχή ημών. Το όνειδος τοις ευθηνούσι και η εξουδένωσις τοις υπερηφάνοις.

Ψαλμός ΡΚΓ΄. 123

Ει μη ότι Κύριος ην εν ημίν, ειπάτω δη Ισραήλ ει μη ότι Κύριος ήν εν ημίν εν τω επαναστήναι ανθρώπους εφ΄ ημάς, άρα ζώντας αν κατέπιον ημάς, εν τω οργισθήναι τον θυμόν αυτών εφ΄ ημάς άρα το ύδωρ αν κατεπόντισεν ημάς, χείμαρρον διήλθεν η ψυχή ημών άρα διήλθεν η ψυχή ημών το ύδωρ το ανυπόστατον. Ευλογητός Κύριος, ος ούκ έδωκεν ημάς εις θήραν τοις οδούσιν αυτών. Η ψυχή ημών ως στρουθίον ερρύσθη εκ της παγίδος των θηρευόντων η παγίς συνετρίβη και ημείς ερρύσθημεν. Η βοήθεια ημών εν ονόματι Κυρίου του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΚΔ΄. 124

Οι πεποιθότες επί Κύριον, ως όρος Σιών· ου σαλευθήσεται εις τον αιώνα ο κατοικών Ιερουσαλήμ. Όρη κύκλω αυτής και ο Κύριος κύκλω του λαού αυτού από του νυν και έως του αιώνος. Ότι ουκ αφήσει Κύριος την ράβδον των αμαρτωλών επί τον κλήρον των δικαίων, όπως αν μη εκτείωσιν οι δίκαιοι εν ανομίαις χείρας αυτών. Αγάθυνον Κύριε τοις αγαθοίς και τοις ευθέσι τη καρδιά· τους δε εκκλίνοντας εις τας στραγγαλιάς, απαξει Κύριος μετά των εργαζομένων την ανομίαν· ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλμός ΡΚΕ΄. 125

Εν τω επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν Σιών, εγενήθημεν ωσει παρακεκλημένοι. Τότε επλήσθη χαράς το στόμα ημών και η γλώσσα ημών αγαλλιάσεως. Τότε ερούσιν εν τοις έθνεσιν· Εμεγάλυνε Κύριος του ποιήσαι μετ' αυτών. Εμεγάλυνε Κύριος του ποιήσαι μεθ' ημών, εγενήθημεν ευφραϊνόμενοι. Επίστρεψον, Κύριε, την αιχμαλωσίαν ημών ως χειμάρρους εν τω νότω. Οι σπείροντες εν δάκρυσιν, εν αγαλλιάσει θεριούσι. Πορευόμενοι επορεύοντο και έκλαιον, βάλλοντες τα σπέρματα αυτών. Ερχόμενοι δε ήξουσιν εν αγαλλιάσει, αίροντες τα δράγματα αυτών.

Ψαλμός ΡΚΣΤ΄. 126

Εάν μη Κύριος οικοδομήση οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες. Εάν μη Κύριος φυλάξη πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσσων. Εις μάτην υμίν έστι το ορθρίζειν, εγείρεσθε μετá το καθήσθαι, οι εσθιοντες άρτον οδύνης, όταν δω τοις αγαπητοίς αυτού ύπνον· ιδού η κληρονομία Κυρίου, υιοί, ο μισθός του καρπού της γαστρος. Ωσει βέλη εν χειρί δυνατού, ούτως οι υιοί των εκτετιναγμένων. Μακάριος ός πληρώσει την επιθυμίαν αυτού εξ αυτών· ού καταισχυνηθήσονται, όταν λαλώσι τοις εχθροίς αυτών εν πύλαις.

Ψαλμός ΡΚΖ΄. 127

Μακάριοι πάντες οι φοβούμενοι τον Κύριον, οι πορευόμενοι εν ταις οδοίς αυτού. Τους πόνους των καρπών σου φάγεσαι· μακάριος εί και καλώς σοι έσται. Η γυνή σου ως άμπελος ευθηνούσα εν τοις κλίτεσι της οικίας σου. Οι υιοί σου ως νεόφυτα ελαιών κύκλω της τραπέζης σου. Ιδού ούτως ευλογηθήσεται άνθρωπος, ο φοβούμενος τον Κύριον. Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών και ίδοις τα αγαθά Ιερουσαλήμ πάσας τας ημέρας της ζωής σου. Και ίδοις υιούς των υιών σου. Ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλμός ΡΚΗ΄. 128

Πλεονάκις επολέμησαν με εκ νεότητος μου, ειπάτω δη Ισραήλ. Πλεονάκις επολέμησαν με εκ νεότητος μου και γαρ ούκ ηδυνήθησαν μοι. Επi τον νότον μου ετέκταινον οι αμαρτωλοί, εμάκρυναν την ανομίαν αυτών. Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αυχένas αμαρτωλών. Αισχυνητήωσαν και αποστραφήωσαν εις τα οπίσω πάντες οι μισούντες Σιών. Γενηθήωσαν ωσει χόρτος δωμάτων, ός προ του εκσπασθήναι εξηράνθη· ού ούκ επλήρωσε την χείρα αυτού ο θερίζων και τον κόλπον αυτού ο τα δράγματα συλλέγων και ούκ είπον οι παράγοντες· Ευλογία Κυρίου εφ' υμάς, ευλογήκαμεν υμάς εν ονόματι Κυρίου.

Ψαλμός ΡΚΘ΄. 129

Εκ βαθέων εκέκραξα σοι, Κύριε· Κύριε, εισάκουσον της φωνής μου· γενηθήτω τα ώτα σου προσέχοντα εις την φωνήν της δεήσεως μου. Εάν ανομίας παρατηρήσης, Κύριε Κύριε, τίς υποστήσεται; Ότι παρά σοι ο ίλασμός έστιν. Ένεκεν του ονόματος σου υπέμεινα σε, Κύριε· υπέμεινεν η ψυχή μου εις τον λόγον σου, ήλπισεν η ψυχή μου επί τον Κύριον. Από φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός· από φυλακής πρωίας ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον. Ότι παρά τω Κυρίω το έλεος και πολλή παρ' αυτό λύτρωσις· και αυτός λυτρώσεται τον Ισραήλ εκ πασών των ανομιών αυτού.

Ψαλμός ΡΛ΄.130

Κύριε, ούχ υψώθη η καρδιά μου, ουδέ εμετεωρίσθησαν οι οφθαλμοί μου, ουδέ επορεύθη εν μεγάλοις, ουδέ εν θαυμασίοις υπέρ εμέ. Ει μη εταπεινοφρόνουν, αλλά ύψωσα την ψυχήν μου, ως το απογεγαλακτισμένον επί την μητέρα αυτού, ως ανταποδώσεις επί την ψυχήν μου. Ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον, από του νυν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΜΑ΄. 141

Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς Κύριον εδεήθην. Εκχεώ ενώπιον αυτού την δέησιν μου· την θλίψιν μου ενώπιον αυτού απαγγελώ. Εν τω εκλείπειν εξ εμού το πνεύμα μου και συ έγνως τας τρίβους μου. Εν οδώ ταύτη, ή επορευόμεν, έκρυψαν παγίδα μοι. Κατενόουν εις τα δεξιά και επέβλεπον, και ούκ ήν ο επιγινώσκων με. Απώλετο φυγή απ' εμού, και ούκ έστιν ο εκζητών την ψυχήν μου. Εκέκραξα προς σε, Κύριε· είπα· Συ ει η ελπίς μου, μερίς μου ει εν γη ζώντων. Πρόσχες προς την δέησιν μου, ότι εταπεινώθην σφόδρα. Ρύσαι με εκ των καταδιωκόντων με, ότι εκραταιώθην υπέρ εμέ. Εξάγαγε εκ φυλακής την ψυχήν μου, του εξομολογήσασθαι τω ονόματί σου. Εμέ υπομένουσι δίκαιοι, έως ου ανταποδώς μοι.

Ψαλμός ΡΜΒ΄. 142

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησιν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου· και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιον σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου, εκάθισε με εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος· και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμα μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείρας μου· η ψυχή μου ως γη άνυδρος σοι. Ταχύ εισάκουσον μου, Κύριε· εξέλιπε το πνεύμα μου. Μή αποστρέψης το πρόσωπον σου απ' εμού και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκων. Ακουστόν ποιήσον μοι το πρωί το έλεος σου, ότι επί σοι ήλπισα· Γνώρισον μοι, Κύριε, οδόν, εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε· προς σε κατέφυγον· δίδαξον με του ποιείν το θέλημα σου, ότι συ εί ο Θεός μου. Το πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του ονόματος σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου· και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλος σου είμι.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΜΓ΄. 143

Ευλογητός Κύριος ο Θεός μου, ο διδάσκων τας χείρας μου εις παράταξιν, τους δακτύλους μου εις πόλεμον. Έλεος μου και καταφυγή μου, αντιλήπτωρ μου και ρύστης μου. Υπερασπιστής μου και επ' αυτώ ήλπισα· ο υποτάσσω τον λαόν μου υπ' εμέ. Κύριε, τί έστιν άνθρωπος, ότι εγνώσθης αυτώ; ή υιός ανθρώπου, ότι λογίζη αυτώ; Άνθρωπος ματαιότητι ωμοιώθη· αι ημέραι αυτού ωσει σκιά παράγουσι. Κύριε, κλίνον ουρανούς και κατάβηθι· άψαι των ορέων και καπνισθήσονται. Άστραπον αστραπήν και σκορπιείς αυτούς· εξαπόστειλον τα βέλη σου και συνταράξεις αυτούς. Εξαπόστειλον την χείρα σου εξ ύψους· εξελού με και ρύσαι με εξ υδάτων πολλών, εκ

χειρός υιών αλλοτρίων, ὡν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας. Ὁ Θεός, ὠδὴν καινὴν ἄσομαι σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι. Τῷ δίδόντι τὴν σωτηρίαν τοῖς βασιλεῦσι, τῷ λυτρουμένῳ Δαυὶδ τὸν δούλον αὐτοῦ ἐκ ρομφαίας πονηράς. Ρύσαι με καὶ ἐξελοῦ με ἐκ χειρός υἱῶν αλλοτρίων, ὡν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας. Ὡν οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἰδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν· αἱ θυγατέρες αὐτῶν κεκαλλωπισμένα, περικεκοσμημένα ὡς τὸ ὁμοίωμα ναοῦ. Τα ταμεία αὐτῶν πλήρη, ἐξερευγόμενα ἐκ τούτου εἰς τούτο. Τα πρόβατα αὐτῶν πολύτοκα, πληθύνοντα ἐν ταῖς ἐξόδοις αὐτῶν· οἱ βόες αὐτῶν παχείς. Οὐκ ἔστι κατάπτωμα φραγμοῦ, οὐδὲ διέξοδος, οὐδὲ κραυγὴ ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῶν. Ἐμακάρισαν τὸν λαόν, ὡ ταῦτα ἔστι· μακάριος ὁ λαός, ὁ Κύριος ὁ Θεός αὐτοῦ.

Ψαλμός ΡΜΔ΄. 144

Υψώσω σε, ὁ Θεός μου, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομα σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομα σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Μέγας Κύριος καὶ αἰνετός σφόδρα καὶ τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας. Γενεὰ καὶ γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου καὶ τὴν δύναμιν σου ἀπαγγελοῦσι. Τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς αἰγιωσύνης σου λαλήσουσι καὶ τὰ θαυμάσια σου διηγῶνται. Καὶ τὴν δύναμιν τῶν φοβερῶν σου ἐροῦσι καὶ τὴν μεγαλωσύνην σου διηγῶνται. Μνήμην τοῦ πλήθους τῆς χρηστότητος σου ἐξερεῦξονται καὶ τὴ δικαιοσύνη σου ἀγαλλιάσονται. Οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Χρηστός Κύριος τοῖς σύμπασι καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἐξομολογησάσθωσαν σοι, Κύριε, πάντα τὰ ἔργα σου καὶ οἱ ὅσιοι σου εὐλογησάτωσαν σε. Δόξαν τῆς βασιλείας σου ἐροῦσι καὶ τὴν δυναστείαν σου λαλήσουσι. Τοῦ γνωρίσαι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυναστείαν σου καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρέπειας τῆς βασιλείας σου. Ἡ βασιλεία σου βασιλεία πάντων τῶν αἰῶνων καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεὰ καὶ γενεὰ. Πιστός Κύριος ἐν πάσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ καὶ ὅσιος ἐν πάσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Υποστηρίζει Κύριος πάντας τοὺς καταπίπτοντας καὶ ἀνορθοὶ πάντας τοὺς κατερραγμένους. Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σε ἐλπίζουν καὶ συ δίδως τὴν τροφὴν αὐτῶν ἐν ευκαιρία. Ἀνοίγεις συ τὴν χεῖρα σου καὶ ἐμπιπλᾷς πάν ζῶον εὐδοκίας. Δίκαιος Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ καὶ ὅσιος ἐν πάσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Ἐγγὺς Κύριος πάσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πάσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ. Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν ποιήσει καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται καὶ σώσει αὐτούς. Φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπώντας αὐτόν καὶ πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσει. Αἴνεσιν Κυρίου λαλήσει τὸ στόμα μου· καὶ εὐλογεῖτω πάσα σὰρξ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Δόξα.... Καὶ νυν.... Ἀλληλούια.

Ψαλμός ΡΜΕ΄. 145

Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου· ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω. Μὴ πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἵς οὐκ ἔστι σωτηρία. Ἐξελεύσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολούνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ. Μακάριος, οὐ ὁ Θεός Ἰακώβ βοηθός αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεόν αὐτοῦ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Τὸν φυλάσσοντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα, ποιούντα κρίμα τοῖς ἀδικουμένοις, δίδόντα τροφὴν τοῖς πεινώσι. Κύριος λύει πεπεδημένους· Κύριος σοφοὶ τυφλοῦς· Κύριος ἀνορθοὶ κατερραγμένους· Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους. Κύριος φυλάσσει τοὺς προσηλύτους. Ὀρφανόν καὶ χήραν

αναλήφεται και οδόν αμαρτωλών αφανιεί. Βασιλεύσει Κύριος εις τον αιώνα, ο Θεός σου, Σιών, εις γενεάν και γενεάν.

Ψαλμός ΡΜΣΤ΄. 146

Αινείτε τον Κύριον, ότι αγαθόν ψαλμός· τω Θεώ ημών ηδυνθείη αίνεσις. Οικοδομών Ιερουσαλήμ ο Κύριος, τας διασποράς του Ισραήλ επισυνάξει, ο ιώμενος τους συντετριμμένους την καρδίαν και δεσμεύων τα συντρίμματα αυτών, ο αριθμών πλήθη άστρων και πάσιν αυτοίς ονόματα καλών. Μέγας ο Κύριος ημών και μεγάλη η ισχύς αυτού και της συνέσεως αυτού ούκ έστιν αριθμός. Αναλαμβάνων πραείς ο Κύριος, ταπεινών δε αμαρτωλούς έως της γης. Εξάρξατε τω Κυρίω εν εξομολογήσει, ψάλατε τω Θεώ ημών εν κιθάρα, τω περιβάλλοντι τον ουρανόν εν νεφέλαις, τω ετοιμάζοντι τη γη υετόν· τω εξανατέλλοντι έν όρεσι χόρτον και χλόην τη δουλεία των ανθρώπων, διδόντι τοις κτήνεσι τροφήν αυτών και τοις νεοσσοίς των κοράκων τοις επικαλουμένοις αυτόν. Ούκ εν τη δυναστεία του ίππου θελήσει, ουδέ εν ταις κνήμαις του ανδρός ευδοκεί· ευδοκεί Κύριος εν τοις φοβουμένοις αυτόν και εν πάσι τοις ελπίζουσιν επί το έλεος αυτού.

Ψαλμός ΡΜΖ΄. 147

Επαίνει, Ιερουσαλήμ, τον Κύριον, αίνει τον Θεόν σου, Σιών, ότι ενίσχυσε τους μοχλούς των πυλών σου, ευλόγησε τους υιούς σου εν σοί. Ο τιθείς τα όρια σου ειρήνην και στέαρ πυρού εμπιπλών σε· ο αποστέλλων το λόγιον αυτού τη γη, έως τάχους δραμεΐται ο λόγος αυτού. Διδόντος χιόνα αυτού ωσει έριον, ομιχλην ωσει σποδόν πάσσοντος· βάλλοντος κρύσταλλον αυτού ωσει ψωμούς, κατά πρόσωπον ψύχους αυτού τίς υποστήσεται; Εξαποστελεί τον λόγον αυτού και τήξει αυτά· πνεύσει το πνεύμα αυτού και ρυήσεται ύδατα. Ο απαγγέλλων το λόγιον αυτού τω Ιακώβ, δικαίωματα και κρίματα αυτού τω Ισραήλ. Ούκ εποίησεν ούτω παντί έθνει και τα κρίματα αυτού ούκ εδήλωσεν αυτοίς.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΜΗ΄. 148

Αινείτε τον Κύριον εκ των ουρανών· αινείτε αυτόν εν τοις υψίστοις. Αινείτε αυτόν, πάντες οι Άγγελοι αυτού· αινείτε αυτόν πάσαι αι Δυνάμεις αυτού. Αινείτε αυτόν, ήλιος και σελήνη· αινείτε αυτόν, πάντα τα άστρα και το φως. Αινείτε αυτόν, οι ουρανοί των ουρανών και το ύδωρ το υπεράνω των ουρανών. Αινεσάτωσαν το όνομα Κυρίου· ότι αυτός είπε και εγενήθησαν· αυτός ενετείλατο και εκτίσθησαν. Έστησεν αυτά εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος· πρόσταγμα έθετο και ού παρελεύσεται. Αινείτε τον Κύριον εκ της γης, δράκοντες και πάσαι άβυσσοι. Πυρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεύμα καταιγίδος, τα ποιούντα τον λόγον αυτού τα όρη και πάντες οι βουνοί, ξύλα καρποφόρα και πάσαι κέδροι· τα θηρία και πάντα τα κτήνη, ερπετά και πετεινά πτερωτά· βασιλείς της γης και πάντες λαοί, άρχοντες και πάντες κριταί γης. Νεανίσκοι και παρθένοι, πρεσβύτεροι μετά νεωτέρων· αινεσάτωσαν το όνομα Κυρίου, ότι υψώθη το όνομα αυτού μόνου. Η εξομολόγησις αυτού επί γης και ουρανού και υψώσει κέρας λαού αυτού. Ύμνος πάσι τοις οσίοις αυτού, τοις υιοίς Ισραήλ, λαώ εγγίζοντι αυτό.

Ψαλμός ΡΜΘ΄. 149

Άσατε τω Κυρίω άσμα καινόν, η αίνεσις αυτού εν εκκλησία οσίων. Ευφρανθήτω Ισραήλ επί τω ποιήσαντι αυτόν και οι υιοί Σιών αγαλλιάσθωσαν επί τω βασιλεί

αυτών. Αινεσάτωσαν το όνομα αυτού εν χορώ, εν τυμπάνω και ψαλτηρίω ψαλάτωσαν αυτό, ότι ευδοκεί Κύριος εν τω λαώ αυτού και υψώσει πραείς εν σωτηρία. Καυχήσονται όσοι εν δόξη και αγαλλιόσονται επί των κοιτών αυτών. Αι υψώσεις του Θεού εν τω λάρυγγι αυτών και ρομφαίαι δίστομοι εν ταις χερσίν αυτών. Του ποιήσαι εκδίκησιν εν τοις έθνεσιν, ελεγμούς εν τοις λαοίς. Του δήσαι τους βασιλείς αυτών εν πέδαις και τους ενδόξους αυτών εν χειροπέδαις σιδηραίς. Του ποιήσαι εν αυτοίς κρίμα έγγραπτον· δόξα αύτη έσται πάσι τοις οσίοις αυτού.

Ψαλμός ΡΝ΄. 150

Αινείτε τον Θεόν εν τοις αγίοις αυτού· αινείτε αυτόν εν στερεώματι της δυνάμεως αυτού. Αινείτε αυτόν επί ταις δυναστείαις αυτού· αινείτε αυτόν κατά το πλήθος της μεγαλωσύνης αυτού. Αινείτε αυτόν εν ήχω σάλπιγγος· αινείτε αυτόν εν ψαλτηρίω και κιθάρα. Αινείτε αυτόν εν τυμπάνω και χορώ· αινείτε αυτον εν χορδαίς και οργάνω. Αινείτε αυτόν εν κυμβάλοις ευήχοις· αινείτε αυτόν εν κυμβάλοις αλαλαγμού. Πάσα πνοή αινεσάτω τον Κύριον.

Δόξα.... Και νυν.... Αλληλούια.

Ψαλμός

Μικρός ήμην εν τοις αδελφοίς μου και νεώτερος εν τω οίκω του πατρός μου· εποίμαινον τα πρόβατα του πατρός μου. Αι χείρες μου εποίησαν όργανον και οι δάκτυλοι μου ήρμωσαν ψαλτήριον· και τίς αναγγελεί τω Κυρίω μου; αυτός Κύριος, αυτός εισακούσει. Αυτός εξαπέστειλε τον άγγελον αυτού και ήρε με εκ των προβάτων του πατρός μου και έχρισε με εν τω ελαίω της χρίσεως αυτού. Οι αδελφοί μου καλοί και μεγάλοι και ούκ ευδόκησεν εν αυτοίς ο Κύριος. Εξήλθον εις συνάντησιν τω αλλοφύλω και επικατηράσατο με εν τοις ειδώλοις αυτού· εγώ δε σπασάμενος την παρ' αυτού μάχαιραν, απεκεφάλισα αυτόν και ήρα όνειδος εξ υιών Ισραήλ